ELMORE LEONARD

RAYLAN

A TORVÉNY EMBERE

A Kentucky állambeli Harlan megye különös alakokkal teli világában a nők okozzák a legtöbb gondot. Layla, a vadítóan érzéki transzplantációs nővér egy volt autótolvajjal és két dílerrel összeállva emberi vesével üzletel, Carol, a helyi bányavállalat hűvös szépségű vezetője szereti fegyverrel megoldani a vitás ügyeket, no és ott van Jackie, az ellenállhatatlanul gyönyörű pókerjátékos, akit ezúttal bankrablással gyanúsítanak. Raylan Givens szövetségi rendőrbíró sem hétköznapi figura: keveset beszél, de minden szava telitalálat. És nem használja feleslegesen a fegyverét, ha lő, akkor mindig pontosan céloz. Raylan igyekszik felgöngyölíteni a szálakat, de a nők kísértésének sokszor nem könnyű ellenállni... – Elmore Leonard méltán az egyik legnépszerűbb amerikai író, a regényeiből készült filmeket – mint a Jackie Brown, a Mint a kámfor vagy a Szóljatok a köpcösnek! – milliók látták világszerte. Feszültséggel, groteszk humorral és felejthetetlen dialógusokkal fűszerezett új könyve is a Tarantino-filmek rokona.

Elmore Leonard

RAYLAN

A TÖRVÉNY EMBERE

Jaffa Kiadó

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Elmore Leonard: *Raylan*
Published by William Morrow,
An Imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2012, Elmore Leonard Inc.

Hungarian translation © Nemes Krisztián, 2012

Hungarian edition © Jaffa Kiadó, 2012
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Hegyi Péter
Borítófotó: © Elliot McGucken/Puzzlepix; © Europress/Getty
Szerkesztette: Varró Zsuzsa
Felelős kiadó: Rados Richárd

Jaffa Kiadó
www.jaffa.hu

ISBN 978 615 5235 13 9

Első fejezet

RAYLAN GIVENS EGY SZÖVETSÉGI LETARTÓZTATÓPARANCSOT tartott a kezében, amit egy bizonyos Angel Arenas nevére állítottak ki. Angel füvet árult, negyvenhét éves volt, az Államokban született, de száz százalékig latin-amerikai volt.

– Találkoztam már vele – mondta Raylan –, amikor bírósági szolgálaton voltam Miamiban. Katot árult, és elkapták. Tudjátok, az a növény, amit az arabok rágcsálnak, ha be akarnak tépni.

– Annyira azért nem lehet betépni tőle – válaszolta Rachel Brooks a terepjáró anyósülésén. Raylan ült a volánnál, korán reggel volt, a nap éppen felbukkant a hátuk mögött. – Mostanában kezdenek *rákattanni,* Kaliforniában termesztik, és San Diegóban nagyon megy az afrikai bevándorlók között.

– Ha az ember vesz egy adaggal, tudnia kell, hogy aznap szedték-e – mondta Raylan. – Ha jó a cucc, egy napig elvagy vele, nagyjából ennyi az egész.

– Van egypár barátom, akik néha rágicsálják – felelte Rachel. – De sose hülyülnek meg tőle, egyszerűen csak jól érzik magukat. Láthatóan lelazulnak.

– Meg haluznak egy jót – tette hozzá Raylan.

– És mennyit ült végül ez az Angel?

– Harminchat hónapot húzott le a negyvenből, aztán visszament füvet árulni. Megszegte a feltételes szabadlábra helyezés feltételeit. Állítólag azzal a rasztafárival üzletelt, akinek az az egyháza van.

– Igen, Israel Fendivel, aki a Jófej és Szépséges Jézus Krisztus Egyházát vezeti. Az a rasztahajú jamaikai etióp. Ő is benne volt a buliban?

– Még a közelében sem. De valaki bemártotta Angelt, valami kábós, aki vádalkut akart kötni a rendőrökkel. Megesküdött,

hogy Angel tegnap éjjel átvett egy nagyobb szállítmányt. De erősen kétlem, hogy egyszerűen csak besétálunk, és ott találjuk Angelt a cuccon ülve.

Tim Gutterson is megszólalt a hátsó ülésen:

– Ezúttal kétszáznegyven hónapra számíthat. – Tim egy mappát lapozgatott, amelyben Angel Arenas bűnügyi nyilvántartás számára készült fotói voltak. – Nézzétek ezt a vigyort. Semmi veszélyes nincs ebben a fickóban, nem fog csak úgy lövöldözni.

– Amennyire tudom, sosem volt fegyvere – mondta Raylan. – Sem nehézfiú cimborái, akik a közelben ólálkodhatnak.

A terepjáró Kentucky állam keleti részének déli csücskében járt, lassan araszolva a járőrkocsik mögött, egy tavat követve, amely inkább folyónak tűnt a szomszédos Tennessee felé nyúló, kanyargós partszakaszaival. Alig valamivel hajnali 6 óra előtt a kocsik begördültek a Cumberland Motel elé.

A négy rendőr járőr figyelte, amint Raylan és emberei golyóálló mellényekbe bújnak, mielőtt ismét magukra húznák a rendőrbírók kabátját, majd valamennyien ellenőrizték a fegyvereiket. Raylan közölte velük, nem hiszi, hogy Angel ellenállást tanúsít majd, de az ember sosem tudhatja biztosan. Majd hozzátette:

– Ha fegyverropogást hallanak, rohanjanak utánunk, rendben?

Az egyik járőr megszólalt:

– Ha akarja, betörjük magának az ajtót.

– Szeretnék, mi? – felelte Raylan. – Én inkább arra gondoltam, hogy szerzek egy kulcsot a recepción.

A járőrök imádták Raylan rendőrbírót, ezt az egykori Harlan megyei szénbányászt, és azt is, ahogy a munkáját végezte. Aznap reggel végignézhették, amint egyszerűen besétál egy szökésben lévő bűnöző motelszobájába, anélkül hogy elővenné a fegyverét.

Odabenn csak a légkondicionáló zümmögése hallatszott. Az ablakon áttörő napsugarak megvilágították a hatalmas franciaágyat. Vetetlen volt, de az ágyneműt egymásra dobálták, és egy takarót terítettek a párnákra és a paplanokra. Raylan Rachel felé fordult, és fejével az ágy felé intett. Ezután a résnyire nyitott fürdőszobaajtóhoz lépett, hallgatózott, majd belökte az ajtót.

Angel Arenas feje a fürdőkád félköríves peremén nyugodott, haja hullámzott a vízben, amely valamivel az álla fölé ért. Szeme csukva volt, és meztelen teste elnyúlt a szinte csordultig megtelt kádban, amelynek rózsaszínes vízében jégdarabok úszkáltak.

Raylan megszólította.

– Angel...?

Nem jött válasz, így a kádhoz térdelt, hogy kitapinthassa Angel pulzusát.

– Már majdnem kihűlt, de még lélegzik.

Rachel bukkant föl a háta mögött.

– Raylan, az ágy úszik a vérben. Mintha csirkét vágott volna benne. Atyaisten... – tette hozzá elakadó hangon, amikor meglátta Angelt.

Raylan kihúzta a dugót, hogy kissé leeressze a vizet Angel körül, és ahogy a férfi hasa lassan egy szigetté vált a jeges víz közepén, látni lehetett, hogy két ponton vér szivárog ebből a szigetből.

– Csináltak vele valamit – mondta Raylan. – Mintha sebek lennének Összevarrva az oldalán. Vagy megoperálták?

– Valaki meglőtte – mondta Tim.

– Nem hinném – felelte Raylan, továbbra is a két összevarrt vágást fürkészve.

– Épp ilyenek voltak anyám hasán is, amikor tavaly megműtötték az Egyetemi Kórházban. Ejtenek egy bemetszést a bordák alatt, és egy másikat a köldöknél. Meg is kérdeztem tőle,

miért így csinálták, ahelyett, hogy a hátát nyitották volna fel – szólalt meg Rachel.

– És elárulod nekünk, milyen műtétről volt szó? – kérdezte Tim.

– Kivették a veséjét – válaszolta Rachel. – Méghozzá mind a kettőt, majd egy pár, szinte új vesét kapott még aznap, egy kisgyerektől, aki vízbe fulladt.

Angelt pokrócba csavarták, a hálószobába vitték, és lefektették a takaróra. A férfi reszketett, és levegő után kapkodott. Csukott szemmel szólt az őt bámuló Raylanhez:

– Mi történt velem?

– Szállítmányra vártál?

Angel habozott.

– Két ismerős fickó volt itt, termesztők. Ittunk egy pohárkával…

– És végül a fürdőkádban kötöttél ki – fejezte be a mondatot Raylan. – Mennyit fizettél nekik?

– Semmi köze hozzá.

– Itt hagyták a cuccot?

– Láthatja – válaszolta Angel.

– Semmit se látok.

Angel szeme felpattant. – Ötven kilót vettem tőlük, huszonkétezer dollárt fizettem érte. A saját szememmel láttam, még ki is próbáltam belőle egy keveset.

– Átvertek – mondta Raylan. – Kivontak a forgalomból, aztán szépen leléptek a pénzzel és a fűvel együtt.

Angel újra becsukta a szemét.

– Ember, szörnyű fájdalmaim vannak – megérintette a hasát a takaró alatt. – Mit vettek ezek ki belőlem?

☼

RAYLAN ISMÉT MEGVIZSGÁLTA A FÉRFI PULZUSÁT.

– Még bírja. Kemény fából faragták ezt a kis Puerto Ricó-it, vagy honnan az ördögből való. Az egy dolog, hogy ezek a fickók megkopasztották, de miért vitték el a veséjét?

– Mint abban a régi sztoriban – mondta Tim. – A fickó felkel, és hiányzik az egyik veséje. Fogalma sincs róla, ki vihette el. Az emberek újra és újra előállnak efféle történetekkel, de soha senki sem tudja bizonyítani, hogy valóban megtörtént.

– Hát most megtörtént – mondta Raylan.

– Vese nélkül nem lehet élni – jegyezte meg Tim.

– Legalábbis nehéz – mondta Raylan. – Hacsak nem visznek rögtön dialízisre. Csak azt nem értem, ezek a füves srácok miért kapkodják ki csak úgy valakinek veséjét. Hát nem a fűből élnek? Mennyit lehet keresni, ha egy holttest részeit darabonként eladják? Úgy száz lepedőt? Ennél többet szedhet össze valaki, ha elég füvet termeszt, ráadásul az messze nem olyan mocskos üzlet, mint a vesekereskedelem. De az igazi kérdés...

Raylan egy pillanatra elgondolkozott.

– Igen... ? – kérdezte Tim.

– Ki végezte a műtétet?

AMIKOR DÉL KÖRÜL ART MULLEN, A HARLANI IRODA FŐNÖKE benézett a motelbe, Raylan még mindig ott kutakodott a szobában.

– Tudod egyáltalán, mit keresel? – kérdezte Art.

– A helyszínelők kipucolták az egész helyiséget – válaszolta Raylan. – Megtalálták Angel ruháit, a véres orvosi kötszereket, a sebészeti kapcsokat, egy üres dohányos zsákot, de egyetlenegy vesét sem. Hogy van Angel?

– Az intenzívre vitték. Próbálják életben tartani.

– Túl fogja élni?

– Azt hiszem, csak az tartja benne a lelket – válaszolta Art –, hogy veszettül dühös ezekre a fickókra, akik kirabolták. Ellopták tőle a fűre szánt pénzt is – már ha egyáltalán hiszünk a meséjének –, aztán otthagyták meghalni.

– Azt nem említette – tette hozzá Raylan hogy a veséit is magukkal vitték?

– Én is folyton ezzel jöttem neki. „Áruld el, kik ezek a fickók, és visszaszerezzük a veséidet.” Erre nehezen kezdte szedni a levegőt, és a nővér kizavart a kórteremből. Az biztos – folytatta Art –. hogy a veséjét olyasvalaki szedte ki, aki pontosan tudta, mit csinál.

– Elölről vették ki.

– Mindig elölről veszik ki. De ezúttal a legújabb módszerek szerint dolgoztak. Így kisebb a metszés, és egyetlen izmot sem kell átvágni.

– Találkozni szeretnék Angellel – mondta Raylan –, már ha nincs ellenedre. Ismerem, mióta elkapták a kat miatt. Akkoriban bírósági szolgálaton voltam Miamiban. Egész jól kijöttünk egymással. Szerintem azt hiszi, hogy megmentettem az életét.

– Ez valószínűleg így is van.

– Lehet, hogy nekem szívesebben beszél majd.

– A cumberlandi körzeti kórházban van – mondta Art. – Talán megengedik, hogy bemenj hozzá, de az is lehet, hogy nem. Hol vannak az embereid?

– Nem volt semmi sürgős. Visszaküldtem őket Harlanba.

– Elvitték a terepjárót, hogy akarsz eljutni a kórházba?

– Itt van Angel BMW-je – felelte Raylan. – Nem igaz?

☼

ANGEL CSUKOTT SZEMMEL A HÁTÁN FEKÜDT. Raylan közel hajolt hozzá, és ahogy az arcába lógó haját félresöpörte, hirtelen megcsapta a férfi kórházszagú lehelete.

– Raylan Givens van itt, a régi cimborád a miami bíróságról – suttogta.

Angel kinyitotta a szemét.

– Emlékszel? Amikor elkaptak a kat miatt.

Angel láthatóan vigyorogni próbált.

– Tudod, hogy ma reggel megmentettem az életedet? Még öt perc abban a jeges vízben, és halálra fagysz. Hála az égnek, épp időben érkeztem.

– És minek, hogy letartóztasson?

– Életben vagy, barátom, ez most a legfontosabb. Még ha egy kicsit sápadtabb is vagy a megszokottnál.

Sápadt – Angel úgy nézett ki, akár egy halott.

– A karomat rákötötték egy gépre – mondta Angel –, ami megtisztítja a véremet a salakanyagoktól, és életben tart, amíg nem kapok egy új vesét. Vagy egy rokonom, mondjuk a bátyám, föl nem ajánlja a sajátját.

– Van bátyád?

– Még annál is jobb.

Elmosolyodott, Raylan pedig így szólt:

– Figyelj, ha akarod, senkinek nem árulom el, honnan szerzed ezt a vesét.

– Itt, a kórházban már mindenki tudja – felelte Angel. – Küldtek nekem egy faxot. Hát nem hihetetlen? Bejött a nővér, és felolvasta nekem. Tanya, így hívják. Csinos kis nő, látszik rajta, milyen puha bőre van. Tanya, barátom! Megkérdeztem, eljön-e velem Lexingtonba, ha jobban leszek. Tudja, mindig szerettem volna egy ilyen nővérkét. Nem kell sokat rizsázni nekik.

– Térjünk vissza a faxra – mondta Raylan. – Mennyiért vásárolhatod vissza a veséidet?

– Száz lepedő – felelte Angel —, ez volt az ajánlatuk. Mit szól, mennyi bőr van a pofáján ennek a két sutyeráknak. Hoztak magukkal egy sebészt, hogy megszabadítsanak a kibaszott veséimtől, és aztán másodszor is kiraboljanak, mert persze a pénzemet is elvitték. Azt mondták, ha csak egy vesét akarok, akkor is ugyanennyit kell fizetnem.

– A kórház tud róla, mi folyik itt?

– Mondtam már magának, ember, mindenki tud mindent, az orvosok, a nővérek, Tanya. Elküldték azt a faxot, aztán egyikük még a kórházat is felhívta, hogy megállapodjon velük. Senki sem látta, ki hozta be a veséket.

– A kórház tud róla, hogy a te veséidet hozták be?

– Hát miért nem fér a fejébe?

– És részükről rendben is van ez a dolog?

– Miért, mi mást tehetnének? Hagyjanak meghalni? Nem ők fizetnek a vesékért.

– Mikor kell fizetned?

– Azt mondták, adnak egy kis időt, kábé egy hetem van.

– Te ismered ezeket a srácokat. Áruid el, kik ők.

– Akkor megölnek. Nem sietős nekik, meg fogják találni a módját.

– És újra kiveszik a veséidet? – kérdezte Raylan. – Ilyesmit még nem hallottam. Tudod, hogy a kórház értesítette a rendőrséget.

– A rendőrök már jártak itt. Megmondtam nekik, hogy nem ismerem ezeket a fickókat. Soha nem láttam őket.

– És azt sem tudod, ki áll mögöttük? – kérdezte Raylan.

Angel Raylanre meredt.

– Nem tudom, miről beszél.

– Azt hiszed, a barátaid csak úgy maguktól előálltak ezzel az új kereseti lehetőséggel? Ezzel az erővel bárkit elvihetnének az utcáról, mialatt a sebész barátjuk épp bemosakszik a műtéthez – mondta Raylan. – Mi szükség van erre a körülményeskedésre, a

drogüzletre meg az egész színjátékra? – Raylan elhallgatott egy darabig. – Ha akarod, segíthetek neked – mondta végül.

– De minek? Talált valami cuccot abban a motelszobában? Ember, én egy bűncselekmény áldozata vagyok, és engem akar a kibaszott börtönbe juttatni?

Nem tudták tovább folytatni a beszélgetést, mert Angelt egy kerekes hordágyon a műtő felé kezdték tolni. Raylan kitartóan lépdelt mellette.

– Csak egy nevet mondj. A rendőrbírói csillagomra esküszöm, egyikért sem kell majd fizetned.

Angel a fejét rázta.

– Nem ismeri ezeket az embereket.

– Majd megismerem, ha elmondod, kik azok.

– El kell merülnie a sűrűjében, ha meg akarja őket találni.

– Ez a *munkám*, cimbora. – Egy dupla lengőajtóhoz értek. – Csak felhívom Lexingtont a nevekkel, és már küldik is az aktáikat. Még az is lehet, hogy ismerem ezeket a srácokat.

– Gandzsát termesztenek – mondta Angel. – Egészen Nyugat-Virginiáig vannak érdekeltségeik,

Raylan már tudta is a választ.

– Csak nem a Crowe fivérekről beszélsz?

Második fejezet

BARBOURVILLE-TŐL DÉLRE RAYLAN lehajtott az autópályáról, ás kelet felé fordult, hogy alacsonyabb rendű és jelöleden, kavicsos utakat követve levágja az utat Knox megye elnyűtt hegyein keresztül, letarolt lejtők és kibelezett szénbányák halmai között, amelyeknek horpadásaiban a lezúduló patakokat sárgára festette a bányavíz. Raylan a Stinking Creek mentén haladt, egészen a patak elágazásáig, ahol a Buckeye is csadakozott a vizéhez, és a temetőt elhagyva már meg is érkezett Crowe boltjához, amelynek ajtaja felett egy Coca-Cola-hirdetőtáblán a következő felirat állt: CROWE ÉLELMISZER- ÉS TAKARMÁNYBOLTJA.

Angel BMW-jével elhajtott a bolt nyitott ajtaja előtt, és leparkolt. Korábban lemosatta az autót Somersetben, aztán sötét Öltönyt és nyakkendőt húzott a látogatás kedvéért: azt akarta, hogy Mr. Crowe lássa, kivel van dolga. Pervis „Villám” Crowe-t Kelet-Kentucky első számú marihuánatermesztőjeként mutatta be a *Newsweek* egyik Stinking Creekről szóló tudósítása. A cikkben maga Crowe is megszólalt: „Bizonyítsák be. Van egy kis boltom, ahová a környéken lakó szegények járnak, mert elfogadom a kajautaiványokat. Látott engem bárki is növényt termeszteni valaha?”

Crowe most is ott ült a pénztárgép mögött egy öreg mérleg társaságában, amin a krumplit és a szalonnát mérte le a vevőknek, a mögötte lévő polcokon lisztes és kukoricakorpás zacskók sorakoztak. A tízcentes tojás tucatja akciósán fél dollárba került.

Ezek a boltok valahogy mindig ugyanolyannak tűntek Raylannek, mintha mindig ugyanazok az alakok jártak volna ide, hogy aztán hosszas babrálás után kilencvenkilenc centért

piskótatortát, egy kis cukorkát és italport vásároljanak a némán várakozó kölykeiknek.

Egy rövidnadrágos, bimbózó kamasz lány üldögélt a takarmányos zsákokon egy üveg RC Golát iszogatva. Raylan kölyökkorában mindig rágódohányért járt az ilyen boltokba, és alig várta, hogy végre felnőjön, és magára ölthesse a szövetségi nyomozók egyenruháját – azo-két, akik a fegyveres rosszfiúkat üldözik.

A takarmányos zsákokon ülő lány le sem vette a szemét Raylanről, mintha eltűnődött volna, ki lehet ez a férfi, és azon gondolkodna, mit is mondjon neki. Végül csicsergő hangon megszólította:

– Uram, mit gondol, lehetek olyan bátor, hogy megtudakoljam, mivel foglalkozik?

Raylan elmosolyodott.

– Végül is mi a kérdés: hogy mit gondolok, vagy hogy mivel foglalkozom?

Pervis Crowe, akit az újságban, csak „Villárn'-ként emlegettek, közbeszólt:

– Loretta, hát nem ismered meg a kábítószeres hivatal embereit a makulátlan öltönyeikről? Pedig folyton itt szimatolnak a környéken.

– Ezúttal téved – mondta Raylan. – Rendőrbíró vagyok. Mi csak a virágokat szagolgatjuk, míg nem bukkanunk egy valódi mákvirágra. Például egy körözött bűnözőre. Úgy értesültem, Mr. Crowe, hogy az ön fiai törvénytelen üzleteket folytatnak.

– Le akarja őket tartóztatni? – kérdezte Pervis.

– Ha ez lenne a szándékom, már nem lennének itt – felelte Raylan. – És nem látná őket úgy kétszáznegyven hónapig.

– Maga meg honnan jött? – kérdezte Pervis. – Nem láttam még olyan bírót, aki egy-két évnél többet adna.

– Mindegy. Maga rokona a floridai Crowe-knak?

– Szegről-végről. Mi újság velük?

– Börtönben ülnek vagy halottak – felelte Raylan. – Az egyiküket a Starke fegyházba juttattam, amikor arrafelé dolgoztam. És ez a Dewey Crowe is a magáé? Aligátorfog lóg a nyakában, és a Hitler rajongói klub oszlopos tagja. Azt mondta nekem, hogy Béllé Glade-ből való.

– Hallottam valamit róla – mondta Pervis –, de nem igazán érdekel.

– Pedig mindent megtett, hogy a rossz híre eljusson magához – folytatta Raylan. – Elég szerencsétlen fickó. Szeretnék találkozni a fiaival, Pervis.

– Ők mások – mondta Pervis. – Minden áldott nap tiszta ruhát húznak, és Chevrolet-vel furikáznak.

– Inkább pick-uppal. Egy 30-30-as winchesterrel a hátsó ablakban. Egyébként Cadillackel járnak. Egyszóval nem bánnám, ha beszélhetnék velük, bár nem ez az oka, hogy beugrottam magához. Azt gondoltam, veszek egy üveg piát, és végigjárom gyermekkorom színhelyeit. Evarts felé tartok, onnan pedig Eastoverbe, ahol kölyökként én is a szenet túrtam.

– Aztán mégis sikerült kivakarnia magát innét – mondta Pervis –, mielőtt hatalmukba kerítették volna a rossz szokások.

– Szerencsém volt – válaszolta Raylan. – Bírtam a sulit, aztán kiderült, hogy szeretek olvasni is.

– Máskülönben most patikákat akarna kirabolni – folytatta Pervis.

– Megfújná az összes fájdalomcsillapítót, és eladná azoknak, akik másra se vágynak, mint hogy bekómázzanak, és ne kelljen gondolkodniuk.

– Maga ott segít nekik, ahol tud?

– Nézze, tartozik nekem egy-két szerencsétlen, aki gandzsát termeszt a hátsó kertjében. Ha sikerül eladniuk valamennyit, százasokkal fizetik ki a bolti adósságaikat.

– Megkérdezhetem, miért kapta a „Villám” becenevet?

Pervis magas és vékony ember volt, de így hetvenen túl már meghajlott a háta, póthajat viselt, méghozzá nem is rosszat, bár Raylan fogadni mert volna, hogy minden reggel újra feltette a fejére. Volt benne egy takaros választék, amin látszott, hogy örökké így állt. Mély vonalak barázdálták az arcát. Mióta Raylan belépett a boltba, egyszer sem mosolygott.

– Negyvenöt százalékos whiskey-t árultam, olyan tiszta volt, mint a forrásvíz, egy porszemnyi faszén nem volt benne. Egy Fordból árultam a piát, a kocsi kívülről egyszerű furgonnak tűnt, de én boltként használtam. Megállás nélkül róttam a környékbeli hegyeket, és így ragadt rám a Villám becenév. De ennek már jó ötven éve. Később kisebb helyi autóversenyeken indultam, és végül sikerült eljutnom a NASCAR-ra. Ott aztán szembe találtam magam Junior Johnsonnal, és a jövőről szőtt álmaim egy csapásra parkolópályára kerültek.

– Most pedig zöldséget árul – mondta Raylan – az egyéb üzleteit pedig a fiai intézik.

– Na, csak rátértünk a lényegre – mondta Pervis.

– Pervis, én nem a Kábítószer-ellenes Hivataltól vagyok. Amíg nekik nincs semmijük maga ellen, nekem sem lesz. Ennek ellenére úgy tudom, hogy maga innen egészen Nyugat-Virginiáig jó ezer hektáron termeszti a marihuánát.

– Mi ebben a jó? – felelte Pervis. – A harmada megy a zsaruknak, a harmada a tolvajoknak, és ami megmarad, azt felvásárolják a dílerek, akik valódi hasznot húznak belőle. Én ezt most bizalmasan megsúgom magának, így nem raboljuk egymás idejét hazugságokkal. Raylan, az apját nem ismertem, de a nagyapja életére megesküszöm, hogy ez az igazság. Hat évre rá, hogy Harlanba költöztem, eladtam az összes házi készítésű piáját, és mindenki jól járt.

– Én úgy tudtam, lelkész volt – mondta Raylan.

– Egész héten otthon kotyvasztott, aztán vasárnap elment a templomba prédikálni – felelte Pervis. – A sajátjait sem ismeri eléggé, fiam.

– A suliban ismertem az egyik fiát, Coovert, míg világgá nem ment, hogy megvalósítsa önmagát. Aztán ott volt Richard... ?

– Igen. Dickie-nek hívjuk, kissrác kora óta.

– Nos, a következő a helyzet – folytatta Raylan. – A fiai állítólag leléptek egy halom pénzzel, anélkül, hogy a füvet, ami cserébe járt volna, átadták volna.

– Mi van, maga a fogyasztóvédelemnek is dolgozik? – kérdezte Pervis. – Lehet, hogy hallottam erről valamit. A pasas a Hivataltól idegrasszál a kisuvickolt cipőjében, és előre fizet a cuccért, még mielőtt megkapta volna. Ideges, minél előbb túl akar lenni rajta. Mint amikor valaki azt hiszi, hogy csak fingott, de igazából összeszarta magát. Azt akarja, hogy elhiggyem, hogy a fiaim verték át ezt az illetőt?

Raylan komoly arccal válaszolt:

– Tudom, hogy szereti a fiait, Pervis. Hébe-hóba azért látta őket, amint felcseperednek. De rosszul hallotta. Nem egy szövetségi ügynökkel üzleteltek, hanem egy körözött bűnözővel. Letartóztatási parancsom volt ellene, azért is mentem abba a motelszobába.

Raylan hagyott egy kis időt Pervisnek, hátha mond valamit, de az öregember egy szót sem szólt.

– Angel Arenast meg is találtam a motelben – folytatta Raylan – csak a veséje hiányzott.

Raylan ismét kivárt, Pervis merev tekintettel bámult rá.

– Anyaszült meztelenül feküdt a jeges vízzel teli fürdőkádban.

Pervis megszólalt.

– És most nincs veséje ennek a kölyöknek?

– Nem sokkal később felkínálták neki százezerért a kórházi ágyán.

Raylan megint tartott egy kis szünetet, aztán így szólt:

– De nem kell fizetnie érte.

Pervis nem kérdezte az okát, nem szólt egy szót sem.

– Az ügy most már a rendőrbíróknál van. És meg fogjuk állítani ezt az új üzletet.

– Komolyan azt akarja nekem mondani – mondta Pervis –, hogy az én fiaim vágták fel ennek az embernek a hasát, hogy kivegyék a veséjét?

– Azt hiszem, volt velük valaki, aki tudta, hogyan kell ezt csinálni. Akárki is volt – tette hozzá Raylan –, meg fogom találni.

Pervis előhúzott egy csomag Camelt az ingzsebéből, meggyújtott egy szálat, és egy jókorát szippantott a cigarettából, mintha így akarná magát megnyugtatni. Végül így szólt:

– Tudom, hogy nem a fiaim voltak. Ki mondta ezt magának?

– A férfi, aki a veséjét várja – felelte Raylan.

– Meg is nevezte őket?

– Egy idő után igen.

– Hazudott – mondta Pervis. – Valószínűleg a meghiúsult üzlet miatt. A fiaim füvet termesztenek, és nem vagdosnak föl embereket a belső szerveikért. Még akkor se tennének ilyet, ha tudnák, hogyan kell egy ilyen műtétet elvégezni.

– Szarvast szoktak lőni – mondta Raylan —, és azt is tudják, hogy kell kikészíteni.

Raylan a végsőkig feszítette a húrt az öreggel, aki volt már alkoholcsempész, roncsderbiversenyző, most pedig az ujjai közé szorított cigarettával hunyorított Raylanre.

– Nézze, Mr. Crowe, megértem az érzéseit, de mindenképpen beszélnem kell a fiaival. Akár az ön jelenlétében, ha úgy kívánja. Kerítse őket elő a napokban, különben levadászom őket.

– Mindig úgy éreztem – felelte Pervis —, hogy jó húsz évvel le vagyunk maradva errefelé. De én épp ilyennek szeretem itt az életet. Most pedig azt mondja nekem, hogy kezdjük utolérni a többieket? Megérkezett hozzánk a szervkereskedelem?

– A fűkereskedelem már rég behozta a lemaradást. A Hivatal szerint a fiai igazi modem farmerek: Cadillaceken furikáznak, és mobilon beszélik meg egymással a részleteket.

– Ha valaha úgy alakulna, hogy szemtől szembe vádolja meg a fiaimat – felelte Pervis, miközben a pult alól előhúzott egy palack házi készítésű, méregerős whiskey-t, amelyben egy darab őszibarack úszkált –, ez enyhíti majd a fájdalmait.

☼

PERVIS FELTETTE VÉKONY KARIMÁJÚ, SZÜRKE KALAPJÁT, amelyet szinte egész életében viselt, és a rönklépcsős ösvényen felsétált hatvan méterrel feljebb fekvő otthonához. Kétszintes, fehérre mázolt faház volt, amit mindig újra lekent, amint a festék pattogzani kezdett. Bement a fürdőszobába, hogy könnyítsen magán, lerázta, de a csöpögés újrakezdődött, hogy a fene enné meg.

Rita a kanapén feküdt a nappaliban, és az *Életünk napjait* nézte. Ahogy Pervis közelebb ért hozzá, látta, hogy a lány alszik: szobalány egyenruhájának rövid szoknyája épp csak a csípőjét takarta, a ruhadarab alól kibukkantak meztelen lábai.

Rita fekete lány volt, fekete, mint az ében, uramatyám, valóságos Afrika királynője, aki munkára jelentkezett nála. Akkor ezt mondta neki:

– Hát téged még mi szél hozott ide? El akarsz tűnni? Tudod egyáltalán, hogy kell az ilyet szüretelni? De mindegy is. Főzni tudsz?

– Miről lenne szó? – kérdezte Rita.

Rita végül az öregember bejárónője lett, és egészen jól főzött, főleg mexikóit. Pervis naponta száz dollárt fizetett a lánynak, mindig vacsoraidőben. Egyszer aztán odaállt a lány elé:

– Mennyi van a bőröndödben? Abban, amit a szekrényedben tartasz. – Elgondolkodott, aztán így folytatta: – Jézusisten, már százezred is lehet.

– Százötezer – mondta Rita. – De nem a bőröndben van.

– Szóval itt hagysz?

– Valamibe be kellett fektetnem, ezért füvet vettem az egészből. Ahhoz olcsón hozzájutok, hiszen a szívünkbe zártuk egymást. Hát ki dug téged ágyba, amikor hetente egyszer bizsergést érzel a farkadban?

– Füvet akarsz árulni? – kérdezte Pervis, mint aki nem hisz a fülének. – Ennyi? Be akarod indítani a saját üzletedet? Mondd el, mit akarsz.

Most már valamivel jobb volt, megkönnyebbült. Ha a lány itt marad vele, majd segít neki. Majd megbeszélik. Most azonban találkoznia kell Bob Valdezzel. Leült a telefon mellé, és tárcsázta Bob számát. Várt néhány csöngést, lerakta, aztán egy perc múlva újra tárcsázott.

Ezúttal azonnal fölvették.

– Bob Valdez, tessék.

– Bob – mondta Pervis –, mindig tartsd magadnál a mobilod. Nem megmondtam már neked? Szerintem megmondtam, – Majd mielőtt Bob bármit mondhatott volna, folytatta: – Maradj a seggeden, kimegyek hozzád. – Azzal lerakta a kagylót.

Bob Valdezt – akkoriban legalábbis ezen a néven ismerték – Pervis a mexikói maffiától kapta kölcsön, hogy biztonsági őrként a földeket felügyelje, és gondoskodjon a betakarításról. Pervis egyelőre megvolt vele. A bányatulajdonosok azelőtt fegyveres őrként is alkalmazták sztrájkok idején. Neki is megvolt a saját kis ültetvénye, és egy négyajtós, fekete Mercedesszel járt. Volt egy megbütykölt kvadja is, egy olyan négykerekű kis terepmotor, amellyel könnyedén fel tudott kapaszkodni a hegyoldalakon. Bob Amerikában született, de szeretett úgy viselkedni, mint egy

mexikói. Pervis ma el akarta panaszolni neki, hogy egy rendőrbíró zaklatja.

☼

REGGELI KÖZBEN A HARLANI HUDDLE HOUSE ÉTTEREMBEN, miközben Raylan épp egy darabka bacont vágott a kukoricakásájába, vajat olvasztott rá, és megsózta, Art megkérdezte tőle, megkóstolta-e a Pervistől kapott palackot.

– Remek volt. A barack sem tudta elrontani. Meghúztam egypárszor, aztán odaadtam egy vén hippinek az utcán. Könnyek szöktek a szemébe.

– Tudtad, hogy a marihuána ma a legkelendőbb növény az Államokban?

– Büszkék lehetünk rá – mondta Raylan. – Ott lihegünk közvetlenül Kalifornia és a hawaii turbógubók nyomában. Ami azt jelenti, hogy találékonyak vagyunk. A hetvenezer munkanélküli szénbányász egy tekintélyes része növénytermesztésre adta a fejét. Tegnap este a híradóban az a furcsa hajú fickó közölte, hogy a marihuánaügy kicsúszott a kezünk közül. Azt is mondta, hogy ha valaki ültetvényt lát, azonnal jelentse a rendőrségnek. Ez most szerinted komoly? Csak az izgatja magát a fű miatt, aki még sose próbálta.

– Találkoztál már Pervis fiaival?

– Még nem.

– Tudod, hogy mostanra már beszélt velük – mondta Art. – Elbúcsúzhatsz a BMW-dtől, mert azt is fel fogják ismerni. Talán a kábítószeresektől kaphatsz egy Mercedest.

Raylannek kedvére volt ez a reggeli beszélgetés.

– Akit akarok, az az orvos, és hozzá csak a Crowe fiúkon keresztül juthatok el. Vajon ő is részesedést kapott? Vagy csak rákényszerítették? A kórházban azt mondták, profiról van szó. A legkorszerűbb módszerekkel vette ki a veséket, pontosan azokon

a pontokon nyitotta fel a hasat, ahol kellett, de aztán nem zárta be a sebet. A varrást valaki másra hagyta. Talán az egyik Crowe fiúra? Nyilvános helyen akarom kikérdezni őket, akkor nem fognak se rám lőni, se megverni.

– Vagy szólhatunk a zsaruknak, hogy szálljanak rájuk, amíg ki nem adják a doktort.

– Nem tudom – felelte Raylan. – Kezdem azt gondolni, hogy maga az orvos a főszereplő. Aki hívja a Crowe fiúkat, ha cipekedni kell.

PERVIS ÖREG V8-AS, KOMPRESSZOROS FORDJÁVAL HAJTOTT KI A TELEPRE, és figyelte, ahogy Bob Valdez odasétál hozzá a pajta felől. Itt laktak azok az időszaki munkások, akik elültették, majd kilencven nap után megmetszették és megnyírták Pervis marihuánáját, Knox megye itteni legfontosabb terményét.

Azon a napon, amikor Pervis felbérelte a férfit, megmondta neki:

– Bob, ami a saját földeden nő, megtarthatod. De ha bárkit rajtakapsz, hogy az engedélyem nélkül füvet termeszt magának, kattints rókacsapdát a lábára, és rúgd ki.

Bob Valdez a szemébe húzta fűzfavesszőből font szalmakalapját a délutáni napsütésben. Egy 44-es revolvert viselt a derekára csatolt pisztolytáskában, és szeretett hüvelykujját az övébe akasztva álldogálni az udvaron, miközben megjegyzéseket tett a földeken dolgozó lányokra. Szerette azt a vadító, fekete lányt is, Pervis bejárónőjét, és hozzá is gyakran benézett, amikor tudta, hogy Pervis a boltjában van. Rita ilyenkor azt mondta neki:

– Az úr nincs idehaza.

És elmondta neki újra és újra, valahányszor a kvadját bőgetve megállt a ház előtt. Néhány nappal ezelőtt aztán a lány feltette neki a kérdést:

– Mi van, Bob, meg akarsz dugni? Ha rájön az úr, hogy idejárogatsz, szétrúgja a segged, és visszarakat a határ túloldalára.

– Mi a fenéről beszélsz? Olyan amerikai vagyok, mint Abraham Lincoln, itt születtem Kentuckyba'…

– És itt is fogsz meghalni, ha az úr rájön, hogy molesztálod a szobalányát.

– Na ne viccelj – felelte Bob. – Az úr soha még csak kiabálni se próbált velem. Több esze van annál.

– Ő sose emeli föl a hangját – mondta Rita mer' nincs is szüksége rá.

PERVIS EZÚTTAL AZÉRT JÖTT, HOGY MEGKÉRJE BOBOT VALAMIRE.

– Az öné vagyok, uram – mondta Bob.

– Egy rendőrbíró járt nálam, bizonyos Raylan Givens. Tudod, kiről beszélek?

– Azt hiszem, igen. Egyszer megmutatták nekem. Jó a kalapja.

– Azt akarom, hogy tartsd őt távol a fiaimtól.

– Ohó – felelte Bob. – Csak nem egy perverz a fickó? – Bob nagyon igyekezett komoly képet vágni, majd így szólt: – Szóval azt akarja, hogy Coovert és Dickie-t pesztrálgassam?

Pervis a férfira meredt, majd így szólt:

– Az Amerikai Egyesült Államoknak ezen a vidékén nekem meglehetősen messzire elér a kezem. Bizonyos értelemben messzebbre, mint a te tacozabáló maffiózó cimboráidnak. Ha kell, bírók tesznek szívességet nekem, és helyi rendőrök vannak a legjobb barátaim között. Elég felhívnom őket, és egy órán belül a

börtönben találod magad. Szóval, Bob fiam, ha még egyszer visszapofázol nekem, akkor ezek a játékszabályok lépnek életbe.

– Na jól van, jól van – felelte Bob, és vigyorogni próbált. – Csak viccelődtem egy kicsit.

– Tartsd távol ezt a rendőrbírót a fiaimtól, különben felbérelek valaki mást, aki érti a dolgát – mondta Pervis.

Azzal beszállt a még járó motorú Fordba, és elhajtott.

Harmadik fejezet

AHOGY KIJÖTTEK A HUDDLE HOUSE-BÓL, Art megszólalt:

– Az orvosi egyetemeken évente tízezer hullát használnak fel tudományos célokra. A világon mindenütt szükség van testrészekre.

– De akkor Angelnek miért csak a veséjét vették ki ezek a srácok? És aztán miért kínálták fel neki még aznap megvételre? Lehet, hogy ez az új módi. Így nem kell tárolniuk a testet, és várni a vevőkre.

– De rengeteg tervezést igényel kiválasztani az áldozatot – folytatta Art. – Nem hiszem, hogy ennek a két porbafingónak lenne hozzá türelme. Angel különben már kész megegyezni velük és előkeríteni a pénzt. Erre te jössz, és közlöd vele, hogy nem muszáj ezt tennie.

– Mi mást mondhatnék neki? De vajon mit tudhat ez a két idióta a szervkereskedelemről?

– Olvasták a híreket – mondta Art. – Tudod, volt az a fickó New Jersey-ben, aki legalább ezer holttestet belezett ki, és aztán eladta a testrészeket.

– Nem tudom elképzelni, hogy a Crowe fivérek bármilyen újságot a kezükbe vennének, hacsak ők maguk nem szerepelnek benne.

– Ötven kiló marihuánával úgy háromszázezer dollárt kereshet valaki – persze ahhoz ültetni kell, gondozni a földeket, és el is kell tudni adni az árut. Ha egy emberi test összes belső szervét egyenként adogatod el, a veséket, a szívet, aztán a többit, a májat, a szemeket... a csontokat, az ínakat, a bőrt az utolsó négyzetcentiméterig, akkor is csak negyedmilliónál tartasz.

– Ja, ez az a krematóriumos fickó – mondta Raylan.

– Az, az. Temetkezési vállalkozó volt New Jersey-ben. Ahogy befejezte a szertartást, már hívta is a henteseket. Egy órán belül megszabadították a holttestet minden használható szervétől, a maradékot pedig bedobták a hamvasztó kemencébe.

– Mi most valami mással állunk szemben – jegyezte meg Raylan. – A miénk családias hangulatú kisműtét volt ahhoz képest. De így is egy halom pénzt kaszálnak vele.

– Mondjuk vegyünk egy orvost, aki elveszíti az engedélyét, és aztán törvénytelenül marihuána-recepteket kezd árulni a delikvenseknek – mondta Art. – Jól ismeri a Crowe fiúkat a szamárköhögésük és a kanyarójuk óta.

– Amikor aztán a fiúk a serdülőkorba léptek, egy-két adag cuccért cserébe kezelte őket – folytatta Raylan. – A két fiú két különböző völgyben lakik, és cserélgetik egymás között a lányokat. A Hivatal szerint, ha egy lány felmegy hozzájuk, utána sikítva rohan haza.

– Ez az orvos elkábította Angelt – mondta Art —, de szüksége volt valakire, aki berakja a fürdőkádba.

– És lám-lám, a Crowe fiúk máris benne vannak a szervkereskedelemben. Szerinted hihető ez a történet?

– Számomra nagyon is – felelte Art. – Figyelj csak, már akartam mondani: visszahoztam Rachelt, hogy vigyázzon rád.

RAYLAN EGY AUDI QUATTRÓT VEZETETT, amit a Kábítószer-ellenes Hivatal harlani garázsából kapott kölcsön.

– Volt már nálam egyszer ez a kocsi – mondta a mellette ülő Rachel Brooksnak. – Nem is volt vele semmi gond, kivéve, hogy kétszázhúsz felett kicsit zörög a motorháztető.

– Ezeken az utakon? – kérdezte Rachel kétkedve.

– Öt másodperc alatt gyorsul százra – felelte Raylan –, már ha hagyjuk neki.

– Hová megyünk?

– Van errefelé egy temető, ahonnan remek kilátás nyílik Pervis boltjára. Nem fog nekünk találkát szervezni a fiaival, ezért meg kell várnunk, míg ők maguk látogatják meg az öreget.

A buckeye-i folyóelágazásnál lehajtottak a Stinking Creek mentén haladó útról, és lassan felkapaszkodtak egy kis dombra a temetőhöz. A kert sírkövein két név szerepelt: MILLS és MESSER.

– Akad olyan, amelyik több mint százötven éve van itt – mondta Raylan. – Például az ott: John Mills, „Az örök békesség palotájába költözött". Te mit látnál szívesen a sírköveden?

– Nem is tudom – felelte Rachel. Gondolkozhatok rajta még pár évet?

– Gobel Messer meg azt mondja, „A mennyországban találkozunk". Akkoriban még bizakodóak voltak az emberek.

Raylan lelassított, és a temető túlsó végébe gurultak.

– Nézz csak egyenesen előre. Ott, a fákon túl, az Pervis boltja. Jó ötven méterre lehetünk tőle.

Rachel elővette a távcsövét, a szeméhez emelte, és így szólt:

– Már benn is vagyok a boltban. Ma reggel senki nem akar vásárolni. Egy ember az ajtóban épp meggyújtja a cigarettáját.

– Egy Camelt – mondta Raylan. – Az Pervis. Előbb-utóbb a fiai is feltűnnek majd. Át kell adniuk az öregnek a részét.

– A részét miből?

– A pénzből, amit Angeltől kaptak.

– Ezt mi honnan tudjuk? – Rachel továbbra is a boltot fürkészte.

– A Kábítószer-ellenes Hivatal szerint Pervis kezében futnak össze a szálak, ő a nagyfőnök. A fiúk csak lógnak összevissza, szívnak, csajoznak, míg az apjuk nem ad nekik valami melót. Az öreg földjein mexikóiak intézik a munkát. És az egészet ebből a takaros kis boltból irányítja. Ő Kelet-Kentucky kannabiszkirálya, a Hivatal mégse tud rábizonyítani semmit.

– És Crowe papa most belevágott a szervkereskedelembe is? – kérdezte Rachel.

– Nem, és szerinte a fiai sem – felelte Raylan. – Nem akarta elhinni, amit a veséről mondtam neki. Folyton csak rázta a fejét. Hogy az ő fiai soha nem vágnának föl senkit, sőt, látni se bírnának ilyesmit.

– És te hiszel neki? – kérdezte Rachel.

– Igen, mert saját magáról se tudja elképzelni, hogy ilyet tegyen. Megkérdeztem tőle: „De azt tudják, hogy kell egy szarvast kibelezni, nem?” Ha lett volna az öregnél fegyver, valószínűleg lelő. Hülyeség volt ezt mondani.

Rachel most felnézett egy pillanatra.

– Na végre, jön valaki. Úgy látom, egy feka tesó vezeti a Cadillacet. Csak ő ül a kocsiban.

Rachel átnyújtotta a távcsövet.

Raylan a szeméhez emelte, aztán megszólalt:

– A Hivatal szerint csak néhány hete dolgozik a fiúknak. Coovert és Dickie-t furikáztatja. Valami Cuba, vagy hogy hívják. Van egy kép is róla a jegyzeteim között.

Rachel kinyitotta Raylan dossziéját, és már olvasta is:

– Cuba Franks, negyvenöt éves, afroamerikai. Na ne már, ez a fickó elmúlt hatvan! Nézd meg a barázdákat, a régi sebhelyeket az arcán. Ötször tartóztatták le, kétszer el is ítélték. Vékony testalkat, jellegzetes, fesztelen járás. – Ismét Cubára nézett, aki kiszállt a kocsiból, és hátrament a csomagtartóhoz.

– Nézd a haját – mondta Raylan, és visszaadta a távcsövet Rachelnek. – Láttál te már fekát ilyen egyenes hajjal?

– Errefelé nemigen – válaszolta Rachel,

– Van egypár fehér génje, de ahhoz nem elég, hogy oda is számítson.

– Vagy mégis, csak épp nem akart olyan életet élni – jegyezte meg Rachel.

– Kicsit már kiesett a ritmusból – mondta Raylan —, de még mindig nagyon laza.

– És ezt tudja is magáról – tette hozzá Rachel. – A fejkendője épp az inghez passzol. És látod, milyen élt vasaltak a nadrágjára? A végén még megvágja magát vele.

– Szerinted mit dolgozik a fiúknak? – kérdezte Raylan.

– Ügy érted, azonkívül, hogy a sofőrjük?

– Felbukkan ez a Cuba, és a srácok hamarosan nekilátnak vesét lopkodni.

Rachel egy darabig hallgatott.

– Azt akarod tudni, ki dolgozik kinek?

– Csak nem akarom, hogy valami elkerülje a figyelmemet.

Raylan ismét a szeméhez emelte a távcsövet, és a fura nevű fickóra irányította, aki most egy budweiseres rekeszt húzott elő a kocsi hátuljából, egyik kezével a lábához támasztotta, miközben a másikkal visszacsukta a csomagtartó tetejét. Ahogy a bolt felé indult, ismét két kézre fogta a rekeszt, aztán belerúgott az ajtóba, jelezve Pervisnek, hogy jöjjön, és nyissa ki neki.

Raylan leeresztette a távcsövet.

– Mi lehet a sörösrekeszben?

– Kétlem, hogy Bud – felelte Rachel —, különben nem így tartaná.

– Azt hiszem, apuci járandósága lesz az – mondta Raylan. – Induljunk, és fussunk össze Gubával odalenn, az úton.

☼

ÍGY IS TETTEK, VISSZAHAJTOTTAK A BUCKEYE-I ELÁGAZÁSHOZ, ÉS A KESKENY ÚTON VÁRAKOZNI KEZDTEK.

– A Crowe fiúk tizenkét éves koruk óta a saját kocsijukat vezetik. Szeretik a sebességet – jegyezte meg Rachel.

– Így van – mondta Raylan.

– Akkor most miért ücsörögnek a hátsó ülésen egy sofőr mögött?

– Lehet, hogy olyan dolgokról mesél nekik, amikről korábban nem hallottak.

– Emberi szervekről? – kérdezte Rachel. – Erre gondolsz?

– Jön – mondta Raylan, amint megpillantotta a porfelhőt a fák között. A Cadillac egyenesen feléjük tartott, aztán az Auditól úgy tíz méterre lefékezett, és megállt.

– Azt akarja, hogy mi menjünk oda – mondta Raylan. – Nagyon néz minket.

– Látom – mondta Rachel, és a szeméhez emelte a távcsövet.

– Most pedig elővette a mobilját, és hív valakit.

– Szerinted kicsodát?

– A testvéreket – felelte Rachel. – Mármint nem a *tesókat*, hanem Coovert és Dickie-t.

Ültek a kocsiban, és vártak. Végül Cuba kiszállt a Cadillacből, és komótosan elindult feléjük, mint akinek nem sietős.

– Sétálni, azt nagyon tud – mondta Rachel.

– Érzed, mennyire laza a csávó?

– Nekem még be is jönne – mondta Rachel – ha nem lenne autótolvaj.

– Kapcsold be a magnódat – mondta Raylan –, a te oldaladhoz jön.

Cuba már ott is volt, és ahogy lehajolt és az ablak peremére tette a kezét, kedvesen Rachelre mosolygott.

– Mi az ábra? Van valami a kocsival?

– Mr. Franks – kezdte Rachel – szeretnénk feltenni néhány kérdést, és látni szeretnénk a jogosítványát is. – Rachel felmutatta a csillagot, ami a nyakában lógott egy láncon.

Cuba felegyenesedve a jelvényre nézett, aztán az égre emelte a tekintetét, mielőtt ismét visszahajolt volna az ablakhoz.

– Mit csináltam? Maguk azóta nem szállnak le rólam, hogy munkába álltam.

– Mi rendőrbírók vagyunk – felelte Rachel. – A Kábítószer-ellenes Hivatal zaklatja magát folyton.

– De én akkor se csináltam semmit. Sofőrként dolgozom.

Raylan a kormánykerék felé dőlt, hogy láthassa Cubát.

– Van sofőrengedélye?

– Máris adom – felelte Cuba.

– A füves fiúkat furikázod?

– Nem avatnak be a dolgaikba – mondta Cuba. – De ha kiderül, hogy dílerek, már itt se vagyok.

Átnyújtotta a jogosítványát Rachelnek. Ő megnézte, és így szólt:

– Hogy lehet, hogy itt dolgozik, és Memphisben lakik?

– Az az otthonom. Ha van egy kis szabim, leugrom a mamához.

– Én is szívesen elugranék Memphisbe – mondta Raylan – egy jó sült bordáért.

– Na hát erről van szó! – felelte Cuba. – Germantownban lehet a legjobb barbecue-t enni a világon.

– Ott van a Germantown Commisary – mondta Raylan. – De a Corky s is elég jó.

– Imádom a Corkyst – szólt közbe Rachel. – Náluk lehet enni azt az isteni serpenyős lapockát. A legjobb hely.

– Te is memphisi vagy? – kérdezte tőle Raylan.

– Tupelo, Mississippi állam – felelte Rachel. – Ott laktunk a dzsumbujban, nem messze Elvis szülőházától.

– És találkoztál is vele? – vigyorgott Raylan.

– Amikor én születtem, ő már nem élt. Eleinte takarításból éltem, és ez a fehér asszony mondta nekem, hogy egyetemre kellene járnom. Ki is fizetett nekem négy évet az Ole Missben.

– Az Ole Missbe járnak a legjobb csajok az országban – mondta Raylan. – Még a Vanderbiltet is lepipálják. Az Ole Missen egy ötcsillagos csajnak még felvételiznie sem kell.

– Elnézést – szólt közbe Cuba —, úgy látom, van mit megbeszélniük, úgyhogy én akár le is léphetek.

– Cuba, miért nem ül be a kocsiba, hogy beszélgessünk? – mondta Raylan.

– *Cooba*. Hosszú ú-val. De nem csináltam semmit. Már leültem a büntetésem, tiszta vagyok.

– Cooba, nyissa ki az ajtót, és üljön be szépen a kocsiba – mondta Raylan.

Cuba beszállt az autóba, Raylan pedig megigazította a visszapillantó tükröt.

– Mi dolga a Crowe fiúkkal?

– A sofőrjük vagyok. Azelőtt autóversenyző voltam, akárcsak az apjuk. Tudja, ember, negyed mérföldes salakpálya, kanyarban kisodródó autók meg minden. A Crowe-k azt hitték, tudnak vezetni – csak azért, mert van egy versenybenzines pick-upjuk. Halálra fosták magukat, amikor megmutattam nekik, hogy is kell ezt igazából csinálni. Rükverc, padlógáz, kézifék, és már pördültünk is vissza.

– Cooba, Cooba – mondta Raylan – Harlan megyében minden kisfiú ismeri a rükverces megpördülést, mert a nagypapa megmutatta nekik. Szóval miért bérelték fel a Crowe fiúk?

– Gondolom, kényelmesebb nekik hátul ülni.

Raylan a visszapillantóba nézett.

– A fiúk bérelték fel magát, vagy maga bérelte fel őket? Két balfasz, akik elvégzik a piszkos munkát.

– Na ja, persze, én vagyok a főnök – felelte Cuba. – Az autóban várok rájuk itt-ott, amíg ők szórakoznak. Addig hallgatom a kedvenc countrylemezeimet.

– És Öcsinek szólítják?

– Ha megteszik, már itt sem vagyok.

– Jó kis álca ez – mondta Raylan hogy sofőrködik nekik. Ha őket nem kapják el, magát sem. Fogadok, hagyja, hogy a Crowe

fiúk azt higgyék: a társai. De azért maga mondja meg, hogy merre meddig.

Cuba a tükörbe meredt, és egy szót sem szólt.

– Mennyi volt a részük, amiért segítettek Angelnél? Amiért berakták a jeges kádba? Miután az orvos kivette a veséit.

Cuba most felvonta a szemöldökét.

– Mintha nem tudná, miről beszélek – folytatta Raylan. – Nem is kellett ott lennie. Hacsak nem épp maga szállította az orvost a motelbe. így volt? Most, hogy így belegondolok, bizonyára az orvos bérelte fel magát. Rajtakapta, amim meg akarta fújni a kocsiját, és leszerződtette. Maga pedig keresett pár ostoba fehér srácot, és felbérelte a Crowe fiúkat?

– Azt akarja mondani, hogy bármi közöm van ahhoz, hogy kiveszik emberek veséjét, és aztán megpróbálják nekik eladni?

– Szerintem maga a közvetítő az orvos és a Crowe fiúk között.

– Cooverrel és Dickie-vel akar beszélni? És kifaggatni őket erről a veselopási ügyről? – kérdezte Cuba. – Alig várom, hogy lássam.

Negyedik fejezet

COOVER ÉS DICKIE CROWE még negyvenen túl is úgy viselkedtek, mint a kamaszok. Amikor épp nem puncik után kajtattak a környéken furikázva, Dickie házában tespedtek a hegy túloldalán, és bámulták a pornót. Coover háza mocskos volt és büdös. Dickie-é viszont telis-tele volt Elvis Presley-relikviákkal.

A nappaliban ötvenhét darab Elvis-fotó volt, az előszobában és konyhában pedig poszterek lógtak. Voltak nagyfejű Elvis-babák, egy Elvis-alakú vízipipa, a gracelandi kertből származó föld befőttes-üvegben, egy Elvisre emlékeztető felhőalakzatról készült fotó, amiért Dickie száz dollárt fizetett, és két törülköző, amivel Elvis annak idején valamelyik koncertjén törölgette magát, és amelyek most Dickie puha párnás tévéfotelének háttámláját díszítették.

– Azt hittem, eleged van ebből a sok elvises szirszarból, és már rég megszabadultál tőlük – vetette oda fivérének Coover.

– Majd ha lesz rá időm – felelte Dickie.

– Add oda a niggernek, ő eladja.

– *Azt mondtam*, majd ha lesz rá időm.

Dickie gyér haját hátrafésülve hordta, és még egy hullámot is kanyarított bele, amit hajlakkal fújt le, hogy megmaradjon. Keményített, fehér ingeket viselt, fülcimpáig érő, elvises gallérral, amelyekből Las Vegasban szerzett be egy tucatot, darabját egy százasért.

Coover soha nem fésülte meg torzonborz, kusza haját. A csajok mondták is neki, atyaég, azért nem ártana néhanapján megfürdeni, kitakarítani a házat, vagy legalább egy kis mosogatóport szórni arra a halom koszos edényre. Meg hogy patkányok fognak a konyhájába költözni, ha ez így megy tovább. „Egypár már meg is jelent” – válaszolta erre Coover. Ed Hardy

pólókat hordott vagy „Death or Glory” feliratú melegítőfelsőket, tőrrel és koponyával a hátán.

SENKI SEM MONDTA VOLNA RÓLUK, HOGY TESTVÉREK. Dickie finnyás volt és mogorva, csontos arca előreugrott az óriás inggallérból. Coover a legtöbbször be volt tépve, és azt csinálta, amihez épp kedve volt. Dickie gyakran mondogatta neki: „Utoljára mondom neked, szedd össze magad, vagy szétlövöm a segged, miközben alszol.” „Nem vagy te ahhoz elég tökös gyerek, Dickie” – felelte ilyenkor Coover. Rendszerint ebben a stílusban beszéltek egymással.

– Beszéltél Papussal? – kérdezte Dickie.

– Jött ezzel a veseüggyel – felelte Coover —, én meg valamit motyogtam neki, hogy „miket beszélsz, elment az eszed?”.

– Én sértetten néztem rá, és megkérdeztem tőle: „Azt hiszed, Coove és én képesek lennénk ilyesmire?” – felelte Dickie.

– Megkérdeztem, hogy megint ivott-e.

– Hallani se akar róla, hogy embereket vágjunk fel – mondta Dickie —, de a vesekereskedelem ellen nincs kifogása. Azt mondja nekem: „Tudod, hogy több száz embernek van szüksége vesére?” Meg hogy tudtam-e, hogy még fizetnének is érte. Papus szerint több ezer dollárt. Nyilván érted, hogy mit akart ezzel mondani.

– Azt, hogy nem bánja, ha belefogunk a vesebizniszbe – mondta Coover – legalábbis amíg megkapja a részét.

Dickie még mindig vigyorgott.

– Hát lehet az öreg Papust nem szeretni?

COOVER ODADTA AZ AUTÓJÁT CUBAFRANKSNEK, hogy elvigye Pervisnek a tízezer dollárt, ami az öregnek járt Angel megkopasztásából. Ezért aztán ma reggel Dickie-nek kellett átmennie Cooverhez, hogy fivére bűzlő házában beszéljék meg a dolgaikat, többek közt ezt a veseügyet is. Dickie nem feltétlenül találta jó ötletnek.

Coover bejött a konyhából a nappaliba, és azt mondta:

– Ezek az istenverte patkányok megint a koszos edényeket nyalogatják.

Kihúzta egy régi komód legfelső fiókját.

– Mit keresel?

– A pisztolyomat, hogy az isten verje meg.

– Már korábban is akartam kérdezni – mondta Dickie — téged kicsit sem zavart, amikor Angelt a kádba kellett tenni?

– Hogy *zavart-e?*

– Hát az a sok vér.

– Végül is nem a miénk volt, hm? – Coover egy 44-es kaliberű, krómozott Smith & Wessont emelt ki a felső fiókból. – Össze kellett varrnom a fickót, és meg is csináltam. Erről nem is akarok hallani többet.

– Semmit sem csináltunk elég gyorsan – folytatta Dickie. – Még a vetkőztetést sem.

– És én mit mondtam? „Ha pucéron kell a srác, mér nem hoztál ollót?” De tudod, mire gondolok? – mondta Coover. – Még néhány alkalom, és kurvára tudni fogjuk, hogyan kell egy vesét kinyisszantani. És csak mi ketten osztozunk a száz lepedőn.

– És mi van, ha valaki meghal a kezünk között? – kérdezte Dickie.

– Persze, lehet, hogy kezdetben majd elvágunk ezt-azt, amit nem kéne, de a vesék akkor is meglesznek. És akkor már csak életben kell tartani azt a lúzert, aztán eladni neki, ami a sajátja volt, ez a lényeg.

– De jobb lenne, ha nem kellene ennyire kibaszottul sietni – mondta Dickie.

– Nézd úgy, mintha egy szakmát tanulnál – felelte Coover, és megpörgette revolvere tárát, hogy ellenőrizze a töltényeket.

Dickie az ajtóhoz lépett, és kinyitotta, hogy egy kicsit kiszelőztesse a házat. Amikor kinézett, így szólt:

– Megjött Cuba. – A Cadillac épp befordult az udvarra, felverve a port maga után. – Hohó, és egy másik kocsi is jön mögötte.

Coover oda sem nézett, a pisztollyal a kezében kiment a konyhába.

☼

MÁR KIÉRTEK A FÁK KÖZÜL, ÉS A-CADILLAC UTÁN GURULVA ÉPP BEHAJTOTTAK AZ UDVARRA, amikor Raylan meghallotta a lövéseket – két lapos és kemény csattanást, aztán még kettőt. Azonnal a Cadillac elé farolt, Rachel pedig felkiáltott:

– Hol van?

Raylan fékezett, és megállt a veranda előtt.

– Nem ránk lőtt – jegyezte meg.

Cuba Franks is megállt mellettük a Cadiílackel, és ahogy kiszállt, ugyanezt mondta.

– Coover csak takarít a hatlövetűjével.

Raylan már ott is volt a verandán, Rachel pedig kiszállt, hogy fedezze. Látta, ahogy laza lépéseivel Cuba Franks is felugrik a verandára, bár ezúttal mintha némi idegesség is látszott volna rajta. Rachel továbbra is Raylanen tartotta a szemét, aztán meglátta, amint nagy galléros ingj ében Dickie jelenik meg az ajtóban, úgy nézett ki, mint Elvis a fotóin. Rachel hallotta, ahogy azt mondja Raylannek:

– Esküdni mertem volna, hogy magának Bömbije van.

Rachel látta, amint hosszú ujjait a combjához feszíti, aztán lassan becsúsztatja őket Levi's farmere szűk zsebébe.

Ekkor Coover is megjelent a verandán, egyik kezében fémesen csillogó revolver lógott leeresztve, a másikban pedig egy döglött patkányt tartott a farkánál fogva.

– Ekkora lövöldözés – jegyezte meg Dickie – és ez minden, amit fogtál?

Coover most Raylanre nézett, és ádáz pillantást vetett a rendőrbíróra.

– Egy másik kis geci még most is ott van a konyhában. Akar vele szerencsét próbálni?

– Kölyökkoromban lövöldöztem patkányokra – mondta Raylan. – A budiból kergettem ki őket. – Cooverhez fordult. – Nálad elég a konyháig menni.

Coover rásandított.

– Honnan ismerem magát?

– Rendőrbírók – jegyezte meg Dickie. – Ez, meg a nigger csaj is.

Coover Cuba felé fordult.

– Hozz néhány kempingszéket – ott vannak valahol hogy leülhessünk beszélgetni. – Aztán újra Raylanre pillantott: – Kérdezze csak meg, hogy füvet termesztek-e, azt fogom mondani, hogy nem. De először én fogok kérdezni, mégpedig azt, amit csak akarok. Na, hogy hangzik?

– Nekem csak egy kérdésem van – felelte Raylan. – Hogy kerültetek a vesebizniszbe?

☼

RACHEL AZ AUDI MELLETT ÁLLT, ÉS NÉZTE A RAYLAN SHOW-T. Látta, amint Coover felé fordul, akinek lábánál ott lógott a csillogó fegyver. Aztán látta, amint Coover a farkánál fogva meglengeti a patkányt, és ahogy elengedi, a döglött állat egyenesen felé

repülve az Audi motorházán landol. Rachel nem mozdult. Raylan sem. Még csak körbe sem pillantott. De azt mondta:

– Coover, egy döglött patkányt dobtál a kocsimra. Mit akarsz ezzel mondani?

Rachel kinyitotta a csípőjén lógó pisztolytáskáját.

– Értse, ahogy akarja, a lényeg, hogy komolyan gondoltam – felelte Coover.

– Ezek szerint azt akarod a tudomásomra hozni, hogy egy megveszekedett seggfej vagy – mondta Raylan egyenesen az arcába. – Tudod, hány körözött bűnöző nézett már rám így? Ha azt mondom, ezer, keveset mondtam. Néhányan aztán egészen megvadultak, amikor rájuk kattintottam a bilincset; persze akkor már túl késő volt. Esküszöm, még olyan is akadt köztük, aki megpróbált fegyvert fogni rám. Szóval én csak annyit akarok tudni: hogy jutott eszetekbe, hogy kivegyétek Angel veséjét?

Dickie Cubára pillantott, Raylan pedig így szólt:

– Tőle is ugyanezt kérdeztem. Azt mondta, veletek beszéljek.

– Látjátok, mit csinál ez? Én csak annyit mondtam neki, hogy semmi dolgom a vesékkel, maximum enni szoktam – szólalt most meg Guba.

Coover összehúzott szemmel nézett rá.

– Tudni akarom, mit mondtál neki.

– Hallod magad, ember? – felelte Cuba. – Ezt kérdezed tőlem? Fogd már föl a tompa kis agyaddal, hogy nincs mit mondanom ennek az embernek.

Egy új Cuba Franks szólalt most meg, akivel Raylan még nem találkozott.

– Cuba, felvettük, amint azt mondja nekem, hogy beszéljek a Crowe fivérekkel.

– *Maga* volt, aki azt mondta, beszélni akar velük. Én csak annyit mondtam, rajta, én nem állok az útjába.

– Tudom, hogy maga is ott volt a motelben – mondta Raylan – csak épp nem mutatkozott Angel előtt, mint ez a két gyökér.

Csak az orvos nevét akarom. Coover visszamehet patkányokra lövöldözni, maga meg azt csinál, amit akar, legalábbis holnapig.

– Hívatlanul beállít valakinek az otthonába – szólalt most meg Dickie —, még parancsa sincs, és így beszél?

– Megkönnyíthetem a dolgot – felelte Raylan. – Csak egy szavadba kerül, és esküdtszék elé viszlek. Ide az orvos nevét, vagy irány a börtön.

– Coove, hallod, ezt? Fenyeget minket – mondta Dickie.

– Fegyvert visel a kabátja alatt – felelte Coover.

– Neked meg ott van a *kezedben*, az isten szerelmére.

Raylan kicsit elfordult, hogy láthassa Rachelt.

– Hallod ezt a két bohócot?

– Hallom hát.

– Ha Coover felemeli a fegyverét, lődd le.

– Rendben, csak menj arrébb egy picit – felelte Rachel.

Raylan megtette, és közben azt mondta:

– Én majd Dickie-vel foglalkozom.

– Na ne má'! – mondta Dickie, és felemelte a kezét. – Nálam nincs is fegyver.

– A következő az ajánlatom – mondta Raylan. – Az orvos nevét akarom, különben holnap visszajövök a letartóztatási paranccsal, amit annyira hiányoltok. Ha az esküdtek látják, milyen hülyék vagytok, te és a fivéred megúszhatjátok negyven hónappal. Cuba ült már egyszer, de azóta sem javult meg. Nála valószínűleg kétszáz hónappal meg is toldják azt a negyvenet.

– Megmondaná, mégis mit csináltam? – kérdezte Cuba.

– Rajta lesz a letartóztatási parancson – felelte Raylan, majd Cooverre pillantott. – Mit akar tenni a patkányölő? Fogadok, hogy a fű majd megsúgja, mint mindig. Már ha lehet hinni neki. – Raylan ismét Dickie felé fordult: – Na jó, akkor viszlát holnapig.

Rachel két kézzel fogta az automata fegyverét és figyelte a jelenetet.

Raylan az Audihoz sétált, és közben a társán tartotta a szemét. Rachel megvárta, amíg Raylan beül a volánhoz, és beindítja a motort, aztán ő is kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Mindent megtettél, hogy rád fogja a fegyverét – mondta Rachel –, épphogy tökön nem rúgtad.

– Nem akart ő lőni – mondta Raylan. – Be volt tépve, legalábbis a testvérének ezt fogja mondani.

– De mi lett volna, ha mégis megteszi?

– Lelövöd – felelte Raylan.

☼

AHOGY KIHAJTOTTAK AZ UDVARRÓL, RAYLAN ELGONDOLKOZOTT:

– Megszöknek és elrejtőznek. – Kis szünetet tartott. – Vagy felveszik a kapcsolatot az orvossal. Ezek a Crowe fiúk... Coover megrögzött kábós. Dickie pedig...

– ...nem akarja bepiszkolni a kezét – fejezte be a mondatot Rachel.

– Dickie-t kell figyelni – mondta Raylan. – Ő igazi sumák. Cuba meg... épp most próbálja eldönteni, akar-e még együtt mutatkozni ezzel a két pöcsfejjel.

– Art tudni akarja majd, hogy mire készülünk – vetette föl Rachel.

– Megmondjuk neki, hogy nyomon vagyunk. Majd jelentkezünk, ha segítségre van szükségünk.

– Nem próbálunk letartóztatási parancsot szerezni?

– Eszembe sem jutott. Inkább rájuk állítjuk a helyi rendőröket. Majd ők kiderítik, hová mennek.

– Raylan... Szerinted elvezetnek minket az orvoshoz? – kérdezte Rachel.

– Szerinted nem?

– Komoly kétségeim vannak.

– Ha nem járnak sikerrel – mondta Raylan –, majd megkérem Szent Kristófot, hogy találja meg nekünk.

Ötödik fejezet

A CROWE FIVÉREK MÉG MINDIG A VERANDÁN ÁLLTAK, és miközben Cuba odabenn telefonált, Dickie azt mondta az öccsének:

– Semmi mást nem kellett volna tenned – Coover, az isten verje meg, hozzád beszélek semmi mást nem kellett volna tenned, mint behajlítani a karodat, ennyi az egész, meghúzni a ravaszt, és keresztüllőni a szívét. Aztán ugyanezt a nigger csajjal is. Cuba ásott volna nekünk egy gödröt, és soha senki nem látta volna őket többet.

Coover felnézett a bátyjára, és megszólalt:

– Mi van...?

– Te Apuci Kedvencét szívod, nem? – kérdezte Dickie. – Az olyan, mintha rakéta-üzemanyagot szívnál. Maradj a Picikémnél. Papus hívta így a Mamát, amikor betegeskedett. Emlékszel, ahogy Édes Kis Picikémnek szólította? Jól bánt az öreg a Mamával, igaz?

– Ja, leszámítva, amikor beindulva hazatámolygott a kocsmából, a Mama pedig leöntötte kerozinnal, és meggyújtotta. – Coover elvigyorodott. – Az Öreg Papusnak előbb le kellett szoknia a piáról, és csak utána hagyott fel a veréssel. Azóta egy kortyot sem ivott, amennyire tudom.

CUBA KIJÖTT A VERANDÁRA.

– Ember, ez a konyha igazi patkánymenza, mindent megesznek, amit csak tudnak. Nem szoktad hallani őket?

– Általában csendesek, mint a kisegerek – felelte Coover, majd hozzátette: – Főzz meg magadnak egyet ebédre, és kapsz tőlem száz dollárt.

– A gettóban mindig jól átsütve ettük őket – mondta Cuba az eszelős Coovernek –, az összes szőrt lepörköltük a seggükről. Sosem volt a kedvencem. Ha beteg példányt eszel, könnyen ágynak eshetsz egy kis bubópestissel.

– Alig van rajtuk hús – folytatta Coover —, csak a kis csontocskáit harapdálod. De baszki, végül is el lehet rágcsálni, ha lehúzod a bőrét. Úgyis az a szar része.

– Ropogósra kell sütni – mondta Cuba, miközben arra gondolt: ezek a hegyi suttyók el fogják cseszni a melót. Végül azt mondta a két fiúnak: – Most beszéltem a Főnökasszonnyal.

– Folyton elfelejtem a nevét. Hogy is hívják? Lilu? – mondta Coover.

– Lela – mondta Dickie. – Mint abban a dalban.

Mindkét idióta rosszul mondta. Cuba nem javította ki őket.

– Azt mondta, ezt a következőt már simábban akarja csinálni, semmi fűvásárlás, és ne ismerősök veséire utazzunk. Most jól figyeljetek – folytatta Cuba, és komoly lett a hangja. – Ezek a melók már másfélék lesznek. Otthagyjuk a csávót a kádban, és hívjuk a mentőket. Azután viszont: a veséket egy szervkereskedőnek adjuk tovább, aki annak passzolja el a cuccot a kórházban, aki a legtöbbet ajánlja érte. Ha a mi fickónk nem tud annyit fizetni, amennyit kér, az ő nevét törli a listáról.

– De Lela kevesebbért fogja csak tudni eladni a brókernek, mint amennyit a beteg csávó fizetne érte – vetette közbe Dickie.

Úgy tűnt, mintha meggondolta volna magát. Cuba pedig azt mondta:

– A közvetítő azért kell, hogy nektek ne kelljen megjelenni a piacon. Világos? De ha akarjátok, akár minden éjjel lenyomhattok egyet.

– És volt szó arról, hogy esetleg csaj is lesz köztük? Akit pucéron kell a kádba dugni? És hatalmas didkói vannak? – szólalt most meg Coover.

– Látod magad előtt, amint lebegnek a jeges vízben? – kérdezte Dickie. – Felfelé meredő bimbókkal?

– Elmondtam neki, hogy itt jártak a rendőrbírók – vágott közbe Cuba. – És hogy holnap visszajönnek a letartóztatási paranccsal.

– Szívódjunk fel? – kérdezte Dickie.

– Azt mondta, egy időre tűnjetek el a lila ködben.

– Lila! – kiáltott föl Dickie. – Nem is Lela, hanem Lila, ugye? Mint abban a dalban!

Cuba kiment a lekövezett udvarra, és felhívta a nőt a mobilján, fel-felpillantva néha a fákra és a hegylánc felett függő felhőkre.

– Mi újság? Közel van a következő meló?

– Nem akarok többet ezekkel a srácokkal dolgozni – hallatszott a nő hangja a telefonban. – Többet ártanak, mint használnak.

– Azt akarod, hogy lekopjanak?

– Tudják, ki vagyok.

– Továbbra se tudják rendesen kiejteni a neved.

– Próbálj meg valahogy megszabadulni tőlük – válaszolta Layla. – Oké?

Hatodik fejezet

HÓNAPOKKAL KORÁBBAN, MÉG MIELŐTT A CROWE FIVÉREKKEL ÖSSZEAKADT VOLNA, Cuba először Laylát, a Sárkányhölgyet ismerte meg.

A keenelandi lóversenypálya Blue Grass vendégtermében történt, Lexington külvárosában; főnöke, Mr. Harry Burgoyne odaszólt Cubának:

– Menj, és várj a bárban, amíg nem intek, hogy kijöhetsz.

Vagyis megint a Főnök és az Együgyű Néger című szokásos színjáték következik majd. Cuba nézte, amint Mr. Harry kimegy köszönteni a lósport szerelmeseit az asztaloknál, akik lelkes tapssal jutalmazták egy szűk órával ezelőtti győzelmét a háromszázezer dollár összdíjazású Maker s Mark Mile nevű futamon.

A bárban Weezie, az egyik tréner lánya kiszürcsölte a koktélját, aztán odavetette a mellette ülő Cubának;

– Figyu, téged nem izgat, hogy Szerecsen Fiúnak hívják a lovat?

– Hát hogy hívjanak egy csődört, aki előtt az összes fiatal kanca fellebbenti a farkát?

A lány vigyorogva odébbállt, hogy mással is megossza a poént, Cuba pedig egyszer csak ott találta magát a Sárkányhölggyel szemben, aki sötét napszemüvegben és fényes fekete esőkabátban úgy egy méterre ült tőle.

– Elnézését kérem – szólította meg Cuba –, volna szíves megmondani, mennyi a pontos idő? – a kérdésbe igyekezett minél több afrikai hangzást vinni, amit még az atlantai taxisofőröktől tanult el.

A nő lassan lecsúsztatta napszemüvegét ezen a borús, áprilisi délutánon, mögüle barna szemek villantak Cubára, mint két puskagolyó. Elmosolyodott, és a tekintete is ellágyult.

– Vicces volt, amit Weezie-nek mondott.

Cuba jól megnézte a nő szép orrát és száját, olyanfajta alsó ajka volt, amit szívesen megharapdált volna.

– De ezzel az afrikai akcentussal még jobb lett volna – tette hozzá a nő.

Tényleg. Jó fejnek akart látszani ezzel a hülye Szerecsen Fiú-s megjegyzéssel, és közben megfeledkezett róla. Megkérdezhette volna, a nő honnan ismerte fel az akcentust, de nem tette. Inkább várt egy kicsit, aztán megkérdezte:

– Kelet- vagy Nyugat-Afrika?

Visszadobta a labdát a nőnek, aki szemlátomást játszani akart vele.

– Nyugat-Nigéria. Egy egész évet töltöttem Lagosban egy transzplantációs csapattal. Aztán hazajöttem ide, az Egyetemi Kórházba.

– Egyszer elvittem oda Mr. Burgoyne-t, amikor rendetlenkedett a veséje – felelte Cuba.

– Úgy látom, a veséje még most is működik, a májára viszont ráférne egy kis pihenés – mondta Layla.

– Hát nem veti meg a piát. Sőt, ha megiszik egy-két pohárral, egészen emberivé válik – mondta Cuba. – Szóval maga nővér, hm?

– Miből gondolja, hogy nem orvos?

– Akkor nem állna le velem játszadozni – felelte Cuba.

Mint kiderült, valóban nővérként dolgozott a szervátültetéseknél. Cuba pedig folytatta:

– Szeret emberi szervekkel babrálni?

– Ha tehetem – felelte Layla. – Attól függ, ki végzi a műtétet. Elég régóta csinálom, vannak idősebb palik, akikkel már tizenegy éve dolgozom együtt. Elég veseátültetést láttam már ahhoz, hogy

magam is megcsináljam az operációt. De van egy fiatal orvos, aki semmi mást nem akar, mint hogy a kezébe adogassam az eszközöket, és lefeküdjek vele.

A nő elhallgatott.

– De maga inkább az idősebb palikra bukik, hm? – kérdezte Cuba.

– Nem ez a lényeg. Amikor ez a fiatal csávó kijön a műtőből, istennek képzeli magát, mert megmentette egy beteg életét, és azt várja tőlem, hogy ezt értékeljem.

– És...?

– Én pedig azt mondom neki, hogy halálosan fáradt vagyok. Tizenkét órát dolgoztam, a műtétek mellett még ott az adminisztráció, teljesen ki vagyok ütve. Ő meg képtelen elhinni, hogy visszautasítom. Néha megittunk egy kávét, és egyszer közölte, szólítsam nyugodtan Howie-nak, ha gondolom. És csak erősködik tovább. „Na, előkészítettem egy üres szobát. Lezavarhatnánk egy gyors menetet, de máshogy is csinálhatjuk."

– És maga a kedvére tesz?

– Idefigyelne végre? Én is el tudom végezni ugyanazt a műtétet, mint dr. Szopatov, aki nagyjából egymilliót keres évente, miközben én kilencvenezret se viszek haza. Akkor már rögtön elé kéne térdelnem?

Cubának oda kellett figyelnie, és elterelni a gondolatait arról, milyen is lenne harapdálni a nő ajkát. Dühösnek tűnt, amiből Cuba arra következtetett, hogy valószínűleg tényleg nem adta meg a kanos dokinak, amit akart. Most Cubán volt a sor, a nő alaposan kikérdezte, mit csinált azelőtt, hogy Mr. Harry sofőrjének állt volna. Cuba elmesélte neki, hogy versenyzett, szeszt főzött, meg egy kis füvet is árult.

– És mennyit ült ezekért? – kérdezte a nő.

Cuba már számított a kérdésre.

– Ráment pár évem – felelte. – Akarja látni az aktámat? Talán meg tudom szerezni magának. Látni fogja, milyen drága

kocsikért kellett ülnöm. – Cuba biztos volt benne, hogy a Sárkányhölgy pontosan ezt akarta hallani.

Arra a képregény figurára emlékeztette, a Sárkányhölgyre, aki a *Terry és a kalózokban*, szerepelt annak idején. Terry, a fehér csávó, akinek minden haja szála a helyén volt. Ha nem dugja meg a Sárkányhölgyet, gondolta Cuba, akkor fel is út, le is út.

Layla most nyugodtnak látszott, Cubára bámult azokkal a veszedelmes barna szemekkel, amelyek ismét ellágyultak, amint a férfi visszapillantott rá.

– Cuba? – mondta Layla.

– Igen...?

– Elegem van a kórházakból. Magának miből van elege?

Cuba ekkor észrevette, hogy Mr. Harry integet neki, és így szólt:

– Mindjárt meglátja.

ELJÖTT A SZÍNJÁTÉK IDEJE: MR. HARRY EGY POHÁR ITALLAL A KEZÉBEN AZ ASZTALOKHOZ INTETTE CUBÁT. Remek, már készen is állt, hogy megmutassa a barátainak, milyen egy igazi, megbízható inas. Mr. Harry szépen megvárta, amíg Cuba az asztalokat megkerülve a terem végébe ér, aztán ráncolni kezdte a homlokát. Ez is része volt a műsornak, akárcsak Cuba fekete öltönye és fekete inge, no meg a halványlila nyakkendő, amely valósággal világított a sötét uniformisból.

Mr. Harry: – Ki mondta neked, hogy viselheted a színeimet a sofőregyenruhádon?

Cuba emlékeztette magát, hogy afrikaiasan kell beszélnie. Nagy szarban lesz, ha egyszer egy igazi afrikai is feltűnik ezek között.

Cuba: – Az ásszonya volt, Főnök – egy kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Mindég az ásszony öltöztet engemet.

Hatalmas nevetés tört ki a lósport szerelmesei között.

Mr. Harry: – Szóval Mrs. Harry mondta neked, hogy a versenyszíneimbe öltözz?

Cuba: – Mer' ha este elmegyünk valahová, mindég vágtatnom kell magával a férfimosdóba. Ezért viselem a színeket.

Mr. Harry: – Mikor mondtam én neked ilyet?

Cuba: – Semmikor se, Főnök, de énszerintem mindég erre tetszik gondolni.

Mr. Harry az asztalok felé fordult.

Mr. Harry: – Elmagyaráztam Cubának, hogy semmi rasszista él nincs abban, hogy a mai győztes lovamat Szerecsen Fiúnak hívják.

Cuba: – Így van, uram.

Mr. Harry: – Mondd csak el a barátaimnak, mit gondolsz erről a névről, hogy Szerecsen Fiú.

Cuba: – Büszkeség nekem, hogy rólam nevezték el ezt a lovat, mer' hát az összes kurva versenyt megnyeri.

Hangos röhögés.

Mr. Harry: – Cuba, Cuba, úri társaságban nem használunk efféle afrikai szavakat.

Újabb röhögés, bár ezúttal kevésbé hangos.

LAYLA A BÁRBÓL FIGYELTE A JELENETET. Ahogy Cubának mondta, elege volt a kórházakból; most pedig a férfi mutatta meg neki, mi az, amivel torkig van: eljátszani a hálás négert, a megfelelő pillanatban elmondani a megbeszélt szöveget, és vigyorogva tűrni, hogy ez a seggfej átkarolja a vállát.

Mr. Harry épp az öreg Tomról beszélt a Blue Grass terem közönségének, korábbi sofőrjéről, aki sajnálatos módon megbetegedett, és meghalt neki. Az öreg Tom, áldja meg őt a

jóisten, nagyon félt a forgalomtól, és vezetés közben folyton a fékpedálon tartotta a lábát.

– És ha az embernek nem volt elég türelme hozzá – folytatta Mr. Harry – könnyen bosszússá vált.

Mr. Harry hatásszünetet tartott, és megvárta, amíg a vendégek kuncogása alábbhagy.

– De most itt van ez a Cuba – kezdett bele újból Mr. Harry –, ő aztán, ha egyszer ráteszi a lábát a gázpedálra, többet le se veszi róla! Egy ízben megkérdeztem tőle: „Mondd csak, Cuba, ugye te még soha sem loptál autót?” És te mit mondtál erre?

– Azt hiszem, aszontam: nem, Főnök, erre az egyre sosem vett rá az ördög – felelte Cuba.

Mr. Harry megveregette Cuba vállát, aztán így szólt:

– Na, tűnés innen – azzal a vendégek nevetése közepette helyet foglalt az egyik első asztalnál.

CUBA FELEMELT KÉZZEL BÚCSÚZOTT A TAPSOLÓ TÖMEGTŐL, ÉS VISSZAFELÉ INDULT A BÁRBA. Vigyorogva biccentgetett a közönség felé, amíg elérte a bárpultot, és Layla letette elé a saját italát. Cuba fogta a poharat, és felhörpintette a vodka maradékát, anélkül hogy felpillantott volna. Aztán megszólalt:

– Tudja, hányszor játszottam már el a hálás nigger szerepét?

– Mindenki bevette – felelte Layla.

– Amit az öreg Tomról mondott, persze hatalmas faszság. Engem felvett, az öreget pedig kirúgta, amibe aztán belebetegedett, és elpatkolt.

– Ahogy néztem ezt a kis kabarétréfát – mondta Layla –, önkéntelenül is arra gondoltam, hogy egyszer majd visszakézből elkapja Harry nyakát, és megfojtja a barátai előtt. Mindenki azt fogja hinni, hogy ez is a játék része.

– Ahogy a Rolls-Royce-ban furikáztam vele, megfordult már a fejemben, hogy valahol egy emelkedő tetején, egy éles kanyarban szándékosan kisodródom, az utolsó pillanatban kiugrom, és a szakadék széléről nézem végig a seggfej utolsó útját. A kocsi becsapódik és felrobban, mint a filmekben. De a valóságban nincsenek ekkora durranások. Csak, teszem azt, viszem Mr. Harryt... a csókának már vizelnie kell. Én pedig a fényszórók előtt meglátok egy hosszú egyenes szakaszt, az egyik oldalán meredek szakadék... És hátraszólok: „Mr. Harry, már elő is veheti a farkát, mindjárt megállunk."

Layla tekintete ellágyult, és a nő megszólalt:

– Azt hiszem, magába fogok szeretni.

– Próbálja ki – felelte Cuba – senkinek sem fog fájni.

A nőre nézett, aki cigarettát és öngyújtót vett elő esőkabátja zsebéből – drágának tűnő, fényes, fekete kabát volt —, Cuba megvárta, amíg meggyújtja, aztán azt mondta:

– Tudja, hogy itt benn tilos.

– Ha rajtakapnak... – mondta Layla.

– Szeret jelenetet rendezni?

– Ha rám szólnak, szívok még egy slukkot, és elnyomom – mondta Layla. Kicsit közelebb hajolt. – Valamit mondani akartam magának Harry veséjéről...

– Arról, amikor bevittem őt a kórházba?

– Évente egyszer-kétszer bejön.

– A főszernek húsz-harminc percenként vizelnie kell. Órát lehetne állítani hozzá.

– Az a prosztatája miatt van. A veséi nincsenek olyan rossz állapotban. És van egy becsípődött ideg a derekában.

– A medenceízülete szarakodik – mondta Cuba. – Az nekem is volt. Ágynak is döntött, amíg egy csontkovács helyre nem tette.

– Harry most azt mondja, kerítsünk neki a vércsoportjának megfelelő donorokat.

– Azt hittem, ha az embernek vesére van szüksége, be kell állnia a sor végére.

– Harry évi egymilliót utal a kórházi alapítványnak. A donor száz lepedőt kap, amint jelentkezik.

– Ha annyira szeretne új vesét, adjon neki egyet – mondta Cuba.

– És ha kivennénk a régit, és újra visszaraknánk? – kérdezte Layla.

Cuba elvigyorodott.

– És új emberként távozna a kórházból.

Mr. Harryre sandított, aki épp felállt az asztaltól, Layla pedig hozzátette:

– Én is valami ilyesmire gondoltam.

Cuba hallgatta a nőt, de továbbra is a főnökét nézte, amint kezet ráz az asztaloknál ülő vendégekkel. Végül odaszólt Laylának:

– Most, hogy szeretők lettünk, remélem, hamarosan látjuk egymást.

– Mit szólna a ma estéhez? – kérdezte a nő.

Cuba nem gondolkodott a válaszon.

– Lehet, hogy későn végzek. Még ide-oda kell hurcolnom ezt a seggfejet.

– Jöjjön, amikor tud. Ha már ágyban leszek, égve hagyok egy villanyt.

– Mondja, hová menjek.

A nő egy félbehajtott koktélos szalvétára helyezte a kezét, és ahogy kifelé indult, átnyújtotta Cubának.

– Minden itt van – mondta – a kulcs is, amivel be tud jönni.

Cubának tetszett, ahogy a nő tekintete ellágyult, valahányszor ránézett. Belevaló kis nő volt, akiben valamiféle gonoszság is lakozott. Épp az esete.

– Miért nem dr. Szopatovnak emeli ki a veséit? – kérdezte Cuba, majd válaszolt is rá: – Nem, ő túlságosan közeli. És szerintem Mr. Harry is.

– Van egy ötletem, hogyan csináljuk meg Harryvel.

– Felfedi a szándékait a szeretője előtt? – kérdezte Cuba.

– Ahogy meghallottam az afrikai akcentusát – felelte Layla – már tudtam, hogy maga az én emberem.

Hetedik fejezet

– SZÓVAL KIFOGYOTT A BENZIN – mondta Art Mullen. – Épp úton voltál Lexington felé, és kifogyott a benzin. És mindez azok után, hogy felpiszkáltad a helyi zsarukat, keressék meg a Crowe fivéreket.

A harlani irodában voltak, Art Raylan fölé tornyosult, aki így csapdába esett a székén.

– Miből gondoltad, hogy Lexingtonba igyekeznek? – kérdezte Raylan főnöke.

– Oda kellett menniük, ahol az orvos volt.

– Honnan veszed ezt?

– Ott csinálják a transzplantációkat.

– De miért akartak volna találkozni az orvossal?

– Ő mozgatja a szálakat, ő fogja megmondani, most mit csináljanak.

– És te ezt mind végiggondoltad – mondta most Art –, és úgy döntöttél, hogy nem kérsz letartóztatási parancsot. De azt már nem nézted meg, hogy van-e elég benzined.

– Azt hittem, van még három-négy liter a tankban.

– Tudod, hogy Rachel ellenezte, hogy Lexingtonba menjetek.

– Nem emlékszem, hogy mondta volna, miért.

– Azért, mert te abban bízol, hogy Szent Kristóf majd megtalálja neked az orvost, csakhogy Szent Kristóf nem létezik, és soha nem is létezett. Csak kitaláció.

– Csak nem? – kérdezte Raylan.

– De bizony, azt hiszem, igen – felelte Art. – Mindenesetre én soha nem kértem tőle, hogy találjon meg nekem valakit. Szóval azt akarod mondani: Szent Kristóf súgta meg neked, hogy menj Lexingtonba?

– Nem, azt magamtól raktam össze – felelte Raylan – még mielőtt bármi biztosat hallottam volna. Tudtad, hogy a városnak van egy világhírű transzplantációs klinikája? Az Egyetemi Kórház. Ahol egész álló nap veséket ültetnek át alig több mint száz kilométerre attól a helytől, ahol Angelét kivették.

– Ez minden, amid van?

– Volt egy megérzésem. Veled is előfordul, nem?

– És mondd csak, hány megérzésed vált eddig valóra? – kérdezte Art.

– Oké, tudjuk, hogy a Crowe fivérek benne vannak. Begyűjtjük őket, beszélünk velük, és vádalkut ajánlunk nekik az orvosért cserébe.

– Ha gyakorló orvos a kórházban, akkor ott biztosan megtaláljuk, ha úgy döntünk, hogy felkeressük. De most van itt egy másik ügy is, egy Harlan megyei lakossági fórum, ahol egy hegybontási engedélyről lesz szó.

– Ja, ilyenkor leszedik a hegy tetejét, hogy hozzáférjenek a szénhez – mondta Raylan. – A szénpor pedig szépen beteríti a lent élőket. A munkanélküli bányászok helyében most megkérdezném a bányavállalattól: „Mi van, még nincs elég pénzetek? Most felrobbantjátok a hegyeinket is?”

– Ha akarod – felelte Art –, nemsokára te magad is megkérdezheted tőlük. Úgy egy hét múlva itt lesznek. Amint Ms. Carol Conlan visszatér a Bahamákról.

– Viccelsz, egy nő?

– Ő az M-T Mining szóvivője. Lexingtonban van a központjuk.

– Tudja, hogy mi várja itt, Harlanban? – kérdezte Raylan.

– Bármit is kér ez a nő, te megemeled a cowboykalapod karimáját, és azt mondod: „Igenis, kisasszony – felelte Art.

– Nem bánod, ha felhajtom a Crowe fiúkat, amíg várakozunk?

– Csak ha be tudod hozni őket. Ha lelövöd őket, sosem találod meg az orvost, hm?

LAYLA MOTELSZOBÁJÁBAN VOLTAK CORBINBAN, a nő már bepakolt, a kéthetes távollét után épp visszatérni készült az Egyetemi Kórházba; Cuba négyszemközt akart beszélni vele, ezért kereste föl.

– Azt mondtad, szabaduljak meg valahogy a Crowe fiúktól – mondta Cuba. – Vagyis nyírjam ki őket.

A motelszoba asztalánál ültek, és brandyt kortyolgattak a kávéval, amit Cuba hozott a motel előcsarnokából.

— Megkérdezni, hogy lelőttem-e már egy-két olyan csávót, aki láthatóan el akart venni tőlem valamit, ami az enyém, például a kocsimat vagy az életemet, az azért nem egészen ugyanaz, mint megkérni, hogy menjek, és csak úgy puffantsak le valakit. Érted, mit akarok mondani? Ha valaki beáll egy kiscsávókból álló bandába, akkor azt mondják neki, menjen, és lője le ezt és ezt a kiscsávót a másik bandából. így bizonyítja, hogy tökös gyerek. És a srácok el is vannak ezzel, amíg őket is le nem puffantja valaki. Én soha nem voltam bandatag. És kerülök minden vérontást az életemben, ami nem szükségszerű. Egyetlenegyszer használtam fegyvert – ezt a kilencmillis Siget, ami most is nálam van – amikor két csávó megpróbálta lenyúlni tőlem azt a Merdzsót, amit épp akkor fújtam meg. Jön két fiatal kábós nigger baseballütőkkel, és közlik velem, hogy ha nem szállók ki, szétverik a kocsimat. Nyugton kellett volna maradnom. Csak később jutott eszembe, hogy soha nem vittek volna el egy kocsit, aminek be vannak törve az ablakai. De akkor azt gondoltam, jobb, ha megvédem magam. Elővettem a pisztolyt, és lelőttem mind a két, baseballütővel hadonászó faszszopót. Otthagytam őket az utcán.

– Szinte látom magam előtt – mondta Layla a maga könnyed stílusában. – És otthagytad őket meghalni?

– Fogalmam sincs, hogy túlélték-e vagy elpatkoltak.

A nő átnyúlt az asztal fölött, és kezét a férfi kezére tette.

– Ha nem intézed el a Crowe fiúkat, fel fognak nyomni minket – mondta. – Amikor az ember valami új dologba fog, mindig vannak váratlan fejlemények. Ha a Crowe fivéreket elkapják, beszélni fognak. Ezt te is tudod.

– Asszem – felelte Cuba. – Csak még soha életemben nem mentem oda valakihez, akivel közös melóm volt, hogy lelőjem. És olyan buliba sem szálltam be soha, amiről nem gondoltam frankón, hogy megéri.

– Olyan ez, mint megtanulni egy új technikát – felelte Layla.

– Amint belejön az ember... Az első héten mind a kétszer megcsináltuk, nem voltak meglepetések, négy vese, darabja egy tízesért. Örülök, hogy találtam egy jó szervkereskedőt. Néha házalhatunk velük a kórháznál is, de ha az ember szabadúszó, meg kell találnia a megfelelő embereket. Cuba, ha egy éven keresztül csak heti egy műtéttel és két vesével számolunk, tudod, mennyit kaszálhatunk? Egymillát. Miközben dr. Szopatov a belét is kidolgozza ugyanennyiért.

– A maszkos ötleted nagyon nagy volt – mondta Cuba. – A csávó megérkezik a motelbe, kinyitja az ajtót, hullafáradt, épp most szállt ki a kocsiból. És meglátja azokat az arcokat.

– Nem lehettek akárkik – mondta Layla.

– A csávónak fingja nem volt, mi történik. Elvigyorodott, amikor kezet fogtam vele. Aztán belédöfted a tűt, én meg elkaptam, amikor összerogyott.

– És akkor elkezdtünk röhögni – folytatta Layla. – Szerintem a megkönnyebbüléstől. Emlékszel?

– *Vicces* volt – mondta Cuba. – Röhögtünk azokban a gumiálarcokban, annyira vicces volt. Mindig is azt gondoltam, ha az ember nem érzi jól magát balhé közben, akár rendes állást is kereshetne magának.

Layla a férfira vigyorgott, aztán hirtelen azt mondta:

– Ha tudtam volna, hogy Angel ismeri ezeket a fiúkat...

– Én *mondtam* neked, hogy ismeri őket. Csak már azon kattogott az agyad, hogy még aznap eladjuk neki a veséket száz lepedőért, ezért meg se hallottad. Meg hogy hmmmm, talán majd Mr. Harryvel is így csináljuk... Az a vén főszer még mindig nagyon izgatja a fantáziádat.

– Igazad van – mondta Layla. – Máson járt az eszem. Tudjuk, hogy Harry bármennyit hajlandó lenne fizetni. Akár félmillát is a kettőért?

– Valahogy úgy – felelte Cuba.

– De hogy hajtjuk be anélkül, hogy lebuknánk? – kérdezte Layla

– Arra gondoltam – mondta most Cuba – hogy kikaphatnánk a Crowe fivérek veséjét is.

A férfi egy kis szünetet tartott.

– Ez nem is rossz ötlet – felelte Layla. – Legalább valami hasznukat vesszük.

– Kivesszük a veséket – folytatta Cuba —, és elfelejtjük hívni a mentőket.

– És ezzel te is fel vagy mentve – mondta Layla. – Hagyni valakit meghalni, az nem ugyanaz, mint megölni. Igaz?

– Naná, hogy nem ugyanaz – felelte Cuba az két egészen különböző dolog.

– Nekem jó így is, úgy is – felelte Layla.

RAYLANNEK MEG KELLETT VÁRNIA, AMÍG ART BEFEJEZI A TELEFONBESZÉLGETÉST. Valószínűleg Lexington – gondolta Raylan —, mindenesetre Art tisztelettudóan beszélt, bárki is volt a vonal túlsó végén.

– Igen, uram, már rajta vagyunk. Épp most beszélem meg a helyzetet Raylannel... Raylan Givensszel... Nem, uram, csak a munkáját végzi. Rendben, megmondom neki.

Art lerakta, és Raylanre nézett az íróasztala mögül.

– Mit csinálsz most?

– Keresem a Crowe fiúkat. Mit akartak tudni?

– Hogy lelőttél-e valakit ezen a héten. – Art felvett egy fényképet az asztaláról, egy színes prímet, és átnyújtotta Raylannek.

– Van egy előállítási végzésünk Bob Valdez ellen, aki biztonsági őr Pervis Crowe-nál. Bár Bob valójában a mexikói maffiának dolgozik.

– Legalábbis így hívják magukat. Pervis csak tacozabálóknak nevezi őket – mondta Raylan. – Mondd csak, miért hagyjuk, hogy ezek füvet termesszenek az Államokban?

– Fogalmam sincs – mondta Art. – Talán mert ők a legjobbak benne?

Raylan tanulmányozni kezdte a színes fényképet, amely egy Ed McCready nevű elbocsátott szénbányászról készült.

– Volt egy kis veteményese a háza mögött, ahol füvet termesztett. Bob Valdez keresztüllőtte McCready lábát – mint látod, a képen épp egy törülközőt szorít a combjához egy másik pasas pedig egy rókacsapdát kattintott a csupasz lábfejére. Ed leszedte, de a képen még látszik, ahol megsérült.

– Ki csinálta a képet?

– A kislánya, Loretta, tizennégy éves. Ő vezeti a háztartást az iskola mellett, amióta a mamája meghalt. Loretta tízéves volt akkor. – Art újabb fotókat nyújtott át Raylannek. – Ez itt Ed, miközben az orvost várják. Látod a lábát? Az orvos végül nem érkezett meg, mert egy szüléshez kellett mennie. Lorettának nincs jogosítványa, de tud vezetni, így végül ő vitte be az apját a városba.

– Találkoztam ezzel a Lorettával – mondta Raylan —, Pervis boltjában, épp egy RC Colát iszogatott. Megkérdezte, mit gondolok, lehet-e olyan bátor, hogy megtudakolja, mivel

foglalkozom. Nehezen fog olyan srácot találni magának, aki elég jó neki.

– A lényeg, hogy szólj a zsaruknak: kérdezzék ki Bobot, mit művelt McCreadyvel, és hozzák be, hogy tegyen vallomást.

– Ha Loretta látta Bobot, amint rálő az apjára, és fényképei is vannak az esetről... Akkor miért nem tartóztatjuk le? Loretta vallomását szerezzük meg, ne Bobét. Az a lány épp kapóra jön neked.

– Intézd el – mondta Art. – Közben itt van két fiatal férfi, mindkettő utazó ügynök, és mindkettő a kórházban ébredt föl vese nélkül. Az egyik Lexingtonban, a másik Richmondban, két nap eltéréssel, egy héttel korábban, hogy Angel elveszítette a magáét.

– Emlékszem, láttam a hírekben – mondta Raylan –, de nem gondoltam, hogy bármi köze lehet a mi ügyeinkhez – na persze csak addig, amíg meg nem találtuk Angelt a fürdőkádban. De róla se tudtam rögtön, hogy hiányoznak a veséi. Te mondtad nekem később. Vagy nem is, Rachel mondta, akinek az anyja nemrég új vesét kapott. Aztán azon gondolkodtam, vajon a Crowe fivérek benne voltak-e az első két balhéban is, az utazó ügynököknél. Az ő sebüket egy orvos varrta össze. Angelnél viszont valaki rettenetes kontármunkát végzett a kapcsokkal. Én akkor rögtön azt gondoltam, hogy az egyik Crowe fiú volt, Coover. De vajon miért nem az orvos varrta össze Angelt? Valószínűleg már képtelen volt elviselni a fiúkat, és lelépett.

– Ezt meg honnan veszed? – kérdezte Art.

– Ismerve ezt a két pöcsfejet, én is ezt tettem volna – felelte Raylan. – Az orvos amúgy is elég nagy nyomás alatt dolgozhatott a motelszobában, végül besokallt tőlük, és otthagyta őket, fejezzék be ők a varrást. De eleve minek bérelte fel őket?

– Hogy legyen, aki emelgeti a testeket.

– Ott volt Cuba Franks.

– Egy dolgot biztosan tudunk—mondta Art —, hogy nem a Crowe fiák viselték a gumiálarcokat. Mindkét fickó egy férfira és egy nőre emlékszik.

– Az Obama házaspár kirúg a hámból – mondta Raylan. – És húszezret kaszálnak, valahányszor felveszik azokat a maszkokat. Képzeld csak el, ajtót nyitsz, és ott állnak Obamáék. Aztán kedélyesen cseverészve bejönnek a motelszobádba. De vajon melyikük játssza Michelle-t? – kérdezte most Arttól.

– Talán az orvos hoz magával... egy nővért is? – kérdezte Art.

– Kit... ? Cuba Frankset?

Art ezen elgondolkodott. Aztán csóválni kezdte a fejét.

– Hát persze Michelle Obama az orvos.

– Nem lehet más, igaz? – mondta Raylan. – Nincs felvéve a két fickó vallomása? Mire is emlékeznek?

– Hát nehéz elhinni, amit mondtak.

– Szerintem jól hangzott – mondta Raylan. – Michelle odamegy a fickóhoz, és szájon csókolja.

– Mindketten nagyjából ugyanazt mondták. Ahogy közeledett feléjük, ahogy szorosan hozzájuk simult.

– Aztán kicsit feltolja a maszkját az állánál, és a száját odanyomja az övéhez – folytatta Raylan. – Az utolsó dolog, amire a fickó emlékszik, hogy felizgult a csajtól. Ahogy szétválnak, a nő belédöfi a tűt. És miközben arról álmodik, hogy smacizik a first ladyvel, ő szépen megszabadítja a veséjétől.

– Kíváncsi vagyok, vajon ő is fekete-e – vetette fel Art.

Raylan a fejét rázta.

– Mindketten azt mondták, fehér nő volt.

ART AZON MORFONDÍROZOTT, VAJON A NŐ VALÓBAN ORVOS-E. Raylan is ezen rágódott, de sehogy se tudott elképzelni egy nőt, amint

veséket lop egy motelszobában. Még akkor se, ha ki van borulva, amiért bevonták az engedélyét.

– Alig várom, hogy megismerjem.

– Először Bob Valdeznek nézz utána – mondta Art – az ő ügyét fentről küldték hozzánk. Aztán hozd be a Crowe fiúkat, amíg én megszerzem a letartóztatási parancsokat.

– Ahhoz kell egy megfelelő bíró is.

– Megvannak a módszereim – felelte Art. – „Bíró úr, őszintén remélem, a törvény egyetlen emberét sem fogja lepuffantani szolgálat közben valami hígvelejű narkós, míg mi a letartóztatási parancsra várunk”.

– Téged pedig megbüntetnek, amiért megint okostojás voltál.

– Ha nem tudod, hol keresd a Crowe fiúkat, látogasd meg Pervist. Ma este nincsenek vásárlói. Ha gondolod – tette hozzá Art fenyegesd meg, hogy fölégeted a földjeit, ha nem adja ki a fiúkat.

Raylan épp egy bőrkeményedést kaparászott azon a tenyerén, amivel a pisztolyt szokta markolni, de most hirtelen abbahagyta. Felemelte a fejét, és csodálkozó arckifejezéssel nézett a főnökére.

– Ott lesznek, Pervisnél.

– Annyira rájuk ijesztettél, hogy hazarohantak apuci karjaiba – mondta Art.

– Nem is értem, hogy nem jutott ez eszembe – felelte Raylan.

– Ha eszedbe jutott volna – mondta Art –, a benzined se fogyott volna el.

Nyolcadik fejezet

HA SZÉN VAN, MINDEN VAN.

Raylan olvasgatta a szlogeneket, amelyeket a széntársaság igyekezett az emberek fejébe sulykolni. Akarja, hogy jó meleg legyen otthon? Akkor viselje el a külszíni fejtést, és a vele járó szutykot; a vastag szénporréteget az udvaron álló kocsiján. Raylan követte a pajtákra és hirdetőtáblákra festett reklámokat, végül az egyiknél, amelyik leginkább a KRISZTUS ÜDVÖZÍT feliratokra emlékeztette, lekanyarodott az útról, és egy mérfölddel később megérkezett Ed McCready farmjához.

☼

MCCREADY ÁGYBAN FEKÜDT, FEJÉT FELTÁMASZTOTTA EGY PÁRNÁVAL, hogy lássa Raylant, lőtt sebét már megtisztították és kiégették. Felhajtotta a gyapjútakarót, hogy megmutassa Raylannek bekötözött combját.

– A lábamba fúródott – mondta Ed – aztán lefelé vette az irányt, és keresztülment a veranda padlóján.

– Egészen biztos benne, hogy Bob Valdez tette? – kérdezte Raylan.

– Á, dehogy, valami mexikói kisköcsög volt, idehajtott a robogóján, aztán lelőtte az apámat – szólalt meg Loretta. – Hát persze, hogy Bob volt, ki más lett volna?

– Emlékszem rád a boltból – mondta neki Raylan – épp egy RC Colát iszogattál.

– Én is emlékszem magára, ne aggódjon. Bob egyszer csak megjelent itt, és rálőtt az apámra egy hathüvelykes csövű 44-essel. Később megtaláltam a töltényt a veranda alatt, és mindjárt

megmutatom magának a rókacsapdát is, amit a lábára tettek... – mondta Loretta. – Apu, mutasd meg a lábadat Raylannek.

– Hiszen látja, itt van az orra előtt.

Kék-zöld volt, és csúnyán meg volt dagadva.

– Meglőtte az apámat – folytatta Loretta —, mert a paradicsomok között egy kis füvet termesztünk. Bob azt mondta: „Ha ezt még egyszer meglátom – Loretta igyekezett utánozni Valdez beszédét –, forró kátrányos hordóba mártalak, és felgyújtalak.” Megfenyegette apámat, hogy megöli.

Raylan Edhez fordult.

– Mikor rakta a csapdát a lábára, mielőtt meglőtte volna, vagy azután?

– Utána. Ott feküdtem vérző lábbal – mondta Ed. – A másik zsíros hajú lehúzta a papucsomat. Épp papucsban üldögéltem a verandán.

– Mielőtt megjelentek – mondta Loretta – Bob telefonált, és közölte az apámmal: „Jön Valdez”. Hallott már maga ilyet?

– Talán igen – felelte Raylan. – Díjnyertes képeket készítettél, az biztos.

– A telefonommal – mondta Loretta, és elő is húzta a farmerzsebéből, hogy megmutassa Raylannek. – Van még pár képem Bobról, amint épp közeledik a motorján. Megragadta a pólóm nyakát, és benézett alá. Nem árulom el, mit mondott.

– Megérintette valaha is az intim testrészeidet, vagy ilyesmi? – kérdezte Raylan.

– Ez a köcsög mexikói rálőtt az apámra – felelte Loretta – maga pedig arra kíváncsi, hogy taperolt-e?

– Hadd adjak egy tanácsot, oké? – mondta Raylan.

– Ne nevezzem őket köcsögnek?

– Úgy értem, ha valaha is komolyra fordul a dolog egy fiúval.

– Viccel? Ezen már túl vagyok.

– Csak annyi, hogy próbálj meg türelmes lenni velük – mondta Raylan.

RAYLAN EGY MAGASLATRÓL FIGYELTE A TELEPET, A FÁK KÖZÜL ÉPP KILÁTSZOTT a döngölt udvar egy kis szeletkéje és a pajta, ahol függőágyban aludtak a mexikói aratómunkások. Néhányan most épp a pajta előtti két piknikasztalnál ültek, és az ebédjüket majszolták; Bob Valdez is ott ült az egyik asztal végében, távol a tűzhelytől. Raylan belenézett a távcsövébe: Bob szemébe húzott szalmakalappal ült, és egy lány fenekét markolászta, aki épp babot és rizst szolgált fel neki. Raylan feljebb emelte a távcsövet, és szemügyre vette a fehérre festett melléképületeket, a legelő szélén álló takaros tehénistállókat is.

Odabenn, a matt fehérre festett furnérfalak között rejtőztek Pervis hidroponikus kertjei, ahol a növények állandó hőmérsékleten és szellőzés mellett tápoldatos vízben növekedtek, méghozzá egy négyszáz wattos világítórendszer alatt, amely a csírázás idején napi huszonnégy, növekedéskor pedig napi tizenkét órában gondoskodott róluk. Aratás után Pervis száznál is több növénye egyenként harminc gramm első osztályú marihuána gubót hozott. Pervis három-négy havonta takarította be a termést, ami nagyjából ötvenezer dollárt hozott a konyhára.

Raylan azon tűnődött, hogy az ember betépve tényleg viccesnek talál-e minden marhaságot.

Lehet, hogy Bob molesztálta Lorettát, lehet, hogy nem. De az biztos, hogy meglőtte a mamuszban üldögélő McCreadyt a saját lánya előtt, aki erről képeket készített a mobiljával, amelyeket Raylan akár meg is mutathat Bobnak, ha kell. Nem ott lenn, az ebédjüket fogyasztó munkások mellett, hanem valahol távolabb, azoknál az istállóknál.

Tudta, hogy Pervis táblákat tett ki a birtoka határára: HATÓSÁGILAG VÉDETT TERÜLET, BELÉPNI TILOS. így próbálta távol tartani a tolvajokat és a rendőröket, A SZABÁLYSÉRTŐKKEL SZEMBEN ELJÁRÁS INDÍTHATÓ VAGY FEGYVER HASZNÁLHATÓ.

Lehajthatna az Audival az udvarra... De tényleg az asztaloknál akar Bobbal találkozni? Hogy az a munkások előtt eljátszhassa a

nagyfiút? Már hallotta is Bobot: „Mit dumál maga nekem? Hogy rálőttem valami öreg fészerre, aki rám ijesztett?” Igazi jutalomjáték lenne Bobnak.

Raylan inkább elindult az udvar felé a szerpentinen, majd ahogy leért, rögtön a pajta és a piknikasztalok felé kanyarodott – az összes munkás őt figyelte —, aztán felemelt kézzel üdvözölve Bob Valdezt továbbhajtott, megkerülte a pajtát, és végül kihajtott a legelőre, a napsütésben vakítóan fehérlő tehénistállókhoz.

EGY PICK-UPPAL JÖTTEK KI HOZZÁ, BOB VEZETETT, és megállt az Audi mellett.

Raylan kicsit távolabb állt a kocsijától, háta mögött a legelő, úgy húsz méterre a két férfitól, akik kiszálltak a pick-upból, és elindultak felé. Bob Valdez az övéről lógó 44-ésével, egy lépéssel mögötte pedig egy másik mexikói szalmakalapban, nyugodtan, egy sörétes puskával a hóna alatt, mintha csak madarat akarna lőni. Fáradtnak látszott. Vagy be volt tépve.

Jó tíz méterre Bob megállt, és Raylanre vigyorgott.

– Nem én voltam. Bármiről is van szó.

– Fényképek vannak magáról, amint rálő Ed McCreadyre – mondta Raylan, és a tekintete most a másik férfira vándorolt. – Magáról pedig, ahogy mosómedvecsapdát tesz Ed lábára. Loretta készítette őket a telefonjával. Hallottak már ilyet? Ez elég, hogy megbilincseljem és bevigyem magukat.

– Igen... ? Térjen a lényegre.

– Nem érek rá. Más dolgom van.

– Ó – mondta Bob – még nálam is fontosabb?

– Csak azt akarom mondani, hogy ültesse szépen vissza Ed veteményét, és adjon neki ötszáz dollárt a lövésért meg a sérült lábfejéért, hogy ne kelljen eladnia Lorettát valami fehér emberkereskedőnek. És jobb lesz, ha távol tartja magát attól a

lánytól. Ha ezt mind megteszi, kvittek vagyunk. Ha nem, lecsukatom magát az öreg miatt.

– Viccel? – kérdezte Bob. Egy kicsit meglepettnek tűnt. – Mi ketten vagyunk. Van egyáltalán fegyver magánál?

– Nézze – mondta Raylan. – Ha elővesszem, keresztüllövöm a szívét, mielőtt a fegyveréért nyúlna. Aztán megvárom, amíg a társa felébred. Minek hozta magával? – Raylan látta, amint Bob a mexikóira sandít. – Be van állva. Gyerünk, ígérje meg, hogy kifizeti Ednek, ami jár neki, hogy mehessek végre a dolgomra. Egy nőt keresek, aki veséket lop, hogy aztán eladja őket.

– Tényleg? – kérdezte Bob. – Hallottam már erről, hogy testrészekkel is bizniszeinek. És mit kóstál manapság egy vese?

– Úgy tíz lepedő körül van az árfolyama – felelte Raylan.

– Képtelen lennék ilyesmire – mondta Bob a fejét rázva, aztán újra megigazította a szalmakalapját. – Öregem, belevágni valami csávónak a testébe?

– Én sem lennék rá képes – felelte Raylan. – Ugyan miféle ember tesz ilyesmit?

Nézte, amint Bob a vállát vonogatja, és talán épp arra gondol: ő *mégiscsak* képes lenne rá.

– Nem lőhet csak úgy meg egy embert, Bob, és irthatja ki a veteményét. Valamiből élnie is kell.

Kilencedik fejezet

CUBA AZON TÖPRENGETT, HOGYAN SZABADULHATNA MEG A CROWE FIVÉREKTŐL anélkül, hogy szembekerülne az apjukkal. Csupán az volt bökkenő, hogy a fiúk éppen vele voltak, odaköltöztek hozzá, mivel, Cuba szerint, biztosak voltak benne, hogy apuci ott megvédi őket, és nem hagyja majd, hogy börtönbe kerüljenek. Ha nem a saját véreiről lett volna szó, Pervis már réges-régen kipenderítette volna őket. Ha Cuba végez a két balfasszal, az öreg hálás lehet majd neki, amiért megszabadította ettől a nyomasztó tehertől. De persze azért összeszűkült szemmel megesküszik majd, hogy elkapja, aki ezt tette. Cuba arra gondolt, talán megvigasztalja majd az öreget, ha azt mondja neki: „Legalább nem kerülnek börtönbe, és nem kúrja őket mindennap seggbe valami feka."

Várjunk csak egy kicsit.

És ha apucit lőné le először? És nem kellene aggódni miatta?

PERVIS HÁZA FELÉ MÁSZVA A RÖNKLÉPCSŐN Cubának háromszor is meg kellet állnia, hogy kicsit pihentesse a lábát. Először a boltba nézett be, hátha Pervis még ott van, de az öreg aznapra már lehúzta a rolót. Cuba végül amellett döntött, hogy mind a három Crowe-val végezni fog, bármilyen sorrendben is találkozik velük. Remélte, hogy Pervis lesz az első. Azután már mindegy volt.

És Rita, az öreg szobalánya? Cuba még sosem találkozott vele, de azt hallotta, hogy vadítóan jó nő. őt is elintézze? Odaért a házhoz, és ahogy a verandára lépett, fűszag csapta meg az orrát.

Odabenn Dickie és Coover egymás mellett ültek a kanapén. Furcsának tűnt, mivel a többi szék a nappaliban üres volt. Aztán

meglátta, hogy épp egy többcsövű vízipipát adogatnak egymásnak, füvet tesznek rá, az ujjukkal befogják a lyukat, aztán hatalmasakat szippantanak belőle. Coover felnézett, meglátta Cubát a szúnyoghálós ajtóban, és intett neki, hogy jöjjön be.

Mindketten betépve vigyorogtak Cubára, mint akik örülnek a találkozásnak, a szobában édeskés fűszag terjengett.

– Mi van, srácok, egy kis kikapcsolódás? – kérdezte Cuba. – Apuci idehaza van, vagy elment valahová?

– Épp fürdik odafent – válaszolta Dickie, és felemelte a vízipipát. – Kérsz egy slukkot?

– Majd ha végeztem. És Rita hol van, az öreg hátát szappanozza?

– Asszem, ma nem aktuális – felelte Dickie. – Rita a konyhában van, épp összeüt nekünk valami finomságot.

– Az édesszájú kisfiúknak?

– Epertortát – mondta Dickie.

– És Rita? Ő is édes?

– Coover egyszer megpróbált rámászni...

– Évekkel ezelőtt – tette hozzá Coover.

– A Papus elkapta, és jól elverte Coove-ot egy vesszővel – még zöld volt és hajlékony, olyan, mint egy korbács.

– Rohadtul fájt – mondta Coover.

– Értésedre adta, hogy ő apuci csaja – felelte Cuba. – Barátom, mennyi ideje is van már itt?

– Úgy három éve – mondta Dickie a füvezők jellegzetes hangján, visszatartott lélegzettel.

– Olyan régen? Mi tartja itt?

– Az öreg jól fizet egy kufircért.

– Coove folyton keresi Rita pénzét – mondta Dickie –, de a csaj jól eldugta.

– Itt van valahol a házban? Mit fizet neki az öreg?

– Naponta egy százast – felelte Dickie.

– Jézusmária – mondta Cuba. – És képtelenek vagytok megtalálni? – Hirtelen arra gondolt, hogy bekukkant a konyhába, és megnézi magának ezt a Ritát, de aztán folytatta: – És milyen itt dekkolni?

– Senki sem keres minket – mondta Dickie.

– Apucinak vannak barátai – felelte Cuba.

– Vagy az a rendőrbíró mégse tudott letartóztatási parancsot szerezni.

– Na, erről beszélek. Jó, ha az embernek vannak barátai* akik megtesznek neki egyet s mást.

Na, befejezted a bájcsevegést? – kérdezte magától Cuba.

Könnyű szövetkabátja alatt hátranyúlt, és előhúzta a kilencmillis Sig Sauerjét, miközben a betépett fiúk vizenyős szemmel bámultak rá.

– Hát nálad meg mi van, öcsi? – kérdezte Coover.

Cuba a szoba közepén állva a Crowe fiúkra emelte a Siget, és mindkettőjüket mellkason lőtte, először Coovert, *bumm*, a vízipipa szétrobbant a kezében, aztán Dickie-t, *bumm*, aki közben mintha azt sikoltotta volna: „Ne!” Cuba megvárta, amíg elül a lövések zaja, aztán fülelni kezdett, hátha hall valamit a házban. Közelebb ment a kanapén elterülő két holttesthez, aztán a bejárathoz lépett, kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, majd újra becsapta. Cuba most a lépcső felé fordult, és arra gondolt, Pervis biztosan óvatos lesz, és először kinéz az ablakon, hogy lássa, ki ment el.

De ajjaj, az öreg már mászott is lefelé a lépcsőn, meztelenül, egy hatalmas, talán 44-es revolverrel hadonászva az orra előtt. Pocakja volt a vénembernek, de más semmi, csak a bordák és két csontos, fehér láb, kopasz feje csillogott, és Cuba, aki most először látta a póthaja nélkül, rákiáltott:

– Hé, Öreg! – azzal *bumm*, lelőtte Pervist is, és végignézte, ahogy az öreg kiejti a kezéből a revolverét, aztán a korlát után kapkodva kilenc lépcsőfokot gurul lefelé, majd a földre zuhan.

Cuba állt, hátha megmozdul a meztelen test, az öreg a hasán feküdt, vére foltot hagyott a rongyszőnyegen, furán kitekeredett jobb karja töröttnek látszott. Cuba várt még néhány pillanatot, aztán az előszoba felé indult, ahonnan a konyha nyílt, és elkiáltotta magát:

– Rita...?

Várt egy kicsit, aztán újra elkiáltotta magát:

– Merre vagy, kislány?

☼

A LÁNY ELŐJÖTT A KONYHÁBÓL, ÉS A KEZÉT TÖRÖLGETTE EGY KONYHARUHÁVAL. Cuba figyelte, ahogy megnézi a kanapén kiterült testvéreket, aztán megáll az Öregember felett. A férfi hosszan legeltette a szemét a lány fenekén, amely kidomborodott a fekete bőrén szinte világító fehér kombinéból. Olyasfajta szemtelenül buja feneke volt, amivel a vékony fekete csajok annyira szerettek pucsítani. Cuba nézte, hogy a lány lehajol, hogy az öreg arcára terítse a konyharuhát, most kéne lelőni, mondta magában, és túllenne rajta. Végül megszólalt, csak hogy mondjon valamit:

– Azt hiszem, eltört a karja.

– Ja, csak *ennyit* – kérdezte Rita. – Pedig esküdni mertem volna, hogy lelőtted az urat és a fiúkat is. Mindenkinek egy lövés – nem semmi. Fogalmam sincs, az öreget minek lőtted le, hacsak nem fizetett valaki jó pénzt érte. A fiúkkal persze azért is végezhettél volna, mert épp bal lábbal keltél fel. – Aztán hozzátette: – Ne hadonássz már azzal a szarral. Tedd el. Én nem ismerlek téged, és te sem ismersz engem, rendben?

– Honnan tudjam, hogy nem hívod-e a zsarukat – mondta Cuba, és rögtön nagyon ostobának érezte magát, amint kimondta. Mintha valami elcsépelt színpadi jelenetben lett volna.

– Felhívom őket, és közlöm velük, hogy néhány gyilkosságot akarok bejelenteni? Rögtön tudni akarják majd, ki van a vonal túlsó végén. Én pedig elmondom nekik, hogy én vagyok az a csaj, aki folyton füvet szerzett a gyógyszertárakban olyan receptekkel, amikért természetben fizetett az orvosnak. És ha tudni akarják, ki vagyok, csak nézzék meg a falon, ott lóg valahol az én képem is. Drágám – folytatta Rita –, ez az úr volt az én megmentőm, de most már halott, úgyhogy egálban vagyunk, ő és én.

– Kedveskedned kellett az öregnek?

– Csak egyszer egy héten, amikor felállt neki. Hallgattam a nyögdécselését, olyan volt, mintha a sárba ragadt autóját próbálta volna megtolni.

– De megérte – mondta Cuba. – Ahogy hallom, az öreg egy százast fizetett naponta, akár volt dugás, akár nem. Három év, mennyi is az összesen?

– Ha rácsapod a kocsiajtót a kezemre, akkor sem fogom elárulni, Hol van. Nem tehetsz mást, mint hogy lelősz. Akkor sem fogod megtudni. Nincs nálam az a pénz. Patkányfingnyit sem érdekel, hogy mit csinálsz.

– Hé, hé, barátok vagyunk, és hiszünk egymásnak. Nálam épp most alakulnak a dolgok egy finom kis nővel. De azt nem mondanám, hogy teljesen hidegen hagytál.

– A csajod?

– Közel állunk egymáshoz.

– Fehér, mi? Te is különlegesnek hiszed magad, ha egy fehér csajjal dughatsz?

– Elég, ha leszop – mondta Cuba, és mindketten nevetni kezdtek. – De tényleg jó kis nő, és vagány is.

– Pénze van?

– Épp azon vagyunk, hogy szerezzünk.

– Drog?

– Vese – mondta Cuba, hátha a csaj befogja végre. De Rita folytatta:

– Azta! – mondta komoly arccal elgondolkodva. – Kiveszitek a veséjüket, és hagyjátok őket meghalni?

– Másnap eladjuk nekik.

– Állat. Mennyiért?

– Na, ideje, hogy lépjék, és elhúzzak innen minél messzebb. Jobb, ha te is ezt teszed, ha tényleg keresnek.

– Nem is tudom – mondta Rita. – Még meggondolom. Küldj egy lapot, hogy mi újság veled, oké? – azzal megcsókolta a férfit. Nem volt rossz. Értette a módját.

Rita becsukta, majd kulcsra zárta Cuba mögött az ajtót, aztán azonnal az öreghez rohant, egészen közel hajolt hozzá, és hallotta, hogy lélegzik. *Tudta*, hogy így lesz. Egy lövéssel nem lehet leteríteni ezt a vaddisznót.

– Ne mozogj, drágám. Azonnal viszlek a kórházba – mondta neki Rita.

☼

A KNOX MEGYEI KÓRHÁZ ÉRTESÍTETTE A RENDŐRSÉGET, akik meg is kezdték a nyomozást, és értesítették a rendőrbírókat, hogy szóljanak Raylannek: a két fickó, akiket keres, gyilkosság áldozata lett. Raylan kiment a helyszínre, látta Coover és Dickie holttestét a kanapén, meg a vérfoltos szőnyeget, ahol Pervis feküdt. A kórházban azt mondták, Pervist egy fekete lány hozta be, aki, úgy látszik, már elment. Nem tudták a nevét, Pervis pedig nem volt hajlandó azonosítani sem a lányt, sem azt az embert, aki lelőtte.

Az ágya szélére telepedő Raylannek is csak ennyit mondott:

— Azt hitte, meghaltam. Leadott rám egy lövést, ami szilánkokra törte az egyik bordámat, és jól szétcseszett itt belül. – Pervis felemelte begipszelt karját. – Ezt meg akkor törtem el, amikor leestem a lépcsőn.

– Úgyis ágyhoz van kötve – mondta most Raylan —, miért nem segít, hogy tehessek valamit? Cuba Franks volt, aki magára lőtt, ugye? Merthogy a maga fiai benne voltak a balhéiban? Aztán magát is lelőtte, mert véletlenül ott volt. De Rita hozta be, igaz? Miért lépett meg?

– Minek faggat, ha azt hiszi, úgyis mindent tud? – kérdezte Pervis.

– Emlékszik, amikor meséltem magának, hogy élő emberek veséit operálják ki?

Pervis nem felelt.

– Maga egy csökönyös vén seggfej – mondta Raylan – de ezzel együtt tisztelem az érzéseit. Nézze, nem akarom, hogy börtönbe zárják, amiért bosszút áll Cubán.

– Ideje, hogy tegyek valamit a fiaimért.

– LELŐTTE A CROWE TESTVÉREKET – MONDTA RAYLAN ART MULLENNEK AZ IRODÁJÁBAN – vízipipázás közben. Épp Coovernél volt a pipa, amikor lepuffantották, az üveg széttörött, és csuromvíz lett a pólója.

– Mi mindent észre nem veszel – mondta Art.

– Rózsaszín lett a vérétől. Mi jut eszedbe erről?

– Angel fürdője – felelte Art. – A három vesés balhé az elmúlt néhány héten.

– De csak Angelét ajánlották fel megvételre. Mondtam is neki: „Imádkozz Szent Kristófhoz, hogy visszakapd őket”, és bejött neki.

– Szóval azt akarod mondani, hogy Szent Kristóf intézte el Dickie-t és Coovert, hogy Angelnek ne kelljen fizetnie?

– Valahogy úgy.

– De most Cuba Franksre vagyunk kíváncsiak – mondta Art meg arra, hogy mi mindent csinált a börtön óta. Egy évvel ezelőtt

még egy gazdag lótulajdonos sofőrje volt. Cuba Franks akkoriban azt állította magáról, hogy nigériai. Kilenc hónapig dolgozott ott, aztán felmondott.

– Nem keresett eleget?

– A töke kivolt már az afrikai akcentussal. Legalábbis Mrs. Burgoyne ezt állította. Harry Burgoyne ezzel szemben azt mondta: „Mind ilyenek ezek, egyszer csak felszívódnak. Csak egyetlen afroamerikait ismerek, akinek jó osztályzatokat adnék, az Öreg Tom. Az meg meghalt nekem.”

– Én tudom, miért lépett le Cuba – mondta Raylan.

– Az ottani irodánk még mindig keresi. Kilenc hónapot töltött a városban, biztosan ismeri a járást.

– Lehetnek arrafelé barátai – felelte Raylan. – Nem gondolod például, hogy...

– Hogy van egy orvos barátja a transzplantációs klinikán, egy nő?

– Szerinted? – mondta Raylan.

LAYLA HANGJA SZÓLALT MEG A TELEFONBAN:

– Hol vagy?

– Épp most hajtok fel az autópályára a hegyek közül – felelte Cuba. – A Crowe fivérek ma délután elpályáztak a mennyországba, már ha egyáltalán beengednek oda kábósokat. Az öreggel is végeznem kellett, ott volt a házban.

– Azt mondtad, van egy csini szobalánya.

– Én is csak hallottam. Sosem jártam korábban odafenn, a házban.

– És tényleg csini volt?

– Túl fiatal volt ahhoz a vénemberhez.

– Szóval csini volt, mi?

– Futni hagytam.

Csend lett a vonal túlsó végén.

– Ő nem ismer engem, és én sem ismerem őt, ennyiben maradtunk.

– Tisztában vagy vele, mi lett volna, ha én is veled megyek, és együtt oldjuk meg a dolgot? – kérdezte Layla. – Most egy csapásra hat vesénk lenne. Nyolc – folytatta Layla –, ha Ritát is hozzávesszük. Gondolj bele. Nyolcvan lepedő.

Tizedik fejezet

TETSZETT NEKI VAGY SEM, RAYLAN KAPOTT EGY TÁRSAT A LEXINGTONI IRODÁBÓL.

Bill Nichols ötvenöt éves volt, és a fél életét rendőrbíróként töltötte. A vékony, úgy száznyolcvan centi magas férfi rövidre nyírta a haját a feje búbján lévő, napbarnított, kopasz folt körül. Ezt mesélte Raylannek:

– Tizennégy éves koromban azt gondoltam, hogy már mindent tudok, kopaszra borotváltam a fejemet, és fajgyűlölő lettem, a magam hatvan kilójával. De még mielőtt horogkeresztet tetováltattam volna magamra, elegem lett az agyhalott idősebb neonácik ütlegeiből. Kapjátok be, gondoltam, és inkább váltottam, beiratkoztam egy papneveldébe, hogy szerzetes legyek – nem pap, szerzetes. Softballoztam, vagy a szerzetesi csuhába dugott kézzel járkáltam fel-alá, és a csajokról álmodoztam. Végül leléptem, egyetemre mentem, beálltam rendőrbírónak, és feleségül vettem Julie-t, most lesz huszonhét éve. Van három fiunk, járják a világot, jó srácok, okosak, csak dicsérni tudom őket. Max angoltanár Franciaországban, Alex könyvborítókat tervez olasz kiadóknak, meg franciáknak is, Tim pedig most írja a második regényét New Yorkban. Az első négyezer példányban ment el. Kérdeztem tőle, miről szól, mármint ez a mostani. Azt mondta, a mű szubtextusa, hogy exponálja az artisztikus pretenziókat. A kislányom, Kate pedig most végez a középiskolában, és rendőrbíró akar lenni.

– Ideje munkához látnom – mondta Raylan.

– Mióta vagy nős?

– Elváltam – felelte Raylan. – Soha nem akartad megkeresni ezeket a lelkes nácikat, akik megvertek?

– Ketten közülük már elpatkoltak túladagolásban. A harmadik fickó pedig – folytatta Nichols –, mire megtaláltam, olyan súlyos állapotban volt a cracktől, hogy alig lehetett elolvasni a tetkóit. Egy téglafal elé állítottam, és bőrkesztyűt húztam, közben egyenesen a szemébe néztem. Álcsúcson vágtam egyszer, aztán még egyszer, mindkét oldalon. A földre zuhant, én meg csak álltam ott, és néztem rá.

– Emlékezett rád? – kérdezte Raylan.

– Nem hiszem.

– Meg kellett tenned, mielőtt túlságosan öreg lennél hozzá – mondta Raylan. – Kár, hogy nem volt körözött bűnöző.

– Akkor lelőhettem volna, ha ellenáll.

– Úgy értem, akkor lett volna okod rá, hogy elkapd.

– Te öltél már embert? – kérdezte Nichols.

– Igen – válaszolta Raylan.

– Körözött bűnözőt, akinek fegyvere volt?

– Nem is egyszer – mondta Raylan.

– Nem is érdekes, hányszor, igaz?

– Egy kicsit sem – mondta Raylan. – Egyszer-kétszer talán szerencsém is volt.

– Az ember eljut arra a pontra, hogy meg kell húznia a ravaszt...

– Inkább tudja, hogy meg kell ölnie – felelte Raylan.

Nichols bólintott.

Most már ismerték egymást.

NICHOLS CROWN VICJÉBEN ÜLTEK, ÉPP TÁVOZÓBAN EGY KÉTSZINTES CHESTNUTI FAHÁZ ELŐL – ez a cím szerepelt Cuba egyik jogosítványán ami, mint kiderült, családi panzióként működött. Cuba Franks? Több mint egy éve senki sem látta arrafelé.

Cuba legutolsó ismert lakcíme kint volt az Athens és Walnut Hill közti gyorsforgalmi úton. Nichols csak Burgoyne-farmként ismerte a helyet.

– Nem változtatott címet, mióta eljött innen – mondta Nichols. – Van egy testvérem, aki lovas farmoknak gyárt kerítéseket. Harmincötezer telivér születik az Államokban évente. Ezek közül húsz jut el a Kentucky Derbire. Az egyetlen versenyre, amit nem lehet megbundázni.

– Te nem beszéltél Burgoyne-nal, ugye?

– Néhány fiatal rendőrbíró járt nála – felelte Nichols. – Mr. Burgoyne azt mondta nekik, hogy Cuba Franks egyszer csak felszívódott. Azt mondta: „Ilyenek ezek, megunják a munkát, és lelépnek.” Mármint az afroamerikaiak – tette hozzá. – Végül valahogy csak megszoktam ezt a kifejezést.

– Burgoyne felesége viszont azt gondolja – kérdezte Raylan –, Cubának elege belőle, hogy afrikai akcentussal kell beszélnie?

– A nő szerint vicces volt. Az embernek az az érzése, hogy jobban ismerte Cubát, mint a férje.

– Most Cuba a legfontosabb nyom – mondta Raylan. – Ha elkapjuk, elvezet minket a doktornőhöz.

Kelet felé tartottak az új körgyűrűn, aztán a Richmond Road-i leágazásnál dél felé fordultak. Nichols Raylanre pillantott.

– Láttad az orvosok listáját? Tizenhárman csinálnak szervátültetéseket.

Raylan megrázta a fejét.

– Még nem. Csak tizenhárman?

Nichols rákanyarodott a Richmond Roadra, és megint Raylanre nézett.

– Mind férfi. Egyetlen nő sem foglalkozik transzplantációval.

Raylan nem akart letenni erről az elképzelésről.

– Biztos vagy benne?

– Itt van a lista a mappámban – mondta Nichols. – Az összes sebészprofesszor és docens rajta van.

– Akkor a nő nem orvos... – mondta Raylan.

– Legalábbis nem a Chandlerben, ami az Egyetemi Kórházhoz tartozik.

– De tudja, hogy kell ezt csinálni – folytatta Raylan.

– Tudja, hogy kell kivenni egy vesét – mondta Nichols. – De azt is tudja, hogy kell beültetni?

Raylan ezen elgondolkodott egy kicsit, miközben a kerítések mögötti lovas farmokat figyelte, legelésző telivérek bámultak a Crown Vic után, amely most már a régi Richmond Roadon tartott a Burgoyne Farm felé.

– Végül is a beültetés már nem az ő dolga, nem igaz? – kérdezte Raylan.

– Így van – felelte Nichols. – Már ha azért veszi ki a veséket, hogy eladja őket. De ezt egy orvosról nem tudom elképzelni.

– Én sem – mondta Raylan. – De remélem, a szervátültetéseknél megtaláljuk.

– A nő hetente háromszor végignézi, ahogy az orvosok ki-be rakosgatják a veséket, évente kábé százötvenszer. Törölgeti az orvos homlokát a műtőlámpák alatt, az pedig szereti az érintését. Összevarrják a beteget, aztán a doki állva megdugja a szomszédos ágyneműraktárban.

– Mi... ? – kérdezte Raylan.

– Csak egy életkép a műtőből – felelte Nichols. – A doktor úr és a csinos nővérke.

– Azt akarod mondani – mondta Raylan –, hogy a csinos nővérke ezért operál ki veséket különböző motelszobákban?

– Csak felvázoltam egy környezetet – felelte Nichols. – Hogy mi köze a raktárban való dugásnak a veselopáshoz? A nő tudja, hogy kell elvégezni a műtétet, és aztán annak is megtalálja a módját, hogyan adja el őket. A pénz mozgatja. Elképzeli, hogy ha hetente egyszer Mrs. Obamának öltözik, hamarosan gazdag lesz. Ezzel együtt nekem tetszik a gondolat, hogy szexuális vonzalmak

is szerepet játszanak a dologban. A magam részéről semmi bajom az állva dugással.

Már az Athens és Walnut Hill közti gyorsforgalmi úton jártak, közel a Burgoyne Farmhoz. Előtte odaszóltak, és bejelentkeztek, hogy ha nem veszik tolakodásnak, feltennének néhány kérdést egy korábbi alkalmazottal kapcsolatban.

– Harry a tiéd, én majd Elizabethtel beszélek – mondta Raylan. – Ötvenöt évesnek mondja magát. Tizenhat éve ment hozzá Harryhez, mindkettőjüknek ez a második házassága.

– Inkább Harry legyen a tiéd – mondta Nichols. – Kérd meg, hogy beszéljen az afroamerikaiakról, meglátod, remekül fogsz szórakozni.

– Ez az én ügyem – mondta Raylan – és én Elizabethet választom.

A SZOBALÁNY VÉGIGVEZETTE RAYLANT AZ ELŐSZOBÁN, és közölte vele, hogy Mrs. Burgoyne hamarosan fogadja őt az átriumban. Egy szobába értek, amit ugyanaz a választékos elegancia jellemzett, mint a ház többi részét.

– Miért hívják ezt átriumnak? – kérdezte Raylan. – Nem is úgy néz ki.

Látta, ahogy a sárga uniformisba öltözött szobalány Elizabeth Burgoyne felé pillant, aki csipőfarmerben és kitűrt, fehér pólóban épp akkor lépett be a kertből.

– Nyolcvanöt éve ez a ház átriuma – mondta Elizabeth belépve, pontosan úgy, mint a filmekben. – Miért hívnánk máshogy?

– Nekem így is jó – felelte Raylan, és bemutatkozott.

– Cuba Franksről akart hallani. Miért, mit csinált?

– Úgy véljük, veséket lopkod – mondta Raylan.

Kíváncsi volt, mit lép erre a nő.

– Tényleg? – kérdezte, aztán egy pillanatra elhallgatott. – Mit iszik, jeges teát vagy martinit?

– Amit maga – felelte Raylan, és látta, amint a nő felmutatja két ujját a sárga egyenruhás szobalánynak. Tíz dollárt tett volna rá, hogy martini lesz.

– Van valami, amiről szeretném hallani a véleményét, rendben? – mondta a nő. – Az összes lovas barátom Bethnek szólít. Szerintem azért, mért az anyám is így hív, amikor eljön hozzánk látogatóba. De a régebbi barátaim – úgy is mondhatnánk, egy másik életből – Liznek szólítanak. Nos, maga szerint melyik vagyok inkább, Liz vagy Beth?

– Maga próbára teszi a megfigyelőképességemet – felelte Raylan.

– Csak rajta, mondja meg, melyik vagyok.

– Liz – mondta Raylan.

– Miért?

– Mert jobban érezte magát a régi haverokkal, mint ezekkel a lóbuzikkal.

Ötvenöt éves – nem nézett ki többnek negyvennél, ahogy állt ott, sűrű, fekete haját csavargatva az ujjai között.

– Hiányoznak magának – folytatta Raylan. – Szívesen meghallgatnám, honnan jött, és hogyan ismerkedett meg Harryvel – biztosan remek sztori. De most meg kell tudnom pár dolgot Cubáról. Azt hiszem, maga jobban ismerte őt, mint a férje.

– Harrynak fogalma sincs, hogyan kell közel kerülni az emberekhez – mondta Liz. – A személyisége inkább taszítja őket, mintha folyton ugyanaz a kifejezés ülne az arcán. Bár ha iszik, azért nem ennyire áporodott, és közel sem ilyen unalmas. Szerintem legszívesebben egy csődör lenne, és egész nap hágná a kancákat.

– És maga mivel foglalkozik? – kérdezte Raylan. – Teadélutánokra jár?

– Hát persze, imádom a teát – felelte a nő, azzal a szobalányhoz fordult, aki épp most ért vissza az átriumba egy kancsó martinivel és egy tál szardellás olajbogyóval.

A DÍVÁNYON ÜLTEK, KEZÜKBEN AZ ITALLAL, KÖZTÜK EGY PÁRNA, a kancsó a koktélos asztalkán, és Liz továbbra is Harryről beszélt.

– Néhány pohár után Cubával eljátszották a Főnök és a Suvickos Képű című komédiát. Harry jól leszidta, hogy milyen ruhát vett fel, Cuba pedig mindig azt felelte: „De főnök, mindég az ásszony öltöztet engemet”, és az egész keenelandi társaság hahotázott.

– Miért nem kéri meg ezt a lovas bagázst, hogy szólítsák Liznek? – kérdezte most Raylan.

– Nem működne a dolog. Úgy hangozna, mint Liz Taylor, a *Macska a forró bádogtetőn*-ben. Ő beszélt azzal a hollywoodi akcentussal, mintha minden déli virginiai lenne.

– Maga szeret egy kicsit őrülten viselkedni – mondta Raylan. – Akárcsak Cuba, amilyen dolgokba keveredik.

– Vicces fickó volt – mondta Liz. – Egész nap beszélgethettünk, ha akartunk, Harry kint volt az istállóknál. De nem azért voltunk együtt, hogy lefeküdjünk egymással, ha erre gondol.

Raylan erre gondolt, de megrázta a fejét.

– Cuba jó fej volt.

– Elhiszem – mondta Raylan.

– Őszinte leszek magához – mondta Liz. – Néhányszor megtörtént a dolog, de nem rendszeresen. Egyszerűen csak megtörtént, érti, évődni kezdtünk, és bolondok lettünk volna abbahagyni.

– Ismerem az érzést – mondta Raylan.

– Tudja – folytatta Liz – Cuba egy utcagyerek, de ezzel nincs semmi problémája. Sosem kellett megkérdeznem, miről beszél. Mesélt nekem, milyen volt a börtönben. Meg arról is, hogy mi a különbség a fekete és a fehér csajok között az ágyban – Liz elvigyorodott, aztán hozzátette: – Elmondta, hogy összeismerkedett valakivel, egy lánnyal.

– Egy fehér lánnyal – mondta Raylan.

– Ezt nem mondta, de én tudtam, hogy így van. Azt mondta: „Mit számít, ezzel a valakivel csak néha találkozom. Nem fogom feleségül venni.” Mindig így hívta, „ez a valaki”. Gyakran találkoztunk, ittunk egypár martinit vagy daiquirit, vagy teletömtük a shakert jéggel, whiskey-t öntöttünk rá, és megszórtuk egy kis cukorral. Aztán egyszer csak lelépett. Nem is tudom elhinni.

– Én sem – mondta Raylan. – Mindez azelőtt volt, hogy elment?

– Felszívódott.

– Említettem, hogy veséket árul?

– Nem hiszem el.

– Tízezerért adja darabját.

– Komolyan?

– Eddig háromszor csinálta, segítséggel.

– Maga szerint ezzel a nővel?

– Azt hiszem, itt dolgozik az Egyetemi Kórházban.

– Orvos?

– Transzplantációs nővér.

Liz óvatosan közelebb húzta az asztalkát, hogy újra megtöltse a poharakat, és olajbogyót dobjon bele.

– Egyre jobb. Szóval maga most ezt a nővért keresi, és azt gondolja, hogy Cuba beszélt nekem róla. De nem így van. – Liz átnyújtotta Raylannek az italát, aztán visszaült a helyére a sajátjával, és bólintott:

– Fogadjunk, hogy kövér. – Beleszürcsölt az italába, és hozzátette:

– Miért van az, hogy a kórházban dolgozó nők ilyen gyakran el vannak hízva?

– Én is észrevettem – mondta Raylan. – Miért van?

– Találkozhatott vele – mondta Liz. – Cuba legalább kétszer járt Harryvel a Chandlerben a férjem veséje miatt. Amennyit iszik, csoda, hogy még működik neki. Harry folyamatosan morgott, és csesztette a nővéreket. Az egyikük nem volt hajlandó beadni neki a kedvenc dilibogyóját, erre Harry megpróbálta kirúgatni. A nevére nem emlékszem.

– Remélem, még ott van – mondta Raylan.

– Layla, így hívták. Mint az Eric Clapton-dalban.

Tizenegyedik fejezet

RAYLAN KILÉPETT A LIFTBŐL, és az előcsarnokon átvágva visszament Nicholshoz, aki egy műanyag bútorokkal és színes folyóiratokkal berendezett váróteremben épp a *People* magazint olvasgatta. Nichols becsukta az újságot, és felemelt egy dossziét, ami ott feküdt mellette a kanapén.

– Megebédeltél?

– Sonkát és limababot – felelte Raylan elhelyezkedve a társa mellett.

– A kérdéses napon ezen az emeleten két nővér volt szabadságon, mindketten családi halálesetre hivatkoztak. Gladys harmincöt éves, transzplantációs nővér, már koordinátor. Amikor visszajött, leadta az apja gyászjelentését a nővérszobában. A másik Layla.

Nichols egy fekete-fehér portrét vett elő a dossziéból, és átnyújtotta Raylannek.

– Milyen vékony az arca – mondta Raylan arra célozva, hogy a nő egyáltalán nem tűnt kövérnek.

– Százhatvannyolc centi, ötvennégy kiló – mondta Nichols. – Harminchét éves.

– Micsoda szemek – mondta Raylan – rabul ejtik az embert. Ki halt meg a családjában?

– Senki. Layla kéthetes szabadságot vett ki, hogy idős édesanyját ápolja, aki már fél lábbal a sírban volt. Kiköpte a tüdejét, annyira köhögött, de végül nem halt meg, már jobban van, abbahagyta a dohányzást is.

– Hol lakik az anyja?

– New Orleansban.

– Utánanézel?

– Amint elolvastam Hamson és Calista történetét, akik nyolc év együttélés után összeházasodnak. Aztán még gyorsan átfutom, hogy miért gondolja Jaké Pavelka, hogy Vienna megcsalta, akárkik is ők.

– Layla – mondta Raylan —, nézd csak meg a szemét. Az ember nem tudja elfordítani a tekintetét. – Raylan összehúzott szemmel hunyorgott a képen látható nőre, aki halvány félmosollyal nézett vissza rá. – Szeretném tudni, mi jár a fejében.

Nichols is odafordult, és a képre nézett.

– A fotósra mered, és közben azt gondolja, ha még egyet kattintasz, felállok és tökön rúglak.

– Nem tűnik türelmetlennek – mondta Raylan.

– Nem, kifejezetten kedvesen gondolja – Nichols az órájára nézett. – Mostanra már végeznie kellett a műtőben. Dr. Howard Goldmannak segít egy veseátültetésnél. Mintha ő maga nem tudná, hogy kell csinálni.

– Ő a mi emberünk, hm? – kérdezte Raylan.

– Nem tudom, ki más lehetne – válaszolta Nichols.

Mindketten felálltak a kanapéról, Raylan, hogy elhelyezkedjen az előcsarnok bejáratánál, ahonnan megfigyelhette a túlvégen nyíló műtőből kijövőket, Nichols pedig, hogy utánanézzen Layla anyjának.

☼

RAYLAN FIGYELTE ŐKET, AHOGY KIJÖNNEK, MINDKETTEN FEHÉR KÖPENYBEN, Layla tartotta az ajtót dr. Goldmannek, a fiatal orvosnak be nem állt a szája, Layla pedig kézmozdulatokkal és fejrázással igyekezett kitérni a férfi kívánsága elől. Mondjuk hogy lefeküdjön vele. Raylan ma már egyszer találkozott az orvossal, és a nővérek felől érdeklődött. Megállította, és bevéste a nevét az emlékezetébe. Howard Goldman, így hívták. Az orvosnak nem volt ideje rá, elutasítóan az arca elé emelte a kezét, és ment

tovább. Most, az előcsarnok túlsó végén, éppen Layla felé nyújtotta ezt a kezet, amellyel az imént megmentette valakinek az életét, amitől most megint felállt a farka.

Megint errefelé jöttek.

Raylan odasétált dr. Goldmanhoz – Laylára rá se nézett –, és megszólította:

– Elnézését kérem, doktor úr, úgy tudom, a húgom itt fekszik valahol, és éppen veseátültetésre vár.

– Hogy hívják? – szólalt meg Lalya.

– Raejeanne Givens – mondta Raylan a húga nevét. – Nem is értem, miért nincs itt senki a családból. Egyenesen a repülőtérről jövök.

– Jöjjön, keressük meg Raejeanne-t – mondta Layla, és Raylan karjára tette a kezét, miközben, Raylan legalábbis úgy látta, egy vállrándítás kíséretében csúfondáros pillantást vetett az orvosra. Dr. Goldman szó nélkül elment Raylan mellett az előcsarnok irányába.

– Már egy órája itt vagyok – mondta Raylan – és próbálok információhoz jutni. Maga épp most jött ki a műtőből, hm? – Kezet nyújtott. – Raylan Givens vagyok, megbízott szövetségi rendőrbíró. Ne haragudjon, ha megzavartam önt és a doktor urat. Aggódom a húgomért.

– Üdv, Layla vagyok. A doktor úr pont most végzett egy veseátültetéssel, maga pedig azt mondja, hogy Raejeanne is arra vár? Ez elég különös, ugyanis egyetlen Raejeanne nevű betegünk sincs előjegyezve, még egy vizsgálatra se. – Layla felvonta a szemöldökét valami fura mosolyfélével.

– Annyi baj legyen – felelte Raylan. – Nem tűnt valami boldognak, amíg Howarddal beszélt. Gondoltam, akár közbe is léphetek, hátha megszabadíthatom tőle. És úgy tűnt, hogy kapva kap az alkalmon.

– Kérdezni akar tőlem valamit? – mondta Layla.

– Egy orvost keresek, aki veséket vesz ki motelszobákban, és aztán eladja őket a szervpiacon.

A nő most már mosolygott.

– Maga megőrült.

– Nincs errefelé olyan orvos, akit hatalmába kerített a játékszenvedély? Aki a gatyáját is otthagyta Keenelandben, és adósságokba verte magát egy uzsorásnál?

– Ezek csak golfozás közben szoktak fogadni – válaszolta Layla.

– Úgy hallottam – folytatta Raylan – hogy ha valakinek ki akarjuk venni a veséjét, akkor elől kell megcsinálni a bemetszést.

– Ezt meg honnan tudja?

– Beszéltem egy-két fickóval. Ketten közülük azt állították, hogy egy nő vette ki a veséjüket. Gondoltam, hát, talán mégiscsak egy orvos volt, aki női álarcba bújt. A donorvesét is elölről kell berakni?

– Felőlem oda rakja, ahová akarja – mondta Layla. – Miféle álarcról beszél?

– Gumimaszkról, amit fejre lehet húzni. Azt hiszem, ez Mrs. Obamát ábrázolta.

– Nem mondja.

– A másik maszk pedig, nos, alighanem maga az elnök volt.

– A másik ? – kérdezte Layla,

– Az, amit Cuba Franks viselt.

Raylan elhallgatott, hogy lássa Layla reakcióját.

A nő a fehér nővérköpenyben lassan megrázta a fejét, aztán megvonta a vállát.

– Bár segíthetnék – mondta elfordulva, de aztán megállt. – Miért ne lehetne nő az orvos?

– Úgy tudom, itt az összes orvos férfi.

– Másik kórházban is dolgozhat.

– Ez igaz, csakhogy Cuba jól ismeri ezt a helyet. Járt itt egyszer-kétszer a főnökével. Ismeri Cuba Frankset?

– Nem hinném – válaszolta Layla. – Bárcsak segíthetnék – mondta, azzal faképnél hagyta Raylant.

Raylan megvárta, amíg a nő tesz néhány lépést, aztán utána szólt:

– Layla, ugye nem maga lopkodja a veséket?

Raylan talán arra gondolt, ezt hallva a nő megáll, és visszafordul. De nem Layla. Ő csak felemelte a kezét, és lusta mozdulattal a feje fölött intett Raylannek, akár a filmekben.

Ismét a váróteremben, a régi újságok között Raylan azon töprengett, mit mondjon a nőnek legközelebb. Nem jutott dűlőre, míg aztán Nichols odalépett hozzá, és azt mondta:

– Hazudott az anyjával kapcsolatban. Az öregasszonynak Alzheimere van, és három éve egy otthonban él.

CUBA LAYLÁNÁL HÚZTA MEG MAGÁT MEG, A NŐ VIRGINIA AYENUE-I LAKÁSÁN, a South Limestone-i egyetemi és kórházi negyed túlsó felén. A férfi a kinyitható kanapén aludt, és ha épp nem használták, Layláé volt az egész hálószoba. Hazaérve Layla szeretett magának tölteni egy italt, ledobni fehér nővérruháját, aztán pólóban és bugyiban leülni a tévé elé, és megnézni a híreket. Cuba ettől beindult, és már mentek is a hálószobába, ahol a férfi kielégülhetett – ahogy a legtöbbször Layla is. Cuba tudta, mikor színlelnek a csajok, olyankor mindig túlspilázták. Layla soha nem szólt egy szót sem, Cuba pedig várta a zihálását, a sűrű sóhajtásokat, mintha levegő után kapkodott volna. Utána tévét néztek, és ittak még egy kis vodkát, amíg a férfi összedobott valami mirelit vacsorát.

Layla ma este Raylan Givensről beszélt, amikor megérkezett, Cubának pedig összeszorult a gyomra, és azt gondolta, a picsába, bár nem lepte meg a dolog. A fickó csak végzi a dolgát.

– Hogy talált ránk? – kérdezte Laylától.

– Burgoyne-éknak dolgoztál.

– Most *rám* akarod kenni az egészed? Már ott vannak nekik a halott Crowe-k.

– Azt muszáj volt megtenned – mondta Layla. – Csak épp futni hagytad a szobalányt, Ritát.

– Tudtam, hogy ezzel fogsz jönni.

Layla odalépett elé a nővérruhájában, karját Cuba nyaka köré kulcsolta, és szájon csókolta a férfit, először gyengéden, aztán egyre vadabbul. Végül elengedte, és azt mondta:

– Ne aggódj emiatt. Bár Harryt talán el kellene napolnunk egy időre. A rendőrbíró valószínűleg beszélt vele. Talán a feleségének is feltett néhány kérdést. Lefeküdtél vele, igaz?

– Előfordult – felelte Cuba. – Arra gondoltam, elmegyek Mr. Harryhez, és bocsánatot kérek tőle, amiért eltűntem, ez a szegény, faragatlan néger szart se tud róla, hogy kell rendesen viselkedni. De abból az afrikai kabarétréfából már nagyon elegem volt. Majd azt mondom neki, van egy új jelenetem, amit kipróbálhatnánk.

– És mi az?

– Majd kitalálok valamit – biztosan könnyesre röhögi magát tőle ez a baromarcú rasszista faszkalap. Mondjuk, hogy van egy felvételem, amit meghallgathatna. Idehozom, te pedig belédöföd a tűt.

– És mit is fizetne nekünk, úgy kétszázötvenezret?

– Még végiggondolom.

– Hagyjuk most Harryt – mondta Layla. – Inkább arra gondoltam, hogy begyűjthetnénk még néhány szervet. Gregg Allmannek most volt májátültetése, mától újra ihat – *hurráááá!* Kivehetnénk vesét, májat, tüdőt, hasnyálmirigyet. A szív egy kicsit bonyolult. Vigyázni kell, hogy folyamatosan dobogjon.

Cuba elgondolkodott. Mintha használt autóalkatrészekről beszélt volna, sebességváltókról, kipufogókról. Az ő szájából az egész köny-nyűnek hangzott, éppúgy, mint amikor közölte vele,

„Ha nem intézed el a Crowe fiúkat, beköpnek minket.” Ez a hideg érzéketlenség ijesztette meg Cubát. Mintha azt mondta volna neki, hogy csukja be az ablakot, mert beesik az eső.

– Lehet, hogy ettől dobsz majd egy hátast – mondta most Layla –, de arra gondoltam, hogy a következő kliensünk lehetne ez a rendőrbíró. Még csak lépre sem kéne csalnunk. Raylan még úgyis beszélni szeretne velem.

Cuba felidézte magában a jelenetet, amikor Dickie revolverrel a kezében állt a verandán, Raylan pedig mintha provokálta volna, hogy felemelje.

– Hol akarod csinálni, itt? – kérdezte Laylától.

– Arra gondoltam, hogy rögtön a fürdőkádban, ahelyett hogy ide-oda hurcolásznánk, és aztán vizet engednénk rá. Szerintem a jég is fölösleges.

– Hogy szabadulunk meg tőle?

– „Éjfél, sűrű csend ül a járdán” – mondta Layla dúdolva —, kidobjuk az ablakon, és berakjuk a kocsiba... Vagy megvárjuk, amíg magához tér, és kitámogatjuk a kocsihoz.

– Ezt még nem teljesen találtad ki – mondta Cuba.

– Gondolkozom rajta – válaszolta Layla. – Van időnk, amíg úgy nem döntök, hogy felveszem a telefont.

Tizenkettedik fejezet

RAYLAN NEM AKART a Chandler Kórház negyedik emeletén mutatkozni, nehogy Layla észrevegye, és meglépjen. Odakinnt várt, távol a bejárattól, és majdnem délután ötig figyelte a kifelé igyekvő nővéreket. Layla sehol. Végül felment a transzplantációs osztályra, ahol kiderült, hogy a nő ma szabadnapos volt. Raylan felhívta Nicholst.

– Tudtad, hogy ma szombat van? – kérdezte.

– Ha nem az lenne, épp nem nyírnám a fiivet a kertben.

– Layla hétfőig szabadságon van.

– Otthon hívtad?

– A rögzítője vette fel, és azt mondta, hagyjak üzenetet.

– Ha tegnap éjjel hívtad volna, már bilincsben lenne.

– Azt akartam, hogy egy kicsit ideges legyen, mire újra megjelenek.

– Ha kellek, akár most rögtön befejezhetem a fűnyírást – mondta Nichols.

– Először meg kell találnom. Felhívom újra, vagy elmegyek hozzá, Virginia Avenue 156., és addig nyomom a csengőt, amíg ajtót nem nyit nekem.

– Már ha egyáltalán otthon van – jegyezte meg Nichols. – Holnap hívlak, hogy mi újság. Át is ugorhatnál hozzánk, sütögetünk kicsit, megiszunk egy sört.

– Már akartam mondani neked – mondta Raylan – hogy kijelentkeztem a Hiltonból, nem nagyon futotta a napidíjamból. Taxival elmentem az irodába, átvettem a Chevyt, amit kiutaltak nekem – a kocsi semmi különös —, és nem megyek sehova, hanem itt szálltam meg a Two Keys nevű kocsmában, a South Limestone Streeten. Kaptam az emeleten egy szobát, ingyen.

– Most viccelsz? – kérdezte Nichols.

– Így legalább az egyetemisták nem mászkálnak beállva összevissza, és nem tartóztatják le őket, vagy nem üti el őket egy autó. Beszéltem a tulajjal, mondtam neki, ha van fenn egy szabad szobájuk, amit használhatnék, amíg Lexingtonban vagyok... Mondom, így legalább lesz egy rendőrbírójuk, aki vigyáz a rendre. A csávó közölte, hogy ő nem akarja elriasztani a diákokat, különösen, ha épp diliparádé van. Mondtam neki, hogy egy kis dili belefér.

– Szóval kidobóember lettél a helyi krimóban?

– Amikor ott vagyok. Nem hiszem, hogy sokáig fog tartani.

– Fiatalabb vagy, mint én – mondta Nichols. – Még az is lehet, hogy élve megúszod.

– Csak három dolcsi egy martini – felelte Raylan.

SZOMBAT ESTE RAYLAN BESZÉLT A FŐNÖKKEL, egy óvatos, de kedves fickóval, aki a Kentucky Egyetem campusának szélén álló kocsmát vezette. Miért is ne lett volna kedves? A hely mindig zsúfolásig telve volt, fiúkkal és lányokkal, akik betértek egy rumra vagy egy gyümölcsös vodkára, esetleg egy háromdolláros martinira, egy kancsó sör öt dollárba került, egy tízesért pedig annyi sört ihatott az ember, amennyit csak akart.

– De mindenki csak magának fizet – jegyezte meg a főnök Raylannek –, különben az egész kocsma tájt részeg lenne tíz dolcsiból.

Raylanen ugyanaz az öltöny és nyakkendő volt, mint amit előző nap a transzplantációs klinikán viselt. Ahogy üldögélt ott a Two Keysben, senkinek sem lehetett kétsége afelől, hogy ez a fickó, nyakában a csillaggal, a törvény embere. Raylan számított rá, hogy kap majd egy-két megjegyzést. Csupa huszonéves vette körül. Ha valaki a képébe bámult, Raylan felöltötte a jófiú-ábrázatát, és odabiccentett neki. Pólóra húzott cipzáras

pulóvereket látott mindenfelé. Lányokat, akik hangosan beszélgettek, lányokat, akik grimaszokat vágtak. Egy nagy műanyag vályúban aranyhalversenyeket rendeztek, amelyeken vízipisztollyal noszogatták a halakat, hogy hagyják már abba a körben úszkálást, és lóduljanak már meg, hogy a franc essen beléjük. Láthatóan nem sok vendéget érdekelt a dolog. Végül megérkezett egy híres DJ, akiről Raylan még soha életében nem hallott, és a tömeg tombolni kezdett, úgy egy perc erejéig.

Látott néhány csinos lányt is. Az egyikük odament hozzá, és megszólította:

– A barátaim szerint maga csak biztonsági őr, de én fogadtam velük, hogy igazi zsaru. Nos?

Raylan félrehúzta a kabátját, és megmutatta az ezüstláncon lógó csillagot.

– Szövetségi rendőrbíró vagyok, kisasszony. Elárulja nekem, hogy szólítják a barátai?

Egy nagydarab fiú jelent meg mellettük, és azt mondta:

– Történt már olyan, hogy valaki letépte magáról azt a jelvény?

– Még soha – felelte Raylan. – Egyszer megpróbálta valaki, de nem élte túl. Te mit sportolsz, amerikai foci? Fogadok, hogy a támadófalban játszol.

– Védő vagyok – felelte a széles vállú fiú.

– Pedig úgy látom, nekem akarsz jönni. Ha húsz évvel ezelőtt úgy döntök, hogy kipróbálom az amerikai futballt, három napon belül kiraktak volna a csapatból – mondta Raylan. – Most pedig szépen lerakom a jelvényemet az övemre, és nem akarok több megjegyzést hallani. Ha esetleg nem tudnád – folytatta Raylan –, én a jófiúk közé tartozom. Hét embert lőttem le szolgálat közben, mindannyian körözött bűnözők voltak, egy nő vagy diák sem volt köztük, és mind meghalt. – Raylan rámosolygott a fiúra a védőfalból. – Na, a végén még követelni fogod, hogy rendőrbírókról szóló sztorikkal traktáljalak.

Hajnali fél háromkor Raylan felvette a cowboykalapját, és elindult Miss Laylához.

RAYLAN ÁLKULCCSAL NYITOTTA KI A KAPUT, anélkül hogy felzavarta volna portást. Felment a lépcsőn Layla lakásához, és bekopogott az ajtón. Épp a kukucskáló elé állt a kalapjában – hogy a nőnek ne legyenek kétségei, ki keresi aztán újra próbálkozott, három határozott kopogással.

Várt.

Már biztosan nézi őt az ajtó túloldaláról, és azon gondolkodik, mit tegyen.

– Nem azért vagyok itt, hogy letartóztassam – mondta Raylan közel hajolva az ajtóhoz. – Beszélni szeretnék magával valamiről.

A nő végre megszólalt.

– Hajnali háromkor?

– Próbáltam utolérni – felelte Raylan. – A kórházban azt mondta, azért vett ki szabadságot, hogy beteg édesanyját ápolja. De felé sem nézett. Ugye tudja, hogy ez mikor volt?

Csönd.

– A barátommal találkoztam – szólalt meg végül Leyla. – De *tényleg* New Orleansban voltam.

– Akkor kerítsük elő a fickót, hogy tanúskodhasson maga mellett – mondta Raylan —, és ezen nem problémázom többet.

– Nős – mondta Layla.

– Attól még válthatok vele egy-két szót – felelte Raylan. – Hogy hívják?

– Nem akarom bajba keverni.

– Ha mostantól házasságtörésért is letartóztatnám az embereket, soha nem érnék haza vacsorára, és nem látnám a feleségemet és a kölykeimet. Három fiunk van és egy kislányunk.

– Várjon, magamra kapok valamit – mondta Layla.

Raylan elképzelte Laylát, amint anyaszült meztelenül áll az ajtó másik oldalán, és szeretett volna valami frappánsat válaszolni neki, de semmi nem jutott eszébe, ami ne hangzott volna hülyén, így aztán csak annyit mondott.

– Oké.

És várt.

CUBA FELVETTE A NADRÁGJÁT, ÉS GYORSAN LEHÚZTA az ágyneműt a kanapéról.

– Raylan – mondta a fejét rázva. – Hallottam, jókat hazudoztatok egymásnak.

Layla vörösben játszó fekete kimonóba bújt, aztán odaszólt Cubának, hogy vegye fel a cipőjét, és várjon a hálószobában.

– A pisztolyoddal együtt – tette hozzá. – Készen állunk, megcsináljuk itt és most. A fürdőkádban. Engedünk vizet, hogy kimossuk a vért. Beeresztem, és még egy kicsit hazudozunk egymásnak. Majd meglátjuk, hogy alakul, épp milyen hangulatban van. A tű kéznél lesz. – Layla körbenézett a szobában. – Talán majd a konyhában. Először egy kicsit elaltatom az éberségét.

– És amikor nem figyel, beleszúrod a tűt? – kérdezte Cuba.

– Te pedig kiviszed, ha végeztünk – mondta Layla —, és eltünteted valahogy.

– Nem hagyjuk ott az egyik sarkon, és hívjuk a mentőket?

– Tudja, kik vagyunk – válaszolta Layla. – Ha eljut a dialízisig, cseszhetjük. – Egy darabig hallgatott, aztán Cubára nézett. – Igazam van?

– Neked mindig igazad van, nem? – felelte Cuba.

LAYLA KINYITOTTA AZ AJTÓT.

– Jöjjön velem – mondta Raylannek, és a nappalin át a konyhába mentek, ahol már ott várt a pulton két pohár vodka jéggel. A nő az egyiket átnyújtotta Raylannek, és látta, hogy a férfi elvigyorodik.

– Hogy egy kicsit ellazuljak? – kérdezte Raylan. – Az igazat megvallva, én is ezért jöttem el magához. Hogy tudja: nem fogom beköpni a kórházban, amiért nem is az idős édesanyja miatt volt távol. Aki akkor sem ismerné meg magát, ha egy kitűzőn viselné nevét.

– Mondtam már, a barátommal találkoztam – felelte Layla.

– Cuba Franksnek hívják a barátját?

Layla fáradt pillantást vetett rá, és megrázta a fejét.

– Akárki is ez a Cuba, az biztos, hogy nem a barátom.

– Párszor bevitte a főnökét a kórházba. Harry Burgoyne-t.

– Akkor sem emlékszem rá – mondta Layla.

– Cubával könnyű összefutni, ahhoz képest, milyen múltja van – mondta Raylan. – Egy ideig azt gondoltam, talán mégis jó útra tér, de aztán lelőtte a Crowe fivéreket. Az apjukra is rálőtt, de Pervis életben maradt. Az öreg most maga akarja kinyírni Cubát. Tudta? Amiért megölte azt a két szarházi fiát.

Layla cigarettát vett elő, meggyújtotta, és így szólt:

– Mi lenne, ha meginná a piáját, és szépen hazamenne?

– Még nem sikerült ellazulnom – mondta Raylan. – Hm? A Crowe fiúk egy ízben dolgoztak Cubának. Felrakták az ágyra Angel Arenast, hogy ki lehessen venni a veséjét. Akkor az jutott eszembe, miért nem a fürdőkádban csinálták, akkor nem koszolták volna össze az ágyat. Talán még ők is tanulták a szakmát. A Crowe testvérek egy hetet adtak Angelnek, hogy előkerítsen száz lepedőt – Cuba élete második legnagyobb hibája volt, hogy összeállt a Crowe fiúkkal.

Layla kénytelen volt megkérdezni:

– És mi volt az első?

– Amikor hagyta, hogy Transzplant kisasszony *beszervezze* őt – felelte Raylan. – Ezért bujkál most a hálószobában.

– Nem kutathatja át a lakásomat csak így... – mondta a nő.

– Alapos okom van azt feltételezni, hogy egy körözött bűnöző van abban a szobában.

– Miért szállt rám egyszer csak – mondta Layla soha nem fogom megérteni.

Layla közelebb, lépett Raylanhez, aki a sárga csempés pultnak támaszkodott, épp annál a kurva fióknál, ahonnan ki kellett vennie a tűt.

– Tényleg azt gondolja, hogy veséket lopok a klinikáról?

– Tizenegy éve nézi, hogy kell csinálni. Csak maga motelszobákban végzi a műtéteket.

– Attól tartok, maga megőrült – mondta Layla. – Be akar nézni a hálószobába? Csak tessék.

A nő a mosogatóba dobta a cigarettáját, és figyelte, ahogy Raylan felegyenesedik, és a poharát a pulton hagyva cowboykalapban kisétál a konyhából. Layla kihúzta a fiókot, és magához vette a fecskendőt.

Most jött a neheze: Laylának a férfi mögé kellett lopóznia, és a karjába döfnie a fecskendőt, mielőtt észreveszi. A nő ellenőrizte a tűt, kifecskendezett belőle egy keveset, aztán elindult Raylan után, aki már majdnem a hálószobába ért, bal keze a kilincs felé nyúlt, jobbja pedig lassan a zakója alá kúszott. Layla a rendőrbíró mögé ért, és megszólította:

– Raylan...?

Látta, hogy a férfi habozni kezd, és ahogy lassan elfordította a fejét, Layla a zakón át keményen Raylan jobb karjába döfte a tűt. Látta, amint a férfi Glockot tartó keze előbukkan a zakó alól. Aztán látta, amint Raylan ránéz, tekintete elhomályosodik, térde összecsuklik, és nekizuhan az ajtónak, kalappal a fején, pisztollyal a kezében. Végül Raylan az elegáns tengerészkék öltönyében lecsússzam a földre.

– Cuba! Most már kijöhetsz.

Cuba kinyitotta az ajtót, és mögötte ott állt Layla, kezében Raylan fegyvere, fején pedig hetykén félrecsapva a rendőrbíró cowboykalapja. Cuba lenézett Raylanre.

– Vigyük a fürdőkádba – mondta Layla.

Tizenharmadik fejezet

ELVONSZOLTÁK A FÜRDŐSZOBÁIG, ÉS megszabadították az összes ruhájától. Layla ollóval vágta fel a nadrág két szárát, hogy átbujtathassák a férfi hegyes orrú cowboycsizmáján. A csizmákat látva Cuba eltűnődött, vajon Raylan csináltatta-e őket. A rendőrbíró kalapja még mindig ott billegett Layla fején, nem igazán tudta, hogy kell viselni. Végül Layla megragadta a férfi lábát, Cuba pedig a felsőtestét, és nagy nehezen átemelték Raylant a kád peremén. Cuba úgy érezte, Raylannek egy kicsit feljebb kellene ülnie, hogy az álla nem bukjon a mellkasára; így nem lesz jó vége.

– Feljebb kellene húznunk – mondta Laylának. A nő Raylan nemi szervét nézte, és Cuba egészen biztos volt benne, hogy Layla valami megjegyzést fog tenni rá.

– Szerinted nagy farka van? – kérdezte tőle a nő.

– Egy pali vagy tudja használni, amije van, vagy nem – felelte Cuba, és újra Raylanre nézett. – Szeretném egy kicsit feljebb ültetni a kádban.

Tudta, hogy Layla mást válaszolt volna.

– De minek? Nem mindegy? – kérdezte Layla. – Csinálj, amit akarsz, csak maradjon a hátán – azzal fogta Raylan ruháit és pisztolyát, és kiment a fürdőszobából.

Cuba utána fordult, és nézte, hogy a hálószobában az ágyra dobja Raylan ruháit. Aztán nézte, ahogy leveszi a kalapot, és azt is odahajítja a ruhák mellé, az ágyra, és akkor majdnem ráordított, *vedd már le a kalapot az ágyról, balszerencsét hoz.*

Egy pillanatra elgondolkodott. Mégis mit?

Már így is nagyon rosszul áll a szénájuk, ha hagynak meghalni egy szövetségi rendőrbírót. Az egyenértékű lenne a gyilkossággal, mintha előre megfontolt szándékkal akarták volna megölni. Layla

persze majd azt mondja, jól van, szabadulj meg a holttesttől valahol, addig én feltakarítok, és várlak az ágyban. Csakhogy nem fog visszatérni a nőhöz, és befeküdni mellé az ágyba. Ez lesz a megfelelő pillanat. Itt az idő, hogy továbblépjen. „Tűnjünk el a városból, drágám, mielőtt túl késő lesz” – Layla mindig ezt a Cole Porter-nótát dúdolta neki, megvillantva ellenállhatatlan mosolyát és minden érzékiségét.

Vagy otthagyja Raylant egy utcasarkon, és hívja mentőket.

Újra végiggondolta a dolgot; Ezt kellene tenni, és nem mondani meg Laylának. Adni a fickónak egy esélyt.

Raylanre nézett, a férfi feje a kád végéhez támaszkodott, álla a mellkasára tapadt, mintha mozdítani se tudná, aztán Cuba látta, amint az arca rándul egyet, Raylan arca, mintha egy légy bosszantaná. A férfi keze most csupasz mellkasa fölött egyenesen a szájához nyúlt, Cuba pedig a hálószoba felé pillantott. Látta, hogy Layla ott van a komódnál, és épp a műtéthez szükséges dolgokat készíti elő, a szikéit, tamponokat és alkoholt, sebészkapcsokat a varráshoz. Cuba fennhangon odaszólt neki:

– Ez itt mozog, csajszikám.

Látta, hogy Layla felnéz a komód feletti tükörben.

– Semmi baja. Mindjárt ott vagyok, és lehet, hogy adok neki még egy szurit – mondta a nő. – Rakd úgy, hogy kényelmesen feküdjön, és mindjárt bevágja a szunyát.

Raylan hallotta, amint a nő azt mondja:

– Az istenit, nem hoztam kesztyűt Layla.

Aztán hallotta, amint hozzáteszi:

– Nem mintha számítana.

☼

LÁTTA CUBÁT A FÜRDŐKÁD MELLETT, A KÖRVONALAIT, AZTÁN A FÉRFI EGYSZER CSAK KÖZEL HAJOLT HOZZÁ, és arca kirajzolódott a Raylan fejében kavargó ködből.

Cuba megszólította:

– Hall engem?

Raylan behunyta a szemét. Keze lecsúszott a testén, egészen az ágyékáig, amiből megtudta, hogy meztelen, de érezte a lábujjait a csizmában, ami folyton megcsúszott, valahányszor megpróbált feljebb ülni a kádban. Hallotta, hogy Cuba megszólal:

– Megint mozog – mondta, ezúttal már hangosabban.

Layla valamit mondott a kurva fecskendőről, amit sehol nem talált. Most megint Cuba szólalt meg:

– Ha valahogy mögéd tudnék kerülni, felhúználak, de nincs elég hely. Mindjárt bemászom a kádba, meglátjuk, onnan sikerül-e. – Aztán folytatta: – Nekünk olyan testünk van, amiért megőrülnek a nők. Te meg én a természetünktől fogva vagyunk ilyen vékonyak. Semmi hülye futás vagy gyúrás. Helyesen táplálkozunk, ezért vagyunk ilyen jó karban. Szerintem a titok nyitja, hogy csak rántott csirkét és sült krumplit eszik az ember, aztán gyorsan ledolgozza a csajokkal az ágyban.

Cuba a fürdőkád mellől a hálószoba felé fordult, Layla ott állt a komódnál. Vajon mit csinál? Cuba odakiáltott neki:

– Te meg mit csinálsz, kisminkeled magad? Nem volt elég kétszer jó éjt puszit adni a fiúknak?

Raylan kinyitotta a szemét, és látta, amint Cuba elfordul a fürdőkádtól, és azt mondja:

– Te nem vagy normális, hallod? Kozmetikázol, miközben én próbálom felkészíteni ezt az embert élete utolsó harminc percére?

Raylan hallotta, amint a nő válaszol neki:

– Csinálj, amit akarsz.

Raylan a Sig Sauert kezdte bámulni, ami Cuba nadrágjából kandikált elő. Csak a markolata látszott, a cső Cuba gerincéhez tapadt. Cuba visszafordult Raylanhez, és azt mondta neki:

– Be kell szállnom a kádba, hogy arrébb tegyelek. Oké? Hogy *arrébb tegyelek*. Nem foglak leszopni, nem játszunk olyat, ne

aggódj. Csak feküdj szépen ott, ahol vagy, úgyse tudsz csinálni semmit.

☼

LAYLA HANGJA HALLATSZOTT A HÁLÓSZOBÁBÓL.

– Kidőlt?

– Jól van, mintha nagyon be lenne baszva. *Tudom*, hogy nem lesz képes felállni.

– Lehet, hogy nem kapta meg a teljes adagot.

Raylan hallotta a nő hangját, a szavait, és tisztán látta Cubát, aki most egészen közel volt hozzá. Bent volt ő is kádban, fölé hajolt, átölelte, és szétvetett lábbal megpróbált feljebb araszolni Raylan öntudatlan testével. Talán néhány centit, ha sikerült haladniuk. Hallotta a hangokat, de mintha teljesen kiütötte volna valami ócska whiskey. Nem is, inkább tiszta whiskey. Az ócska whiskey-től az ember úgy érezte magát, mintha minden végtagja megbénult volna, és meg sem próbált beszélni. A bourbon életre kelt.

– Én megfoglak téged, te is fogj meg engem, és húzd föl magad – mondta neki Cuba. – Érted, amit mondok? Húzd föl magad, miközben tollak.

Raylannek fogalma sem volt, Cuba minek csinálja ezt, miért akarja feljebb ültetni a kádban. Most becsúsztatta a kezét Cuba karja alá, és ahogy kapaszkodni próbált a férfi selyemingébe, középen elszakította.

– Elszakítottad a legjobb ingemet – mondta Cuba.

– Szarok az ingedre – felelte Raylan, azzal a kezét lecsúsztatta a férfi hátán, és kivette a pisztolyt Cuba nadrágjából. Raylan és Cuba most egészen közel voltak egymáshoz, szemtől szembe, szinte összeért az orruk. Raylan azon töprengett, vajon Cuba érezte-e, hogy elveszi a fegyvert. Úgy tűnt, hogy igen. Raylan

Cuba hasához szorította a pisztolyt, és hallotta, amint Layla azt mondja:

– Mit van, srácok, beindultatok?

Raylan átnézett Cuba válla felett, és látta, hogy Layla ott áll az ajtóban.

– Cuba...? – mondta a nő. – Cuba, kurvára nyitva van a szeme! – Azzal eltűnt. Raylan biztos volt benne, hogy a hálószobába ment a fegyverért. Cuba egyenesen az arcába bámult.

– *Engem* akar – mondta Raylan. – De lehet, hogy téged, nem tudom.

Látta, amint a nő újra megjelenik az ajtóban, és a Glockkal egyenesen rá céloz. Egy kézzel fogta a fegyvert, egy kicsit oldalra fordult, lőállásba, és már tüzelt is – látta, amint a pisztoly ugrik egyet – aztán újra lőtt, és megint újra lőtt, Cuba halkan felnyögött, és Raylanre zuhant, beszorítva a Sig Sauert kettejük közé.

– Élsz még? – kérdezte Raylan Cubától. Nem kapott választ. – Ezek szerint nem.

Cuba szájához tette a füét, de egy szusszanást sem hallott, csak a férfi szájszagát érezte.

– Cuba ? – mondta újra Layla.

– Szerintem már a pokolban van a szerencsétlen – mondta Raylan. – Magát pedig letartóztatom a megöléséért. Tegye le a fegyvert.

Nem mondhatta, hogy „a fegyverét”, hiszen az ő revolverét tartotta a kezében. Azt remélte, a nő majd eldobja a pisztolyt, az ütéstől elsül az érzékeny ravasz, és Layla lelövi magát. Néha úgy érezte, beszélni tud ezzel a pisztollyal, amelyet magában csak Pajtikámnak nevezett. *Jól van, Pajtikám, csak nyugi.* A Sig még mindig ott volt Raylan kezében, beszorulva a két test közé. De már jött kifelé... És Layla újra lőtt, ezúttal már két marokra fogva a Glockot. Négy lövést adott le Raylanre, aki Cuba mögé bújt –

atyaég, gondolta, amikor rájött, hogy a férfi testét használja fedezéknek. Előhúzta a Siget, karját átvetette Cuba válla fölött, és ahogy meglátta Laylát az ajtó keretében, rászegezte a fegyvert, aztán két-három másodpercet tétovázott, és a nő már ott sem volt.

Raylan ott feküdt Cuba holtteste alatt, és gondolkodott. Nem lőtted le.

Miért nem? Ott állt előtted.

MOST AZTÁN LAYLA BAJBAN VOLT.

Adni kellett volna a fickónak még egy injekciót, mielőtt kisminkelte magát. Ahogy Cuba mondta, az első két alkalom jó móka volt; ahogy megcsókolta a Willie Lomaneket, amíg még maguknál voltak – a szerencsétleneknek fingjuk nem volt, mi történik velük. De lesmárolni egy totál leszedált embert, ez inkább hátborzongató volt. Mint megcsókolni egy halottat.

Megfordult a fejében, hogy menekülni kéne, eltűnni innen minél előbb. Valaki biztosan hallotta a lövéseket, és értesítette a rendőrséget.

Vagy maradj, és találj ki valami jó sztorit.

Biztos úr, transzplantációs nővér vagyok az Egyetemi Kórházban. Mi életeket mentünk, mi nem lövünk le embereket.

Szabadulj meg gyorsan Cuba szanaszét szórt ruháitól és a sebészfelszereléstől.

Biztos úr, tizennégy órás ügyelet után jöttem haza... megálltam, hogy bekapjak valamit... Tudtam, hogy valaki van a lakásban... aztán itt találtam ezt a két férfit holtan. Persze, megnéztem, hogy élnek-e még, bár fogalmam sem volt, mit keresnek itt. Azt hiszem, a meztelen férfi valami rendőrféle lehet. Lehet, hogy idáig követte ezt a másikat, ezt az afroamerikait. Ezt mondd nekik. De miért pont az én lakásomban?

Most ne gondolj erre. Ott volt nála Raylan fegyvere, és hányszor is lőtt már vele, hétszer? Ha valaki meghallotta a lövéseket, akkor még egy már igazán nem számít, nem igaz?

Tedd meg, és tűnj el. Majd később gondolkodsz.

NEM VOLT KÖNNYŰ KISZABADÍTANI MAGÁT CUBA ALÓL, a fickó nem igazán segített. Végül sikerült felemelnie a holttestet annyira, hogy félretolja, és kikászálódjon alóla a kádbók Raylan ellenőrizte a Siget, hátrahúzta a fegyver szánját, hogy biztos meg van-e töltve, és kilépett a fürdőszobából.

Layla az ágy túloldalán állt, kezében a Glockkal. Felnézett, és ugyanazzal a mozdulattal a férfira emelte a fegyvert. Raylan nem mozdult, csak állt ott meztelenül, cowboycsizmában, a pisztoly a lábánál.

Layla még mindig kimonóban volt, és láthatóan nem érezte feszélyezve magát.

– Hogy van? – kérdezte Raylant.

– Kótyagosan – felelte a férfi. – Mintha túl sokat ittam volna.

– Az ott mi, Cuba pisztolya? Mielőtt használná, jobb, ha tudja, hogy...

– Meg van töltve. Ellenőriztem – vágott közbe Raylan. – Nem akarom lelőni magát. Oké?

– Azt hittem, le akar tartóztatni. – Layla hangja meglepettnek tűnt.

– Ez csak magán múlik – felelte Raylan.

– Hát, nem látom sok értelmét, hogy lövöldözni kezdjünk – mondta Layla, azzal mindkét kezét a feje fölé emelte, hogy a kimonója szétnyílt, és látszott, hogy nem visel semmit alatta.

– Nem akar megmotozni?

Ez új volt Raylannek: egy nő pisztollyal a kezében felkínálkozik neki.

Fel akarja izgatni, aztán lelőni őt?

Pontosan ezt akarta.

A nő karja hirtelen lefelé lendült, és szemmagasságban a férfira célzott, mire Raylan a csípőjéhez emelte a Siget, és egyenesen telibe találta a nőt, pár centivel a szíve alatt, a lövés ledöntötte a lábáról Laylát, és az ágytakaró után kapva összerogyott. Raylan tett egy kört a cowboycsizmájában, megtalálta a zakóját, felvette, aztán levette, végül meztelenül megállt Layla előtt. Ahogy lenézett rá, a nő arcán meglepetés tükröződött, szeme még fókuszált, de lassan üvegessé vált a tekintete.

– Nem tudom elhinni, hogy lelőtt – mondta Layla.

– Én sem – felelte Raylan.

Tizennegyedik fejezet

– Az EMBER NEM GONDOLHAT A JÓ MODORRA, és nem engedhet előre egy nőt, ha az épp fegyvert szegez rá – jegyezte meg Art Mullen.

Épp reggeliztek a Touch of Countryban, Cumberland központjában. Raylan, aki nemrég tért vissza Lexingtonból, a villájával bökögetve épp bacondarabokat igyekezett eltemetni a kukoricakásájában.

– Folyton ezen rágódsz – mondta Art – és azt kérdezgeted magadtól, nem lőttél-e túl hamar. Az a nő beléd döfött egy fecskendőt, és elvette a fegyveredet. Végül ott álltatok szemtől szemben. Ő rád szegezte a pisztolyt, pedig még be voltál kómázva. És most azt kérded, nem húztad-e meg túl hamar a ravaszt?

– Meglepődött, hogy lelőttem – mondta Raylan.

– Miért? Azt gondolta, hogy talpig úriember vagy? Mégis mi mást tehettél volna?

– És én is meglepődtem, hogy megtettem – folytatta Raylan.

– Mert még soha nem lőttél le nőt?

– Talán.

– Miért gondolod, hogy volt más választásod? – kérdezte Art, igyekezve megnyugtatni Raylant, amiért lelőtte Laylát, a transzplantációs nővért.

– Ott állt az ágyra dobott cuccai mellett. Már jól láttam őt, csak még bizonytalanul álltam a lábamon. Kisminkelte magát, kirúzsozta a száját, kifestette a szemét...

– Nem értem, mit változtat ez a dolgon – mondta Art.

– Arra készült, hogy kiveszi a vesémet, és – nem is tudom – közben jól akart kinézni? Meztelenül tértem magamhoz, a fürdőkádban.

– Aztán kimásztál – unszolta tovább Art.

– Le kellett hámoznom magamról Cuba Frankset. Még most sem értem, miért lőtte le Cubát.

– *Téged* akart leszedni – mondta Art. – A rendőrség megtalálta a töltényhüvelyeket, amelyeket a te fegyveredből lőtt ki.

– Jó, de amikor már a hálószobában voltunk, nem emlékszem, hogy rám lőtt volna.

– Akkor már nálad volt Cuba fegyvere, a Sig.

– Igen. Lelöktem magamról a fickót, és a hálószobába mentem. Láttam, hogy ott van a kezében a Glockom. Kimonó volt rajta.

– Szóval erre emlékszel – jegyezte meg Art.

– Valószínűleg sosem fogom elfelejteni – mondta Raylan. – Ahogy szétnyílt az a kimonó…

– A rendőröknek azt mondtad, két marokra fogta a pisztolyodat, aztán a feje fölé emelte a kezét, és megkérdezte tőled, mintha flörtölni akarna veled: „Nem akar megmotozni?”

– Így van – felelte Raylan. – Én meg azt gondoltam, hogy ki akar kezdeni velem.

– Amíg rád nem szegezte a pisztolyt, a saját pisztolyodat – folytatta Art te pedig lelőtted, itt – Art megérintette mellkasa közepét egyenesen gyomorszájon találtad.

Raylan megrázta a fejét.

– Nem tudtam, hogy célzok.

– Úgy reagáltál – mondta Art —, ahogy a glyncói kiképzőközpontban megtanították neked. Lőj először, ha valami görény ki akar nyírni.

– Még mindig nem tudom, mit gondoljak Layláról – felelte Raylan. – De görénynek biztos nem nevezném.

– Elhetyegtél volna vele? – kérdezte Art.

– Ha nem tudom, mire megy ki a játék. Igen, talán elszórakozgattunk volna.

– Ha megteszed – felelte Art – de azt hiszem, ezt már mondtam neked, most ott feküdnél valahol vese nélkül.

– Közel jártam hozzá, hogy ez történjen, pedig tudtam, kivel állok szemben – mondta Raylan. – Azért mentem oda, hogy letartóztassam, és végül egy hideg vízzel teli fürdőkádban végeztem. Szerencsém volt, hogy magamhoz tértem, tudod?

– De nem ért meglepetésként a dolog – mondta Art. – Te vagy a törvény, elvárhatod, hogy az legyen, amit te mondasz. Olyan vagy, mint egy vadnyugati seriff, akinek ha nem tetszik egy fickó, közli vele, hogy napnyugtáig húzza el a belét a városából.

Raylan elvigyorodott.

– Arról a maffiózóról beszélsz, a Senkiről?

– Szerinted ilyen vicces volt az a helyzet?

– Figyelj, én csak megkértem, hogy napnyugtáig hagyja el Miami Beachet. Azért az nem ugyanaz, mintha azt mondanám, hogy húzza el a belét a városomból. Huszonnégy órát adtam a Senkinek, hogy összecsomagoljon, és útnak eredjen. Másnap aztán ott találtam a Cardozóban, rákpogácsákat evett, és mivel csak néhány perc volt hátra a határidőből, tudtam, hogy fegyver van nála. Ebből élt a fickó, idehozták Szicíliából, hogy lelőjön valakit, és itt ragadt. Vett magának egy ugyanolyan kétsoros, hajszálcsíkos öltönyt, mint amilyen Joe Colombónak volt... Tudtad?

– A pisztolyáért nyúlt, te pedig úgy döntöttél, hogy lelövöd, így aztán szépen hazaküldtek a jó öreg Kentuckyba, valószínűleg egy életre.

– Igen, de két rangfokozattal feljebb kerültem – felelte Raylan —, azok után, hogy hét évig semmi se történt. Azt hiszem, odafönn valaki hálás lehetett, amiért lezártam a Senki aktáját.

Tizenötödik fejezet

OTIS KILÉPETT A HÁZÁBÓL, és átvágott az udvaron Boyd Crowderhez, aki a bányavállalat egyik öltönyös emberével együtt Otis halastavát szemlélte: a tavacska vize úgy harminc centisre apadt, és a szénportól habos felszínén döglött halak úszkáltak mindenfelé.

– Tudják, hány évembe telt, mire kiástam ezt a kis tavat, és megcsináltam olyanra, amilyenre szerettem volna? – kérdezte Otis. – Amíg törpeharcsákat, díszsügéreket és néhány aranyhalat telepítettem bele? Az unokáim gyakran jártak ide, és horgászgattak benne, csak úgy játékból. Kifogták a halakat, aztán visszadobták.

– Kivéve, ha valaki megéhezett, mi? – mondta Boyd. – Nézze, Otis, én és Mr. Gracie az M-T Miningtől jöttünk. Mi szoktuk megvizsgálni a panaszokat. A völgyekben lakók sokat nyavalyognak a szénfejtőkből jövő törmelék miatt.

– Valahová a földnek meg a szikláknak is menniük kell, ha már a szenet kimosták belőlük – jegyezte meg Mr. Gracie továbbra is a halott tavacskát nézve.

– Csakhogy magukat nem érdekli, hogy tele van savval – mondta Otis. – Kinyírták a patakot, ami a tavat táplálta, és most az összes halam megdöglött.

Otis figyelte, hogy Mr. Gracie a tavacska széléhez guggol, aztán azt mondja:

– Hohó, úgy látom, az egyik még él! Nézd már a kis mukit, ahogy vergődik föl-alá, és fingja nincs, hová tűnt a tavacskája.

Otis az öltönyös férfi mögé lépett, és keményen a hátába taposott a csizmájával, hogy az a karját széttárva arccal a habos vízbe zuhant.

– Nem könnyű ott lent levegőt venni, mi?

Boyd abbahagyta a vigyorgást, ahogy Otis feléje fordult. Aztán így szólt:

– Azt hiszem, ezt nem kellett volna tennie.

– Negyven évet töltöttem a bányákban, és mindig haptákba álltam az ilyen vállalati stricik előtt – mondta Otis. – Hát ennek most vége.

ESTE OTIS FELRAKTA FŐNI A VACSORÁJÁT – KRUMPLIT ÉS FEHÉRRÉPÁT PETREZSELYEMZÖLDDEL – de először gondoskodott Marionról, aki sűrű zihálások közepette szorosan összefogta a pongyoláját a mellkasa előtt. Adott neki néhány szemet az OxyContin nevű erős fájdalom-csillapítóból, aztán fehér whiskey-t töltött egy desszertes pohárba, amit az asszony elszürcsölgethetett egy darabig. Marion fekete tüdőtől szenvedett, a szénbányászok jellegzetes betegségétől, pedig egyetlenegyszer sem járt odalenn, az aknákban.

Otis hallotta, amint felbőg egy buldózer, egy nagy dízel: már a hangjukról is felismerte ezeket a dózereket, a lánctalpas darukat és exkavátorokat. A zajra a kutya is felállt a földről. Biztos megint robbantottak a Looney-gerincen, és most tolják le a sziklatörmeléket. De ez a hang valahogy túl közelről jött. Ki dolgozik itt éjnek évadján?

Mire Otis meghallotta a faágak recsegését és a fák közül feléjük repülő kövek hangját – ekkor már tudta, hogy túl késő felkapni Mariont, és elfutni egy teherautó méretű kőszikla gördült a házának, mintha eljött volna a világvége, a faház berendezése megadta magát, a falak kidőltek, semmi sem állíthatta meg a hatalmas kőmonstrumot. Összezúzta a padlót, kiütötte a homlokzatot ajtóstul, ablakostul, aztán a sík terepen, a virágágyásokon végigszántva kicsit lelassult, végül begurult Otis tavacskájába, és megállt.

Marion, aki a pusztítás nyomainak háttal ült a hintaszékében, a morfium és a tiszta whiskey felhői közt lebegve, csak ennyit mondott Otisnak:

– Hát ez meg mi a frász volt?

– Most átviszlek a nővéredhez, én pedig felmegyek a bányavállalathoz, oké? Majd jövök, és akár ott is maradhatunk éjszakára.

Marion látta, amint Otis a kertésznadrágjára húzza elnyűtt zakóját, és söréttel tömi tele a zsebeit. Ekkor mintha egy pillanatra kitisztult volna az elméje, és azt mondta:

– Végül csak eleged lett a bányavállalatokból, mi?

Az M-T MINING IRODÁJA EGY LAPOS ÉS KOPÁR HEGYGERINCEN ÁLLT, a fák és a bokrok rég áldozatul estek már a vállalat széénhségének. Boyd épp a bűzös halastó nyomait próbálta eltüntetni a terepjárójából egy slauggal, miközben Mr. Gracie elmondta neki, mit akar.

– Lássuk, jól értem-e – mondta Boyd. – Azt akarja, hogy gurítsak le innen egy sziklát, és próbáljam meg eltalálni vele Otis házát?

– Ha nem képes rá, kerítek valakit, aki megteszi maga helyett – felelte Mr. Gracie.

– Csak azért, mert Otis belelökte abba a trágyalébe, most azt akarja, hogy kinyírjam?

– Azt mondtam, rombolja le a házát. Ha nem tud úrrá lenni a kellemetlenségeken – mondta Boydnak a legkellemetlenebb ember, akivel valaha is találkozott – már szedheti is a sátorfáját.

– Csak tréfáltam – felelte Boyd. – Engem nem izgat, ha panaszkodnak az emberek. Pontosan tudják, hogy sosem kapják meg, amit akarnak. Csak, hogy is mondjam, kiöntik a mérgüket, és ettől aztán úgy érzik, minden tőlük telhetőt megtettek.

Mr. Gracie újságpapírt téríttetett Boyddal a kocsija ülésére, beszállt a trágyaszagú ruhájában a volán mögé, és hazahajtott.

– Hányinger – mondta Boyd, azzal bement az asztalokkal és rajztáblákkal telezsúfolt nagy, duplaszéles irodakonténerbe, ahol egy fiókban lapuló, félpintes, olcsó vodkát leszámítva egy korty alkohol sem volt, sem meztelen nős naptárak a falakon, semmi, ami miatt az ember szívesen dolgozott volna itt.

Ez még azelőtt volt, hogy Otis felment a hegyre.

☼

ELŐSZÖR FÉNYSZÓRÓK PÁSZTÁZTÁK VÉGIG A KONTÉNER FALÁT, aztán egy hosszú fekete limuzin állt meg az iroda mellett. Boyd látta, hogy egy nő száll ki belőle, úgyhogy az ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Látta, hogy a nő a sofőrjéhez beszél, mond neki pár szót, és a limuzin elhajt. Ekkor a nő a konténer felé fordult, és a nyitott ajtó fényében Boyd felismerte Carol Conlant, a nőt, akit mindenki láthatott az újságokban és a tévében, ha a bányavállalatnak valami közlendője akadt. Jézusmária, ez Carol Conlan, aki mosolyogva jön befelé, és azt mondja:

– Maga Boyd, ugye? Aki rádobta a sziklát annak a fickónak a házára.

Hogyhogy már tud róla? Boyd épp megkérdezte volna, de Carol Conlan már a mobilján beszélt, és épp ezt mondta valakinek:

– Ezt hallani sem akarom, Bob. Kezdjétek elölről, és ezúttal olyan jelentést kérek, ami biztosan tetszeni fog, oké? – Aztán hozzátette: – Most ki kell mennem a mosdóba. – Azzal lerakta a telefont.

– Merre találom? – kérdezte Boydtól. Boyd megmutatta néki, aztán nézte, amint a nő bemegy, aztán a nyitott ajtónál felemeli a szoknyáját, és leül. Öregem, Carol Conlan.

– Jól elintézte azt a házat – mondta Carol.

– Csak egy szikla kellett hozzá – felelte Boyd. Felvette az asztalról Carol mobilját, és megszagolta, hátha érződik rajta a nő illata.

– Szerintem szuper volt – mondta Carol. – Egyetlen mozdulat a markoló kanállal, és az egész háznak annyi. És mit szólt hozzá a fickó?

– Otis? Semmit – válaszolta Boyd. – Ő csak egy öregember.

– És ez a Mick Díszbuzi Gracie – maga mindig „uram”-nak szólítja?

– Ezt kérte tőlem – mondta Boyd.

– Ezzel most túl messzire ment – mondta Carol. – Lerombolni valakinek a házát, épp most, amikor nyakunkon a lakossági fórum.

Boyd hallotta, ahogy lehúzza a vécét, és Carol már ki is jött a szoknyáját simítgatva.

– Most aztán mi vagyunk a rosszak. Biztosan szép lehetett az a tavacska, mielőtt tönkretettük. Sosem bírtam igazán ezt a Gracie-t – folytatta. – Úgyhogy egy kicsit csereberélünk: mostantól maga lesz a főnök. Lehet itt valamit inni?

– Van egy félpintes vodkám, szódával vagy vízzel – mondta Boyd. Látta, hogy a vállalat csinos konfliktuskezelője elfintorodik, és a mobiljáért nyúl.

– Felhívom Briant, hogy hozzon egy üveg skót whiskyt. Utálom a vodkát.

☼

OTIS EGYSZER LELŐTT EGY SZARVAST A BIG BLACK MOUNTAIN CSÚCSA KÖZELÉBEN, az öreg fenyők és nyárfák között: Otis olyan közel került az állathoz, hogy mindketten ugrottak egyet ijedtükben, amikor meglátták,egymást. Egyeden lövéssel terítette le a szarvasbikát, kieresztette a vérét, és megvolt a hús télire. Ezúttal egy kanyargós szerpentinen kapaszkodott fölfelé, hogy eljusson a

Looney-gerinc megmaradt vonulatáig: az egykori hegyoldalt most lépcsőzetes teraszok szabdalták. A telérek fölötti sziklába lyukakat fúrtak, és robbanó töltetekkel nyerték ki alóla a szenet. Otis háza – amely jó háromszáz méterrel lejjebb állt – ilyenkor megrázkódott, és az apjának meg Marion rokonainak a képe leesett a falról. Otis mindig meg is jegyezte Marionnak:

– Amikor kitört a háború, százharmincezer bányász lapátolta a szenet Kentuckyban. Most néhány tucatnyian dolgoznak odafont, és hernyótalpas gépekben ülve kaparják ki a hegyoldalból. Ez már nem is hasonlít a szénbányászathoz.

Amikor Marion megkérdezte, hogy miért, mihez hasonlít, Otis azt felelte:

– Mintha az istenverte holdon járna az ember.

Látta, hogy a buldózer ott áll a lejtő peremén, látta, hogy égnek a lámpák benn, a konténerben, ahol az irodájuk volt, aztán mit sem törődve vele, hogy esetleg egy szorgos könyvelő dolgozik odabenn, a vadászpuskát megragadva kiszállt a teherautójából, és szép sorban kilőtte a konténer ablakait. Abbahagyta, és szétnézett, az éjszakára leállított kotrógépek tétlenül ácsorogtak körülötte. Jól van, legalább senkit nem kell lelőnie, aki idejön ordibálni vele.

Otis megkerülte a hatalmas konténert, és újabb ablakokat lőtt ki, miközben kétszer is újratöltötte a vadászpuskát. Nem látta, hogy van bent valaki, amíg Boyd Crowder ki nem dugta a fejét az ajtón.

☼

– BEFEJEZTE, OTIS?

– Mindjárt oda is bemegyek, szétlövöm az irodát, és úgy egy órára megakasztom az ügymenetet.

– Otis, ha nálam lenne a dinamitraktár kulcsa, odaadnám magának – mondta Boyd. – Úgy érzem, tartozom magának,

amiért megrongálódott a háza, bár Mr. Gracie volt az, aki utasítást adott a dologra.

– Nekem *nincs* házam – felelte Otis. – Az már odalett.

– Rendben – mondta Boyd, továbbra sem emelve föl a hangját.

– De csak a tavacskájának köszönheti a pusztulását.

– Mit mondott maga Mr. Gracie-nek – kérdezte Otis – hogy megy, és ledönti a házam, csak előbb fényesre nyalja a seggét? Emlékszem én magára, Boyd, akkoriban, amikor a Duke Power ellen sztrájkoltunk, még ember volt a talpán. Aztán mondja meg, mire mentünk vele.

– Akkoriban nem sokra – felelte Boyd.

– Semmire se. Ha az egész ország minket figyel, a vállalat azt mondja, hogy korrektül fog bánni velünk. És az ország nem figyel többé. A vállalat azt mondja nekünk, időbe telik megváltoztatni a szénfejtési módszereket. És húsz éve ezen gondolkodnak. így megy ez, mindig is így ment. A vállalat épít egy zagytározót, hogy abban tartsák a szénmosásból keletkező összes mocskot. A fala átszakad, és a méreg belezúdul abba a patakba, ami a tavacskámat táplálja. Én negyven évig güriztem a föld alatt ezekért az emberekért és a hozzájuk hasonlókért. Erre ők megölik a halaimat, és az egész szart se jelent nekik.

Szorosan Boyd mögött Carol Conlan azt mondta:

– Veszélyes lehet.

Boyd oldalra fordította a fejét.

– Csak betört egy-két ablakot.

A férfi érezte, amint a bányavállalat nagyasszonya hátrahúzza Levis farmere derekát, és valami kemény tárgyat helyez a gerincéhez. Boyd tudta, hogy egy pisztoly az, viselt már ott fegyvert korábban is. Carol most ismét megszólalt a háta mögött:

– Mindent tudok magáról, Mr. Crowder, maga mindig más emberré válik, valahányszor szükségét érzi.

– Az ösztöneimre hallgatok – felelte Boyd. – Azt csinálom, ami legelőször az eszembe jut, mintha egy Felsőbb Akarat súgna nekem, és azt követném. Megtanultam úgy gondolkozni, hogy közben ne vitatkozzak magammal.

– Na, akkor én megsúgom magának, hogy egy kilencmillis Glock van a nadrágjában – mondta Carol. – Ez az ember közveszélyes. Ha felemeli a puskát, lője le.

– Otist? Mondtam már magának: csak betört néhány ablakot, ez minden.

– Nem fogok bíróságra menni emiatt, amíg mi vagyunk a rosszak, ahogy nem vállalok rizikót sem, ha nincsen semmi tétje. Itt és most megoldjuk ezt az ügyet. Ha felemeli a puskát, lője le.

– Kihez beszél maga? – kérdezte most Otís, aki úgy hat méterre állhatott az ajtótól.

– Mondja csak meg neki – mondta Carol.

– Egy hölgy van itt látogatóban – mondta Boyd. – Az egyik fejes a bányavállalattól, aki beugrott, hogy lássa, mi újság idefont. Mondtam neki, hát, a hegy egyre alacsonyabb, nem igaz?

Ekkor Carol is megjelent az ajtóban, és kicsit meglökte Boydot, aki kénytelen volt kilépni a helyiségből.

– Én foglalkozom a különböző panaszokkal és vitás ügyekkel – mondta a nő Otisnak.

– Ha akarja – mondta az öreg —, itt helyben panaszt teszek mindazért, amit a tavammal meg az otthonommal tettek. Maga szerint ez lehet vita tárgya?

– Pár nap múlva visszajövök ide – kezdte Carol kedves hangon –, hogy részt vegyek egy nagy lakossági fórumon, ahol mindkét oldalt meghallgatom majd, a szénpártiakat és a panaszosokat is. – Carol hirtelen átváltott nyafogásba, és közben úgy tett, mintha végighúzná az ujját egy sima felületen: – Összekormozták az orgonámat, amin a vasárnapi istentiszteleten szoktam játszani. – Majd ismét a saját hangján folytatta: –

Ismeri a régi bányásznótát? „Onnan kell kiásnunk a szenet, ahová az anyatermészet teremtette.” Erről szól a szénbányászat.

– Csakhogy ez a dal nem említi a mocskot, amit a külfejtés zúdít az emberek otthonára. Aki valaha is élt bányavidéken, tudja ezt.

– Wise-ban születtem, és ott is nőttem fel, Nyugat-Virginiában – felelte Carol —, amíg be nem iratkoztam a jogi karra.

– Ha valaha össze is kormozta magát, az már a múlté – mondta Otis. – A feleségem soha életében nem járt a föld alatt, mégis haldoklik a fekete tüdőtől. Negyvenhét éve alszik mellettem, és hallgatja a horkolásomat.

– Milyen megható – mondta Carol. – De szerintem magának csak bosszúvágy ég a vén, gonosz szívében, amikor azt állítja, hogy a vállalat pusztította el az otthonát...

– És a halastavát – tette hozzá Boyd.

– A vállalatot hibáztatja, amiért a felesége hamarosan elbúcsúzik a nyomorúságos életétől – mondta Carol. – Otis, maga azért jött ide, hogy mi megfizessünk mindezért, igaz? Néz rám, és azt gondolja, én vagyok az átkozott vállalat. Csak fel kell emelnie a puskát.

Otis Carolra meredt, és értetlenül ráncolta a homlokát.

– Mi a fenét művel maga velem? – kérdezte.

– Mindjárt meglátja – válaszolta Carol, azzal a füléhez emelte a mobilját, és beleszólt:

– Brian... Hol vagy? Hívd a Harlan megyei rendőrfőnököt. Mondd meg neki, hogy lövöldözés volt a Looney-gerincen. – A nő Otis felé fordult. – Valami hibbant vénember egy vadászpuskával. Csak ennyit mondj, és tedd le a kagylót.

– Nem vagyok hibbant – mondta Otis. – Maga a hibbant – tette hozzá, de nem volt igazán biztos magában, ezért újra megkérdezte: – Mi a fenét művel maga velem?

Carol közel volt Boydhoz, aki végre a háta mögé nyúlt a Glockért, és megfogta a markolatot.

– Mire vár? – mondta neki Carol. – Volna szíves végre lelőni ezt az embert?

Boyd elfordította a fejét, és tehetetlen mozdulattal felemelte a kezét.

– Nem látom szükségét, semmit nem árthat nekünk az öreg.

Carol előrelépett, kirántotta a pisztolyt Boyd nadrágjából, a férfit félrelökte az útból, aztán az egyik kezét kinyújtva felemelte a fegyvert, és kétszer egymás után mellkason lőtte Otist.

Boyd a földön fekvő öregember mellől Carolra pillantott, aki nyugodt hangon utasította őt, hogy fogja meg Otis vadászpuskáját, és süsse el arról a helyről, ahol állt. Aztán hallotta, amint Carol ezt mondja neki:

– A rendőrfőnök embereinek majd azt mondom, hogy Otis tüzet nyitott ránk, maga pedig közénk állt, hogy megmentse az életemet,

– Ezt tettem volna?

– Hisz lelőtte, nem? – kérdezte Carol, és átnyújtotta Boydnak a pisztolyt.

– Álljunk meg egy pillanatra – mondta Boyd. – Nekem nincs engedélyem erre a fegyverre.

– A vállalaté, az én nevemre van regisztrálva – felelte Carol. – De hát mit tudok én a lőfegyverekről? Féltem Otistól, és odaadtam magának, amíg bent voltunk az irodában.

– Akkor tehát tisztázzuk még egyszer – mondta Boyd. – Maga ideadta nekem a fegyvert, én pedig lelőttem Otist, amikor ránk lőtt?

– Mi ezzel a baj? – mondta Carol. – Maga egy igazi hős.

Tizenhatodik fejezet

ART TEREPJÁRÓJÁBAN ÜLTEK, ÉS KIFELÉ TARTOTTAK AZ M-T Mining bányaterületére.

– Ahol Boyd Crowder lelőtte Otis Culpeppert – mondta Art. – Amivel, legalábbis a rendőrségi jelentés szerint, valószínűleg megmentette ennek a vállalati nőnek az életét.

– Vagy azért lőtte le Otist – jegyezte meg Raylan —, mert épp olyanja volt.

Megérkeztek Lynchbe.

– Valamikor – kezdte Raylan – tízezren laktak ebben a városban. Ma alig nyolcszázan élnek itt, mióta a mélyművelésnek befellegzett. A bányászattal együtt változnak a városok is. Az M-T szép lassan letarolja a hegygerincet, rétegekben kopasztják meg a hegyoldalakat, aztán az egészet lezúdítják a hegyről a lenti erdőkre. Emlékszem a régi haverjaimra, akik gimi után elvettek egy lányt, akit gyerekkoruk óta ismertek, aztán lementek a bányákba. Ezek a srácok alig várták, hogy esténként odafeküdhessenek az édes kis feleségük mellé, amíg fogatlan vén banya nem lett belőlük. A nők pedig lassan tönkrementek a gyereknevelésben, miközben az uruk a kocsmában ült, ha épp nem odalenn volt, a bányában. Ha pedig rájuk zuhant egy hatalmas darab agyagpala, ágynak dőltek, és nem tudtak tovább dolgozni, így aztán kirúgták őket. Emlékszel arra a Tennessee Érnie Ford-számra, a *Tizenhat tonnám*, és a szénbányászra, aki „napról napra vénebb a hiteléért”? – kérdezte végül Raylan.

– „A lelke a vállalatot illeti meg” – mondta Art. – Ez volt a szénbányászat mottója. Olyan utalványokban kapták a fizetésüket, amiket csak a vállalat saját boltjában fogadtak el.

– Láttad azokat a srácokat, akik bejöttek az étterembe? – kérdezte Raylan.

– Bányászok voltak – felelte Art.

– De ugye ránézésre nem mondanád meg? Talán egy kicsit porosak lesznek, amikor beülnek a lánctalpas daruba, de szénnek nyoma sincs a ruhájukon.

– Egykor azok a fiúk is tagjai voltak a Szénbányászok Egyesült Szakszervezetének, mint mindenki más.

– Csakhogy ha szakszervezetis vagy, az M-T nem ad munkát.

– Hagyd már őket békén. Gondoskodniuk kell a családjukról. Közeledtek az M-T Mining Looney-gerincen fekvő területe felé. - A köveket és a meddőt lezúdítják a hegyoldalról, aztán az egészet elnevezik „völgyfeltöltésnek”.

Art lelassított egy fára szögeit vállalati táblánál. Ez állt rajta.

ÁTJÁRNI TILOS
VADÁSZNI TILOS
HORGÁSZNI TILOS
KVADDAL BEHAJTANI TILOS
NÉZELŐDNI TILOS
MINDEN TILOS

– „A szabálysértés büntetést von maga után”, de nincs semmi egy esetleges gyilkossági ügyben nyomozókról, úgyhogy mi jók vagyunk. Már a fák között jártak a bányaterület felé kapaszkodva.

– Az M-T holnap tart lakossági fórumot Cumberlandben – mondta Art. – Mindenki elsírhatja a bánatát a vállalatnak.

– Nincs munka, és a szénpor mindenünket beteríti – mondta Raylan.

– Válaszolnak a panaszokra, és elmondják, hogy fogják majd helyrepofozni a lekopasztott gerincet.

– Úgy hallom, egy része golfpálya lesz. Legalább minden elbocsátott bányász golfozhat egyet, úgysincs semmi dolguk – mondta Raylan, aztán hozzátette: – A kirúgott és a dolgozó

bányászok majd üvöltöznek egymással egy sort, és már vége is a gyűlésnek.

– Nyilván lesz ez is – mondta Art. – De ez a fórum most – akár tudja valaki, akár nem – a Black Mountainről fog szólni. Az M-T titokban azt is kiszemelte magának.

– Nem fogják megkapni – mondta Raylan.

– Még nem az övék, de türelmesek.

– Milyen magas is az a hegy? Ezer méter fölött van?

– Ezerkettőszázhatvanhárom méter a tengerszint feletti magassága.

– És a csúcstól a hegy lábáig mennyi a szintkülönbség?

– Úgy hétszázhatvan méter körül.

– Nem fogják hagyni, hogy letarolják az egészet – mondta Raylan. – Érintetlen természet, vadak, szarvasok, crossmotorpályák... Tudod, hogy a zöldek őrjöngeni fognak.

– Olyan emberekről beszélsz, akiket az érzelmeik mozgatnak – felelte Art. – Majd meglátjuk, hogyan boldogulnak a bányavállalat ügyvédjével szemben.

– Ez a nő, akit a vállalat küldött...

– Carol Conlan – mondta Art.

– Fogadjunk öt dolcsiba, hogy egy igazi domina.

– Az apja bányász volt Nyugat-Virginiában. Azt hallottam, bányásztelepeken nőtt fel, és onnan ment a Columbiára jogot tanulni.

Raylan nem értette a dolgot.

– Ha az apja bányász, mit keres a vállalatnál?

– Majd kérdezd meg tőle – felelte Art. – Te vigyázol Ms. Conlanre, amíg itt van. Ott leszel vele a limuzinban, talán még vezetned is kell. De meg se mukkansz, hacsak ő nem szól hozzád. Mindenesetre próbáld titokban tartani a szénbányászok iránti vonzalmadat.

– Ezt most azért kapom, mert egyedül akartam elkapni a nővérkét. Nem volt időm erősítést kérni.

Art a fejét rázta.

– Carol Conlan kimondottan téged akart, és szerzett egy bírót, aki megkérte az igazgatóhelyettest, hogy bólintson rá szívességből. Ez a nő rendőrjárőröket vehetne maga mellé, vagy bármilyen védelmet megszervezhetne magának, mégis téged választott, Raylan. Áruld el: miért?

– A nő egy bányászvállalat alelnöke. Valószínűleg bármit megkap, amit akar.

– De miért pont te kellesz neki?

– Nem tudom.

Az út nagy ívben kanyarodott a hegyoldalon, meredeken kapaszkodva a Looney-gerinc teteje felé. Art egy buldózerre mutatott.

– Boyd azzal gurította rá a sziklát Otisra. Boyd szerint véletlenül megugorhatott valamin, és ezért találta el az öreg házát.

– Isten ujja – jegyezte meg Raylan.

– Pontosan ezt mondta Boyd is. Hogy Isten ujja volt. „Az ember sosem tudhatja, mit tartogat számára az Úr.” Azt mondta, a vállalat hajlandó kártérítést fizetni a feleségnek.

– A férjéért vagy a házáért? – kérdezte Raylan.

☼

FELTŰNT ELŐTTÜK AZ IRODAKONTÉNER, a törött ablakokat még nem cserélték ki.

– Nézd csak, ki jön ott egy seprűvel a kezében – mondta Art. Boyd Crowder lépett ki az irodából, fehér ingben és vörösesbarna nyakkendőben – ezek voltak az M-T lógójának színei —, amihez vadonatúj szövetnadrágot viselt.

Raylan kiszállt a kocsiból.

– Mi van, Boyd, már te vagy a takarító?

– Mindig, amikor a legkevésbé számítok rá, egyszer csak ott vagyok a nyerő csapatban – felelte Boyd. – Carol Conlan személyzetéhez tartozom, segítek neki, amíg felkészül a fórumra.

– Ezért vezeted a limuzinját?

– Nem kényeskedem, ha néha a volánhoz kell ülnöm – válaszolta Boyd —, főleg ha valami vén pöcs ül mellette a hátsó ülésen, akit úgy tesz helyre, hogy közben fel sem emeli a hangját. Raylan, akinek mindig igaza van, nem kell ordítania.

– Jól kijöttök egymással?

– Megbeszéljük az élet dolgait, amennyiben érvényesek a külszíni fejtésre is, meg hogy milyen panaszok érkeznek a vállalathoz. Mindig tudni akarja, hogy vannak-e újabbak, amiket még nem hallott.

– Akkor kérdezd majd meg tőle, miért mondta neked, hogy lődd le Otis Culpeppert.

Boyd fáradtnak tűnt, ahogy megrázta a fejét.

– Barátom, sosem fogsz leszállni rólam? Az öreg egy duplacsövű puskával lövöldözött, mielőtt rálőttem.

Raylan halványan elvigyorodott.

– Megmentetted Carol életét?

– Őszerinte igen.

– Hol volt Carol, amikor Otis rálőtt?

– Amennyire emlékszem, a konténer előtt, épp kilépett az ajtón.

– És Otis a konténerre lőtt?

– Na, hagyjál már lógva. Annyit tudok, hogy nem találta el Ms. Conlant. Az egész a vénember halastava miatt történt, ami, legalábbis Otis állítása szerint, a patakokba jutó bányameddő miatt pusztult el. Pedig mondtam neki: „Otis, hát hiszen a halak is megöregednek és meghalnak, mint mindenki más.” De nem hallgatott rám.

– Carol itt van már?

– Egy Woodland Hills-i házban lakik. Egy helyi fickóé, aki a vállalat egyik kisrészvényese, és most odaadta Carolnak. Casper Mottnak hívják, nem emlékszel rá?

– Az a kis fickó, aki a hegy tetején lakott?

– Az M-T kivásárolta alóla. A végsőkig kitartott, azt állította, hogy lovaglóösvényt alakított ki a hegyen, és lovakat ad bérbe. De az M-T annyira akarta azt a hegyet, hogy végül részvényeket adott neki a vállalatból. Casper pedig a természet gyermekéből szénvállalati ficsúr lett, és meggazdagodott. Casper szereti Ms. Conlant, úgyhogy ő is ott lesz az összejövetelen.

– Nem tudod, mikor kell munkába állnom? – kérdezte Raylan.

– Reggel – válaszolta Boyd. – Felveszlek a kocsival, aztán elmegyünk Ms. Conlanért. Beszélni akar veled, hogy megtudja, valóban az vagy-e, akit akar.

Közben Art is kiszállt a kocsiból, Boyd biccentett neki, aztán megint Raylanhez fordult:

– A főnököd is elhoztad, hogy vigyázzon rád: nagyon helyes. – Boyd megint Artra nézett. – Figyeljen oda, nehogy lelője Ms. Conlant, úgy tűnik, mostanában rákapott, hogy nőkre lövöldözzön.

– Emlékszem, Raylan egyszer rálőtt magára – felelte Art. – Visszapofázott neki, miközben a pisztolya ott volt maga előtt az asztalon.

– Épp a vacsorámat ettem, amit Ava főzött nekem – felelte Boyd. – Igen, Raylan mellbe lőtt, de az Úr akaratából a golyó egy hajszállal elkerülte a szívemet, és életben maradtam.

– Lefogadom, hogy az Úr azóta meggondolta magát – mondta Art.

– Na jól van, nyugi – mondta Boyd. – Én és Raylan most már haverok vagyunk, mindketten a szénvállalatnak dolgozunk.

☼

ÚJRA A TEREPJÁRÓBAN ÜLTEK, ÉS LEFELÉ TARTOTTAK A LEKOPASZTOTT HEGYOLDALBA VÁJT SZERPENTINEN.

– Csodálom, hogy így uralkodtál magadon. Azt hittem, behúzol neki egyet, amikor azt a megjegyzést tette a nővér lelövésére – mondta Art.

– Gyakorolnom kell az önuralmat – válaszolta Raylan – hiszen Ms. Conlannel leszek. Boydnak igaza van, lelőttem egy nőt, de még soha egyet se ütöttem meg.

Tizenhetedik fejezet

CAROL KILÉPETT A GYARMATI STÍLUSBAN ÉPÜLT WOODLAND HILLS-I HÁZ MAGAS BEJÁRATI OSZLOPAI KÖZÜL, aztán odament Raylanhez és Boydhoz, akik a limuzin mellett várakoztak. A nő rá sem nézett Roydra. Raylan felé nyújtotta a kezét, és azt mondta:

– Carol Conlan.

Raylan viszonylag barátságos arccal válaszolt.

– Hölgyem – mondta, miközben megérintette kalapja karimáját, aztán megszorította a nő kezét. – Raylan Givens vagyok.

– Tudom, olvastam magáról, maga lőtte le azt a nővért.

Raylan hallgatott.

– Ez az újságcikk bátornak nevezte magát. Valóban az?

– Igény szerint.

– Meghalna azért, hogy engem megmentsen?

Ezzel aztán egyből bele is csaptak a közepébe. Raylan egy darabig hallgatott.

– Az a helyzettől függ – válaszolta végül.

– Ez mit jelent?

– Carol... – mondta Raylan – ha egyszer meghaltam, és felszálltam a mennybe, honnan fogom tudni, hogy megmentettem-e az életét?

Tessék. Ha nem tetszik neki, hogy Carolnak szólította, csak rúgja ki nyugodtan.

De elengedte a füle mellett.

– Raylan – válaszolta szelíd hangon —, hát azt hiszi, a mennyben nem tudják majd, hogy megmentette-e az életemet vagy sem?

Raylannek muszáj volt elmosolyodnia.

– Most megfogott.

– Szálljunk be a kocsiba – mondta Carol.

☼

BOYD MESSZE ELÖL, A LIMUZIN VOLÁNJÁNÁL ÜLT, ÉS ALIG AKARTA ELHINNI. Ezek ketten már most puszipajtások. A visszapillantó tükörben nézte őket, ahogy egymás mellett ülnek a hátsó ülésen; Ms. Conlan keresztbe vetett lábbal, drágának tűnő, világosbarna pantallóban, trendi, fekete zakóban és napszemüvegben. Raylan egyenes derékkal, de láthatóan fesztelenül, cowboykalapja még mindig a fején. Ms. Conlan nyájas volt vele, még nem mutatta ki a foga fehérjét. Boyd most a műszerfalra nézett, és bekapcsolta a hátsó hangosbeszélőt – az utasoknak így nem kellett kiabálniuk, ha valamit akartak a sofőrtől – aztán letekerte a hangerőt, és hallgatta, miről beszélgetnek ezek ketten hátul: Ms. Conlan épp a veselopó nővérről faggatta Raylant, mint mondta, az újságban olvasott az esetről.

☼

– TUDJA, MI JUTOTT ESZEMBE? – KÉRDEZTE CAROL. – Hogy volt-e valami ezzel a Laylával. Vonzó nő volt, nem igaz?

– Azt kérdezi tőlem, hogy mivel csinos nő volt, megpróbáltam-e ágyba vinni?

Carol egy pillanatra elhallgatott.

– Megpróbálta?

– Mire találkoztunk, én már tudtam, kivel állok szemben.

Csak nem szállt le a témáról.

– De ha nem tudta volna, mire készül..— kérdezte Carol.

– A főnököm ugyanezt kérdezte tőlem. Azt mondta, ha összejöttem volna vele anélkül, hogy tudom, mit csinál, most vese nélkül feküdnék valahol egy sikátorban.

– Szóval elindult, hogy letartóztassa Laylát, a transzplantációs nővért, aztán inkább lepuffantotta.

Raylan hallgatott. Ez nem kérdés volt.

– Milyen volt lelőni egy nőt? – kérdezte Carol. – Más érzés?

– Azt hiszem, nem igazán lehet hozzászokni, hogy *bárkit* is lelő az ember. A nők általában nem vesznek részt olyan balhékban, amelyekben a törvény őrei lelőhetnék őket. Így aztán nem sokszor adódik alkalmunk nőkre lőni.

Na ezen elrágódhat egy darabig.

Carol láthatóan nem akadt fenn rajta.

– Amikor ott állt Laylával szemben, nem tétovázott?

– Akkor már halott lennék – felelte Raylan.

Úgy tűnt, Carol ráunt a nőkre lövés témájára, és azt mondta:

– Maga régen szénbányász volt.

Raylan nem felelt, Carol pedig hozzátette:

– Nem így van?

– A főnököm meghagyta nekem, hogy csak akkor nyissam ki a számat, ha valamit kérdez tőlem. Igen, szenet vájtam, amikor épp nem sztrájkoltunk.

– Még most is úgy gondolkodik, mint egy bányász?

– Nem érintenek a problémáik, sem a munkanélküliség, sem a vállalat önkényeskedése.

– A vállalatokról nem változott a véleménye.

– Szerintem a bányászok panaszai mind valósak. Ha valaki megsérül munka közben, tovább kell dolgoznia, különben kirúgják.

Carol Raylan felé fordulva felemelte a kezét, majd halkan megszólalt:

– Boyd, hová rakta a kólát?

Raylan látta, hogy Boyd a tükörbe pillant.

—A másik oldalon van, Raylan mellett.

– Kapcsolja ki a hangszórót – mondta Carol.

– Ó, be volt kapcsolva?

– Hazudik, ugye? – kérdezte Carol Raylantől.

– Boyd már csak ilyen – felelte Raylan. – Vizsgálatot indítok ellene, amiért lelőtte Otis Culpeppert.

– Tudja, hogy én is ott voltam – mondta Carol.

– Úgy tudom, a rendőröknek azt mondta: a konténer mellett állt, amikor Otis magára lőtt a vadászpuskájával.

Carol bólintott, és szőke haját félresimította az arcából.

– Éppen jöttem kifelé – mondta Carol, és mosolyogni kezdett. Tudta, a férfi mit fog mondahi neki, és Raylan már mondta is.

– Egyetlen sörét sem csapódott be a konténerbe ott, ahol maga állt. De még egy karcolás, egy horpadás sem látszik sehol.

– Ezek szerint nem találta el, igaz?

– Kilenc méterre állt onnan, amikor Boyd leterítette.

– Raylan – mondta Carol, és a férfi térdére tette a kezét. – Magának most az a munkája, hogy vigyázzon rám. Nem *nyomoz* egy ügyben, amiben tanúnak idéznének be. Nincs erre időm. Csak figyeljen rám oda, rendben? Azt hiszem, ezen a fórumon akár tettlegességig is fajulhatnak a dolgok.

Carol ezzel lezárta az Otisszal kapcsolatos beszélgetést, és most kifelé bámult az ablakon.

– Olyan zöld minden... Itt a hegyen a fák egészen közel hajolnak. Mintha maguk alá akarnának temetni minket.

– Meglátja, hamarosan ezt a hegygerincet is letarolják majd, de a lenn élőket ez nem fogja megnyugtatni. Őket a sziklák és a csupasz föld temeti maga alá.

– Legyen jó fiú – mondta Carol.

☼

BOYD NEM HALLOTTA ŐKET, AMIÓTA CAROL RAJTAKAPTA A HALLGATÓZÁSON.

Időnként belenézett a tükörbe, és látta, hogy szinte végig beszélgetnek, amíg Cumberland felé tartottak a 119-es úton.

Egyszer még – kapja be – bekapcsolta a hangszórót, és azt mondta:

– Ha szeretnék, szívesen megmutatom a környék nevezetességeit.

– Nem szeretnénk – válaszolta Carol.

Boyd végiggondolta, miről is beszélne, ha Carol megengedné. Ott van például Lynch, oda most nem megyünk, de talán érdekes lehet, hogy egykor ebben a városban laktak a színes bőrű bányászok. Pardon, az afrikai identitású amerikaiak. Aztán Benham, ahol most nyílt egy turistalátványosság, a 31-es Kapu, ahol be lehet fizetni egy föld alatti utazásra, és megnézni, hogy is fest egy bánya, ha kitakarítják és rendet csinálnak benne. Van egy mobilvécé is, ami persze sosem volt egy működő bányában, ha esetleg a turistáknak vizelniük kell. Végül beértek Cumberlandbe, csinos külvárosi házak mellett haladtak el, aztán Boyd közölte velük, hogy megérkeztek. Ahogy a helyi középiskola felé közeledtek, Boyd az épület tetején lobogó vörös és aranyszínű zászlóra mutatott. És ezt mondta volna Ms. Conlannak, ha épp kinéz az ablakon:

– Nem tudom, hogy indián testvéreink tettek-e már panaszt emiatt, de nézze csak azt a jelet. Megérkeztünk a helyi sportcsapat, a Cumberlandi Rézbőrűek otthonába.

☼

AUTÓK ÉS PICK-UPOK PARKOLTAK AZ ISKOLA ELŐTT – a korán jövők és az út túloldalán is rengeteg kocsi állt. Boyd az iskola melletti parkoló felé vette az irányt, ahol nem voltak sokan, és elhaladt egy üres hely mellett, közvetlenül az épület bejáratánál. Látta, hogy egy fekete srác áll ott sofőregyenruhában, mint aki a helyet őrzi.

Casper Mott sofőrje.

És tényleg. Ezek szerint Casper ült a limuzinban az üres hely előtt, az iskolához vezető gyalogút mellett. A sétány két oldalán emberek álltak egymással szemben, táblákkal a kezükben. Az egyik oldal tábláján ez állt: HA SZÉN VAN, MINDEN VAN, velük szemben pedig, a gyalogút túloldalán ugyanazt a táblát tartották, csak az utolsó szavakat áthúzták rajta, és helyettük ezt írták rá, HA SZÉN VAN, MIND MEGHALUNK.

Boyd a visszapillantó tükörben látta, hogy a sofőr kilép az útra, és int neki, hogy jöjjön vissza. Lelassított, aztán hallotta, hogy Ms. Conlan azt mondja neki: álljon meg, ő pedig engedelmeskedett. Carol most arra kérte, tolasson vissza.

– Tutira nem fogunk beférni arra a picurka helyre – mondta neki Boyd, mire Carol fogta magát, és ott, ahol voltak, kiszállt az autóból, a nyitott ajtónál még visszaszólva Raylannek:

– Viszlát az iskolában! – azzal visszasétált a hosszú limuzinhoz, és a sofőr már nyitotta is ki neki az ajtót. Raylan nézte, ahogy egy darabig az ajtónál állva beszélget valakivel, nyilván Casperrel, aztán beül a kocsiba.

– Az a feka sofőrgyerek, asszem, azelőtt bokszoló volt Lynchben – mondta Boyd.

– Reggie Banks – felelte Raylan. – A promóterek annak idején körbejárták vele a bányásztelepeket. Tíz dolcsit fizettek egy bányásznak, ha kiállt vele két menetre. Reggie-nek volt stílusa. Úgy sasszézott, mint Muhammad Ali, teljesen hülyére vett, aztán bevitt egyet a jobbjával, amit csak fullánknak hívott. Reggie száz dolcsit kapott öt meccsért egymás után úgy, hogy mindenkivel két menetre állt ki.

– Szóval ismered? – kérdezte Boyd.

– Egyszer kiálltam vele, amikor még mindketten szenet vájtunk.

– És letépte a fejedet?

– Majdnem. De végül kiismertük egymást.

Megálltak az iskola parkolójában, aztán körbementek az épület elé, Raylan biccentett a bányászoknak, akiket ismert.

Egyikük, aki VAN ÖNNÉL ÁRAM? KÖSZÖNJE A BÁNYÁSZOKNAK! feliratú táblát tartott a kezében, odaszólt neki:

– Raylan, hallom, ezúttal a vállalat oldalán állsz.

– Holnapig – válaszolta Raylan.

Egy másik szénpárti sporttrikóban és M-T feliratú sapkában odakiáltott:

– Ha gondolod, utána idekinn megvárlak. Majd én megtanítalak tisztelni a vállalatot.

– Ha esetleg nem jönnék rögtön, gyakorold az elesést, amíg ideérek.

A gyalogút két oldalán állók ekkor mindenféle dolgokat kezdtek kiabálni egymásnak, Boyd pedig azt mondta:

– Gyerünk – azzal elindultak Casper Mott limuzinja felé. – Neked nem az lenne a dolgod, hogy rendet tarts? – tette hozzá Raylanhez fordulva.

– Belekeveredtem ebbe, de nincs beleszólásom a dolgokba.

Reggie Banks a limuzin ajtajánál várt, és ahogy Raylan odaért hozzá, azt mondta neki:

– Hé, ember, továbbra is szeretsz kötekedni?

Összeütötték az öklüket.

– Reg, továbbra sem piálsz? – felelte Raylan.

– Két éve egy kortyot se. Elkaptak gyorshajtásért, aztán elmentem az anonim alkoholistákhoz, és sikerült lenyugodnom.

– Mit csinálnak ezek a kocsiban?

– Várnak, amíg a többiek elkészülnek. Vagy amíg a vállalati hölgytől megkapják a bónuszt, mit tudom én.

Raylan hallotta, hogy belülről megkocogtatják az ablakot.

– Ideje, hogy kiengedjem őket – mondta Reggie. – A fickó túl gazdag ahhoz, hogy maga nyissa ki az ajtót. Valaki azt mondta neki, hogy ő egy aranyifjú, és semmi olyasmit nem kell csinálnia, amit nem akar. A csávó sík hülye, fogalma sincs, mit kezdjen a

pénzével. Néha azon gondolkozom, vajon csak tetteti-e, hogy olyan egyszerű, mint egy kisgyerek.

Reggie kinyitotta az ajtót, és a kis Casper Mott kiszállt, miközben Raylanre vigyorgott.

– Hé, öreg, jól nézel ki! Ms. Conlan mondta, hogy te vigyázol rá – mondta, aztán a foga között mormolva hozzátette: – Én olyan közel kerülnék hozzá, amennyire csak lehet, de a helyedben egy szavát se hinném – azzal felágaskodott, és megölelte Raylant. – És képzeld, van egy vendégem is, egy régi jó barátod.

Visszafordult az autóhoz, ahonnan egy ember szállt ki a fejét lehajtva, Raylan pedig megpillantotta az örökké egyforma póthajat.

– Mr. Pervis Crowe – mondta Casper.

Valóban ő volt, széles hajtokájú zakóban, nyakkendőben, és a pepijében. Régi jó barát? Pervis kezet rázott Raylannel, és azt mondta:

– Voltak nézeteltéréseink, de én mindig egyenes embernek tartottam. Még akkor is, amikor azt állította, hogy a fiaim veséket lopnak. Önmaga maradt, és sosem játszotta az agyát.

– Sajnálom, ami a fiaival történt – mondta Raylan.

Pervis felemelte a kezét.

– Én hagytam őket elhülyülni. Bár rengeteg alkalmuk lett volna összeszedni magukat, úgyhogy nem csak az én hibám. Az biztos, hogy alig bírtam elviselni őket a házamban.

– Pervist csak mára hívtam ide – mondta most Casper. –, Holnap már otthon kell lennie, Rita jön hozzá. Kéthetente látogatja, órát lehetne igazítani hozzá.

Raylan Pervisre pillantott, aki hallotta a megjegyzést, de láthatóan nem érdekelte a dolog.

– Felveszi a szobalányruháját – folytatta Casper – és egész nap papás-mamást játszanak a hálószobában.

Raylan Pervisre nézett.

– Nem bánja, hogy Casper a dolgairól fecseg?

– Jár a szája, akár egy nőnek. Mindenki tudja, hogy Rita évekig velem élt. Én indítottam el azt a lányt – mondta Pervis, aztán hozzátette: – Rita a legokosabb díler Kentuckyban.

– Én csak szeretném megmutatni az öreg cimborámnak, hogy kell meggazdagodni – mondta Casper Raylannek.

– Elég gazdag vagyok anélkül is, hogy túladnék valamelyik birtokomon – mondta Pervis.

Most Carol is előbújt az autóból.

Raylan nézte, amint kiszáll, és azt mondja Caspernek:

– Nem azért vagyok itt, hogy ajánlatot tegyek Mr. Crowe-nak. Megmondtam már magának. Az én dolgom az, hogy meghallgassam a panaszokat, és igyekezzek elsimítani a vitás ügyeket. Meghallgatjuk, mi bajuk a bányászoknak a céggel, amelyik munkát ad nekik.

Casper elvigyorodott.

– Drágám, mi jól ismerjük egymást, ültünk mi már egymással szemben a tárgyalóasztalnál. Az összes kislányos báját be fogja vetni, hogy szegény Mr. Crowe-t rávegye az eladásra.

– Ha szabad kérdeznem – szólt közbe Raylan —, miről van szó?

– A Big Black Mountainről – válaszolta Casper –, Kentucky állam legmagasabb hegyéről, ami jelenleg Pervis Crowe tulajdona.

Tizennyolcadik fejezet

AMIKOR MÁR ODABENN VOLTAK AZ ISKOLÁBAN, ÉS az előcsarnokban összegyűlt emberek feléjük fordultak, Raylan Carolhoz hajolt, és azt mondta neki:

– Kíváncsi voltam, mit csinált annyi ideig a kocsiban. Nadrágot cserélt.

– Maga az egyetlen, aki észrevette – mondta Carol.

– Tudom, mi a különbség egy vászonpantalló és egy negyvenkilenc dolláros Levi's farmer között.

Az összehajtott nadrág volt, amit magával hozott: a farmer szorosan a nő testéhez simult. Raylan megtartotta magának ezt a megfigyelést, de aztán csak előbújt belőle a kisördög:

– Mostanában divat, ha az egyik térdén szakadás van.

– Maga igazán bosszantó tud lenni – mondta Carol –, de akkor sem engedem el. Azt akarom, hogy a színpad szélén álljon, ahol láthatom. Használni fogom magát, Raylan, maga a legnépszerűbb fickó errefelé, igazi híresség. Olyasmit fogok mondani, ami az elevenükbe talál.

– Én is bányász voltam valamikor – felelte Raylan. – Meséljem el, hogy éltem túl?

– Csak várjon a kérdéseimre – mondta Carol.

A TORNATEREMBEN CAROL FELÁLLT A CASPER MOTT MELLETTI SZÉKRŐL, megveregette a férfi vállát, és odasétált a mikrofonhoz, ami egy mobil színpad közepén állt a Rézbőrűek tornacsarnokának túlsó végében. Végignézett a termen, ahol mind a háromszáz kinyitható széken ültek már, a táblákat magasba tartotta a tömeg; a tiszta ingben és koszos

baseballsapkában ücsörgő munkanélküli bányászok úgy háromszor annyian lehettek, mint a vállalat alkalmazottai, talán még annál is többen, feleségeik alig várták, hogy szóhoz jussanak.

Carol jobbra pillantott, ahol Winona ült a gyorsírógépe előtt. Korábban végighallgatta Caspert, amint felolvassa a lehetséges jegyzőkönyvvezetők neveit: amikor Winonához érve a férfi megemlítette, hogy Raylan exfeleségéről van szó, Carol azonnal utasította Caspert, hogy őt szerezze meg a fórumra, bármit is kérjen érte. Amikor Casper megkérdezte, az M-T állja-e a számlát, Carol azt felelte:

– Majd én fizetem.

Caroltól balra Raylan állt, ott, ahonnan fel tudott ugrani a színpadra, ha szükség lenne rá. Carol korábban észrevette, amint a férfi Winonára néz, és igyekszik elkapni a pillantását. De nem tudta megállapítani, hogy sikerült-e, anélkül hogy hátrafordult volna.

Raylanen túl, a közönség mellett valamivel távolabb Boyd ezerrel magyarázott valamit egy lánynak, aki Carolnak igazi cicababának tűnt: tűsarkúban volt, és feltűnő, mélyen dekoltált sárga ruhát viselt. Biztosan ő Ava, helyes lány, de attól még cicababa, ő az, aki lelőtte a férjét vacsora közben. Boyd bátyját. Ava most Boyddal élt – ahogy a férfi említette – mintha testvérek volnának. Carol megkérdezte tőle, miért. „Meglátjuk, tudunk-e bízni a másikban annyira, hogy egymásba szeressünk, és működjön a dolog” – felelte Boyd, bármit is jelentsen ez.

Carol nem kérdezte.

Most kivette a mikrofont az állványból, és beleszólt:

– Üdvözlök mindenkit. Carol Conlan vagyok, az M-T Mining alelnöke.

Egy sor huhogás volt a válasz, egy-két fütty, amiről Carol azt gondolta, hogy nem éppen a beosztásának szólt, néhányan pedig kérdéseket kiabáltak be neki:

– Mikor fog az M-T rendesen bánni velünk?

– Hölgyem, ha betegszabadságot veszünk ki, már ki is vagyunk rúgva!

Carol folytatta:

– Az apám szénbányász volt Nyugat-Virginiában. Én magam is bányásztelepeken nőttem fel, úgyhogy pontosan tudom, miről beszélnek. – Carol kiejtése is egyre közelebb került Nyugat-Virginiához.

Megszólalt egy hang a tömegben:

– Hogy jutott ki onnét?

– Ösztöndíjjal főiskolára kerültem, és keményen hajtottam, hogy megtanuljam, miről szól az ipari termelés, a kereslet és kínálat meg a szénbiznisz. Aztán tovább tanultam, hogy jogi diplomát szerezzek, és végül elszegődtem ahhoz a vállalathoz, amely most önöknek is munkát ad, emberek.

– A külfejtéshez kevesebb munkaerő kell – szólalt meg egy férfihang. – Mit csináljunk, mi, bányászok, akik kénytelenek vagyunk egész nap otthon lógatni a lábunkat?

– Változnak az idők, nem igaz? – válaszolta Carol. – Ma kocsiba ülnek, ahelyett, hogy öszvéreket hajtanának. A kovács, aki annak idején megpatkolta az öszvéreket, mit csinál manapság? Elment, és valami más munka után nézett. A legtöbb szénbánya még ma is a föld alatt van, de tudniuk kell, hogy ez meg fog változni. Manapság egyre gyakoribbak a külszíni fejtések,

– Vagyis meggyalázzák a hegyeket – mondta valaki a tömegből.

– De aztán helyreállítjuk őket, nem? – kérdezte Carol.

– Várjunk száz évet, mire újra megnőnek a fák? Kötve hiszem, hogy itt leszünk még akkor – mondta ugyanaz a hang.

Carolnak volt valami válasza a jövő nemzedékeiről is, de egyelőre megtartotta magának. Egy ember állt fel most az első sorból, és azt mondta:

– Hazen Culpepper vagyok Mayfield mellől jöttem. Tudni szeretném, hogy valamelyik fegyveres banditájuk miért lőtte agyon a fivéremet, Otist, csak azért, mert betört néhány ablakot.

Carol szelídebb hangon azt mondta:

– Hazen, rettenetesen sajnáljuk, ami történt. De a fivérét nem egy fegyveres bandita lőtte le. Mi nem alkalmazunk fegyveres banditákat. Otisnak odalett a háza, mert valaki óvatlanul sziklatörmeléket zúdított alá a bányatelepről. Nem hibáztatom Otist, amiért méregbe gurult, de a bátyja – nagyon nem szívesen mondom ezt – rám lőtt egy sörétes puskával. Éppen újra tüzelni készült, amikor az egyik alkalmazottunk közbelépett.

– Vagyis Boyd Crowder, aki ott áll a falnál? – kérdezte Hazen, aztán odafordult hozzá: – Boyd, te mondtad neki, hogy Otis rálőtt, csak nem találta el?

– Ms. Conlan *ott* volt – válaszolta Boyd. – A saját szemével látta.

– Akkor mindketten hazudtok – mondta Hazen. – Otis soha nem lő mellé egy vadászpuskával. Akkor lőtted le, amikor nem nézett oda.

Raylan látta, hogy Hazen odamegy Boydhoz, és mond neki valamit, néhány szót. Miközben keresztülvágott a tömegen, kezek nyúltak felé, és többen vállon veregették. Raylan hirtelen megérezte Carol illatát, odafordult, és látta, hogy a nő ott áll mellette.

– Nem tartóztatja le? – kérdezte Carol.

– Melyiket? – kérdezett vissza Raylan.

Most egy nő emelkedett föl az első sorból, és azt mondta Carolnak:

– Maga nem egy bánya közelében lakik, igaz? Tudja, hogy mit kell elviselniük azoknak, akik odalenn élnek a völgyekben? Mindenünket belepi a szutyok. A házban is minden fekete tőle. Talán ezért hívják *külszíni* fejtésnek? Ott van a fürdőkádban, a kútban – már a vizet sem lehet meginni. Minden reggel vastag

szénréteg borítja a kocsimat. Le kell mosnom az autót, mielőtt dolgozni indulok.

– Álljunk meg egy pillanatra – mondta Carol. – Maga csodálkozik, hogy minden koszos lesz? Asszonyom, ez szén. Maga a szénvidék kellős közepén él. A kisfiú hazajön a játszótérről, és az anyja azt mondja neki: „Bogaram, szénfekete a kezed. Mosd meg gyorsan, mielőtt nagypapa összeszid.” Ez az öregember ötven év szénporát szívta be magába, ami miatt most panaszkodik, szinte beivódott a pórusaiba. Asszonyom, az elektromos áramellátás felét ma a szénerőművek biztosítják az Államokban. Hagyjunk fel a szénbányászattal, csak mert piszkos? Amikor az apám hazajött, olyan fekete volt, hogy csak a szeme látszott ki a szutyokból. Évente mintegy negyvenmillió tonna szenet bányásznak ebben az országban. És a felét külszíni fejtésből nyerik.

– Ha maguk minden szenet kiásnak, mi marad a következő generációknak? – kérdezte egy másik nő.

– És mit tettek a következő generációk értünk? – kérdezte Carol. – Persze ez csak vicc. Tudja, ki mondta ezt? Groucho Marx. Nézze, nem hinném, hogy aggódnunk kellene amiatt, hogy kifogyunk a szénből. Biztos vagyok benne, hogy elegendő mennyiségünk van az elkövetkező kétszázötven évre.

Felharsant egy férfihang:

– Lehetnének szélerőműveink is, mint Hollandiában. Tiszta széllel, ami nem fújja ránk a kormot.

– Ha a szélenergiát pártolóknak egyáltalán igazuk van, a szélturbináknak is vannak káros hatásai – mondta Carol. – Fejfájást és alvászavarokat okoznak, a gyerekeknek rémálmai lesznek tőlük.

Egy újabb férfihang szólalt meg:

– Mindenütt megy ez a külfejtés, amiből a maguk vállalata szépen meggazdagodik, miközben ez az állam legszegényebb megyéje, és a legtöbben munka nélkül vagyunk!

– Ez számomra azt jelzi, hogy még több külfejtésre van szükség, hogy maguknak is több munkájuk legyen, emberek.

Megszólalt egy bányász:

– Dolgozunk egy ideig, a vállalat működik, amíg a szén ára magasan van. Aztán az ár leesik, a vállalat csődöt jelent, elveszti a kötvényeit, és meglép az éj leple alatt.

– Tudja, a kockázattal mindig számolni kell – válaszolta Carol. – Egy vagyonba kerül beindítani egy bányaüzemet. És ha nem találnak annyi szenet, amennyire számítottak, akkor valahol máshol kell próbálkozniuk. Drága uram, a szén piaci ára tartja fenn ezt az üzletet.

– Maguk elhúznak innen – mondta most egy hang —, de a mocskot sosem takarítják össze maguk után. Megreped egy zagytározó, amelyben egymillió köbméter veszélyes hulladék van, tele szennyező anyagokkal és mérgező vegyületekkel, és az egész lezúdul a völgybe, és megmérgezi a folyóvizeket. Tudja, hogy a maga főnöke, az M-T vezérigazgatója mit mondott erre?

– Azt mondta, Isten ujja volt – felelte Carol. – Nekem meggyőződésem, hogy a főnököm – aki, egy áldott jó ember – komolyan gondolta, amit mondott. Templomba járó ember, aki hisz benne, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, és nem mindig értjük a szándékait. Miért ne lehetett volna isteni beavatkozás? Az Úr ezzel azt üzeni nekünk, hogy ha már zagytározókat építünk, akkor a fene egye meg, próbáljunk meg olyat építeni, ami tart is. – Majd hozzátette: – Néha bizony a saját kárán tanul az ember.

Elismerő mormogás hallatszott, néhány fütty, egy asszony azt mondta: „Ámen”, Carol pedig egyre közelebb érezte magát a hallgatósághoz.

– Tudom, hogy a külfejtési munkáért járó fizetés egész tűrhető – folytatta Carol. – Azt hiszem, úgy heti ezeregyszázhúsz dollár körül van. – Aztán minden átmenet nélkül azt mondta: – Ez itt Raylan Givens. – A férfi felé nyújtotta a karját. – Fogadok,

hogy a legtöbbjüknek nem kell őt bemutatnom. Egy bíró Raylant jelölte ki személyes testőrömnek. Én megkérdeztem a bíró urat: „Mi szükségem védelemre? Hát nem vagyunk mindannyian barátok?

Némi zajongás támadt a teremben, de Carol folytatta:

– Raylan az Amerikai Egyesült Államok szövetségi rendőrbírójaként dolgozik, és számos alkalommal részesült kitüntetésben, ha jól tudom, azért, mert leterített néhány rosszfiút.

Hagyta, hogy a bányászok huhogjanak és füttyögjenek egy sort, aztán Raylan felé fordult:

– Rendőrbíró úr, megkérdezhetem, hogy egy hivatalos fegyveres testület tagjaként az ön fizetése megközelíti-e a heti ezeregyszáz dollárt?

Raylant meglepte a kérdés, habozott, fél lábbal fellépett a színpadra. Végül azt mondta:

– A kezdő alapbérre gondol? Olyasmi.

– Tehát nagyjából annyi, mint egy külfejtésen dolgozó bányászé.

– Hát, még ott van a túlóra...

– De a kezdő heti alapbér nem sokban különbözik attól, mintha szenet lapátolna valahol. így van?

– Nagyjából igen – mondta Raylan. – Kivéve, hogy a rendőrbírók ötvenkét héten át kapnak fizetést egy évben. Tíz éve vagyok a testületben, az nagyjából azt jelenti, hogy ötszáz hete folyamatosan kapom a béremet. Ha kiveszek egy napot – mert néha muszáj —, mondjuk, mert kegyetlenül másnapos vagyok...

Raylan elhallgatott, hagyta, hogy a bányászok egy kicsit felélénküljenek, és bekiabáljanak neki:

– Mondd meg a tutit! – kiáltották mindenhonnan. – Egy nap gyötrelem!

– Szóval ha beteget jelentek – folytatta Raylan –, nem rúgnak ki. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán hozzátette: – Hanem még fizetnek is érte.

☼

CAROL LÁTTA, HOGY MI KÖVETKEZIK, RAYLAN BEFEJEZTE, ÉS A TORNACSARNOK TAPSVIHARBAN TÖRT KI, ÉLES FÜTTYÖK HALLATSZOTTAK MINDENFELŐL, ÉS A BÁNYÁSZOK A FÉRFI NEVÉT KIABÁLTÁK.

– Mondd meg neki, Raylan!

Carol pedig rájött, hogy ezt elcseszte. Teret engedett Raylannek, és még akkor is hagyta beszélni, amikor azt mondta:

– Szóval – folytatta Raylan, és néhány szóban megfogalmazta lényeget – nagy különbség van az én fizetésem és egy szénbányászé között, aki egy olyan vállalatnak dolgozik, amelyik bármikor lehúzhatja a rolót, ha úgy tetszik neki.

Raylan szavait végre megéljenezhették, a tömeg tapsolt és megjegyzéseket kiabált be.

Carol az emberekhez fordult, akik javarészt már álltak:

– Tartsunk egy kis szünetet, rendben? Az előcsarnokban felállítottunk egy büfét, ha enni-inni akarna valaki. Aztán visszajövünk, és újra nekifutunk a dolognak, oké? Addig váltok egy-két szót Raylannel, hogy megtudja: azért van itt, hogy vigyázzon rám, nem pedig azért, hogy tönkretegye a jelenetemet.

Ez a hegyi népség valószínűleg nem érti a poént. Amúgy sem figyelnek.

Carol látta, hogy Raylan a köréje gyűlt bányászokkal beszélget, aztán Winona felé fordult, aki a gyorsírógépe előtt ült. Carol átvágott a színpadon, és odament hozzá.

– Winona? Üdv, Carol vagyok. Úgy örülünk, hogy el tudott jönni erre a fórumra.

– Nem igazán értettem, miért pont én kellettem – mondta Winona. – Hacsak nem azért, mert Raylan felesége voltam, és maga szeretne többet megtudni róla.

– Atyaég – mondta Carol. – Maga aztán nem köntörfalazik, igaz?

– Csak elgondolkodtam, minek magának egy bírósági jegyzőkönyvvezetőt egy ilyen alkalomra. Mert nekem ez a szakmám, és így kérdezősködhet Raylanről? Vagy mert szeret jegyzőkönyveket olvasgatni?

Carol elment a székéért a színpad közepére, és odahúzta Winonához, Leült, és azt kérdezte:

– Maga mire tippel?

– Ezeket a sirámokat már ezerszer hallotta. Szerintem maga Raylanről akar hallani. Egy olyan nőtől, aki valamikor a felesége volt.

– Megcsalta magát? – kérdezte Carol.

– Egyszer sem a hat év alatt.

– Hogyhogy ilyen biztos benne?

– Ha megtette volna, láttam volna az arcán, amikor hazajön, de sose láttam.

– Mégis elhagyta magát, nem?

– Én hagytam el őt. Még az ágyban is a bűnözőkről beszélt. Mindenféle trükköket kellet bevetnem, hogy abbahagyja.

– És most egy ingatlanközvetítő felesége.

– Olyasmi. Nem mondom, hogy a házasságunk a mennyben köttetett. Azt hittem, biztonságra van szükségem.

– Ez nyilvánvalóan nem így van – mondta Carol. – Nem akar egy állást?

– Soha nem fogok egy szénvállalatnak dolgozni – felelte Winona. – Csodálom, hogy maga képes rá, az apja bányász.

– Már meghalt – mondta Carol. – Akkoriban a Columbián tanultam, és úgy döntöttem, hogy angol irodalom helyett inkább bányaipari menedzser leszek, és elszegődtem a vállalathoz.

– És a szeretetét a kutyájának tartogatja?

– Macskám van. így is hívom őt, hogy Macska. „Helló, Macska, mizújs?” De sosem dorombol.

– Nem csodálom,

– Mik voltak a leghatásosabb trükkjei? – kérdezte Carol.

– Raylannél? Mindegyik. Fárasztó volt a folytonos csábítás.

– De megint hajt rá, igaz? – kérdezte Carol.

– Bármibe lefogadom, hogy nem tudja ágyba vinni – mondta Winona.

– És mi a helyzet a limuzinnal? – kérdezte Carol.

☼

RAYLAN OTTHAGYTA A VIGYORGÓ BÁNYÁSZOKAT, akik azt mondták neki, hogy jelöltetnie kéne magát bírónak, és odasétált a falnál álldogáló Boydhoz és Avához.

Boyd kihúzta magát, és azt mondta Raylannek:

– Teljes szívemből remélem, hogy letartóztatod azt a mayfieldi suttyót. Ott álltál, hallottad, hogy megfenyegetett. Mondd, hogy megteszed, hogy nyugodtan leülhessek.

– Nem fenyegetett meg, csak hazugnak nevezett – mondta Raylan, és Avához fordult: – Ms. Crowder – mondta halvány somolygással az arcán —, ebben a sárga ruhában egészen olyan, mint egy kétgombócos óriásfagyi vaníliaöntettel.

– Szívesen adnék egy nyalást, Raylant, de most Boyddal vagyok – felelte Ava. – Megnézzük, hogy működik a dolog, még mielőtt komollyá válna a kapcsolatunk. Ha érti, mire gondolok.

– Hát, maga már belekóstolt a Crowderekbe – mondta Raylan.

– Hozzáment Bowmanhez, aztán le kellett lőnie. Nem elítélőleg mondom. Bizonyára megérdemelte.

– Köszönöm – mondta Ava.

– Na szállj le rólunk, oké? – mondta Boyd.

– Még csak annyit: mindent megteszek, hogy előállítsalak Otis lelövéséért, amire Carol adott utasítást. Ha őt is bemártod, csak hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság lesz a vád, és húsz évvel megúszod.

Ava megragadta Boyd karját, és azt mondta:

– Ezt nem akarom tovább hallgatni.

– Hazudik – mondta Boyd. – Szándékos emberöléssel vádol, hogy aztán rád mászhasson, ha sikerül lecsukatnia. Rád fogja erőltetni magát.

Ava habozni látszott, egy pillanatra megtorpant, aztán megragadta Boydot, és az ajtó felé kezdte ráncigálni. A férfi válla fölött még egyszer visszapillantott Raylanre.

Tizenkilencedik fejezet

A LAKOSSÁGI FÓRUM NAPJA ELŐTTI REGGELEN Isten azt súgta Pervisnek, használja Dewey Crowe-t csalinak a férgek ellen.

Pervis hirtelen felült az ágyban. Isten üzenete járt a fejében, és tudta, kik azok a férgek, akiket lépre csalni: Casper Mott és a többiek, akik a hegyet akarták, a Big Black Mountaint. Felhívta Ritát, Rita mindenkinek tudta a számát.

– Holnapután jövök, nem ma – szólt bele a lány a telefonba.

– Tudom – felelte Pervis. – Mindenképpen időben haza akarok érni Cumberlandből, hogy halljam, amikor bejössz az ajtón, és azt mondod: „Megjötteeeem!” Attól mindig bizsereg az ágyékom. De most azt szeretném, ha kiderítenéd, hol van Dewey Crowe, és visszahívnál, ha megtaláltad.

– Mit kell szétcseszni?

Ugye, milyen kis okos ez a lány.

Rita egy perc múlva már hívta is.

– Azt üzente, hogy Harlanban van. Déltől a Dairy Queenben lesz, és várja a rendeléseket.

– Ja tényleg, whiskey-t árul a kölyök.

PONTOSAN DÉLI TIZENKÉT ÓRAKOR PERVIS FELHÍVTA DEWEY-T A MOBILJÁN. Dewey síri hangon szólt bele:

– Igen?

– Mindig így veszed fel a telefont? – kérdezte Pervis.

Csend volt a vonal másik végén. Aztán Dewey-nak megélénkült a hangja:

– Pervis bácsival beszélek?

– Felismerted a hangom.

– Igen, uram, és nagyon örülök, hogy hallom.

– Mész holnap a cumberlandi fórumra?

– Miféle fórumra?

– Amit az iskolában tartanak – magyarázta Pervis féleszű rokonának. – Találkozhatnánk ott?

– Igen, uram, gondoltam rá, hogy odanézek.

– Mi a fenét csinálsz itt Harlanban, fiam?

– Megpróbálok jó pénzért túladni a pián, amit Cumberlandben szereztem.

– És megy a bolt?

– Majdnem két dolcsit kaszálok literenként.

Ajjaj, a srácnak elkelne egy kis segítség.

– Elvesztettem mind a két fiamat, ezért te vagy az egyetlen Crowe, aki továbbviheti mindazt, aminek az életemet szenteltem. Érted, mit jelent ez?

– Tényleg? Én vagyok az egyeden rokona?

– Nem hagyom rád az üzletet – mondta Pervis. – A birtokomról lenne szó, a Big Black Mountainről.

Egy darabig csend volt.

– Uram, azt akarja mondani, hogy a magáé a Big Black?

Pervis biztos volt benne, hogy egész Kelet-Kentucky tudta, kivéve ezt a félkegyelműt.

– Igen, az enyém – felelte Pervis —, és ha meghalok, a hegy a te gondjaidra lesz bízva.

– Az egész az enyém lesz?

Izgatottság volt a hangjában.

– És azt csinálok vele, amit akarok?

Már most túladna rajta.

– Meg kell ígérned, hogy soha nem fogsz megválni tőle. Ha Casper Mott rájön, hogy te öröklöd a hegyet, engem elüttet egy kamionnal, aztán rád száll, hogy megszerezze tőled. Holnap értésére adom, hogy esélye sincs megvennie tőlem.

– Casper Mott már most úgy él, mint egy király – mondta Dewey.

– Ha eladnád a Big Blacket, még nála is gazdagabb lennél. De én számítok rád, hogy megőrzöd Kentucky legmagasabb hegycsúcsát az itt élők örömére. Meg kell ígérned nekem, Dewey... Hallod, amit mondok?

– Igen, uram?

– Soha nem adhatod el azt a hegyet. Továbbadod örökül a saját utódaidnak. – Már ha egyáltalán lesznek utódai ennek az idiótának. – És velük is megígérteted, hogy nem adják el soha senkinek. Szavadat adod, hogy így lesz?

– A hegy akkor lesz az enyém, ha meg tetszik halni?

– Általában így működik, amikor az ember örököl valamit.

– De nem keresek belőle egy centet sem?

– Azt akarod, hogy megkopasszák azt a fenséges hegyet?

Naná, hogy azt akarja.

– Találkozzunk holnap Cumberlandben – mondta Pervis – az iskola előtt. Húzzál tiszta inget, és öltönyt, ha van, és semmi aligátorfog, rendben? Fiam, te vagy Kentucky állam leggazdagabb hegyének örököse. Milyen érzés?

– Fú, hát, úristen...

– Senkinek ne beszélj róla holnap délután.

– Nem, uram.

Hát persze hogy nem.

☼

MÁSNAP DÉLBEN DEWEY OTT IS VOLT EGY TÚL NAGY MÉRETŰ KÖLCSÖNZAKÓBAN, aligátorfog sehol, megállt az iskola bejárata mellett, és a lányok seggét bámulta.

Pervis kiszállt Casper limuzinjából, és egy kicsit lemaradt, hagyta, hogy Casper előremenjen Ms. Conlan és Raylan társaságában. Figyelte, amint Raylan megfogja Carol karját, és a

nő lesöpri magáról a kezét. Mielőtt Carol beszállt volna a limuzinba, Casper elsorolta neki, mi mindent csinálna a nővel. Szopogatná a lábujjait, végignyalogatná mind a tíz kismalacot... Pervis megkérdezte tőle, gondolatban eljutott-e már valaha is az aktusig. Hát persze, rengetegszer, felelte Casper. Pervis úgy vélte, Casper megpróbálja összehozni Ms. Conlannal, aki bizonyára ajánlatot tesz majd a hegyre. Pervis nem bánta a dolgot, bár a hegyet Ritának készült adni, ha eljön az ideje, ő pedig ragaszkodni fog hozzá, amíg meg nem unja, hogy állandóan ajánlatokkal ostromolják, és végül kiválasztja a legjobbat. Ritát mindenféle csávók fogják majd megkörnyékezni, és ő egyet-kettőt majd félretesz, akivel elhetyeghet, hiszen szeretett szórakozni. Kíváncsi lett volna, mit tenne Raylan, ha Rita egyszer ráhajtana. Most is Raylan volt ott Ms. Conlan mellett, Casper csak kullogott utánuk.

Pervis megvárta, amíg Dewey észreveszi őt, és az embereket félrelökdösve odajön idős bácsikájához.

– Szépen felöltöztél – mondta Pervis. – Jól érzed magad?

– Igen, uram – felelte Dewey. – Büszke vagyok rá, hogy megbízik bennem a heggyel kapcsolatban.

– Csak a gondjaidra *bízom* – válaszolta Pervis. – Ez nem jelenti azt, hogy bízom benned.

Várt egy kicsit, hogy a hülye gyerek megemésszе a hallottakat.

– Az a rossz szívem bármikor elvihet – folytatta Pervis. – Találkoztam a hagyatéki ügyvédemmel, és bekerültél a végrendeletembe a hegy örököseként. De ugye senkinek sem beszélsz róla?

– Nem, uram – felelte Dewey. – A Bibliára is megesküszöm rá.

– Mondjuk egy digó gengszter elkap, és a tűzbe tartja a kezedet, ha nem árulod el a titkodat.

Dewey megrázta a fejét.

– Nem is – folytatta Pervis. – Inkább azt mondja ez a digó, hogy levágja a mogyoródat, és megeteti a mókusokkal, ha nem árulod el neki.

Dewey ezen láthatólag elgondolkodott, de végül kihúzta a kölcsönzakóba bújtatott keskeny vállát, és azt mondta.

– Bácsikám, ez legyen az én gondom.

PERVIS ÉS DEWEY OTT ÜLTEK EGYMÁS MELLETT, ÉS HALLGATTÁK A FÓRUM ELSŐ FELÉT, unatkozva, fészkelődre a székükön. Pervis Ms. Conlant figyelte, amint lágyabb, déli akcentussal kezd beszélni ezekhez a fajankókhoz. Aztán Carol átadta Raylannek a szót, ő pedig kirántotta a talajt a lába alól. Jól van, fiam, gondolta Pervis. Csak épp Ms. Conlannek egy cseppet sem árt. Neki ez csak annyi, hogy a szénbányászok találtak maguknak egy hőst. Ez a nő nem simít el semmilyen vitás ügyet, ő maga a vállalat.

Az első rész véget ért, Dewey pedig megkérdezte Pervist, nem inna-e valamit, van nála egy kis whiskey a kocsiban.

– Igyunk egyet, aztán hazamegyek – válaszolta Pervis.

– De Casper limuzinjával tetszett jönni – mondta Dewey –, nincs itt a kocsija.

– Igazad van – felelte Pervis. – Elviszem a tiédet, és majd otthagyom neked a Dairy Queennél.

AMÍG CAROL ÉS CASPER EGYÜTT CIGARETTÁZGATTAK A FÉRFI LIMUZINJÁBAN, a zöldek, a külfejtés esküdt ellenségei felsorakoztatták ellenérveiket a tornateremben összegyűlt tömegnek.

– Hogy fog nekik válaszolni a vállalat nevében, ha nem is hallja, amit mondanak? – kérdezte Casper a nőtől.

– Azt mondják, szégyelljük magunkat, hogy hagyjuk letarolni a hegyeinket – válaszolta Carol. – Hogy ez a csodálatos vidék pokollá változott. Közel kétezer kilométer folyóvíz van tele törmelékkel. A meddőt pedig a házaikra borítják. Hallottam már elégszer.

– Az áradásokért is kapni fog – mondta Casper. – Ha kivágják az erdőt, semmi sem fogja fel az esővizet. Tudta, hogy az állatok lejönnek a csupasz hegytetőkről? Rókák, borzok, prérifarkasok. Egy fickó azt mesélte nekem, hogy a háztetőn kell tartania szemetet, nehogy feltúrják a medvék.

– Tényleg, medvék is vannak? – kérdezte Carol.

– A robbantások megrongálják a környékbeli otthonokat, megreped a házak alapja – ha közel vannak a műveleti területhez –, és akár kilencven százalékkal is csökkenhet az értékük. És ezeknek az embereknek az otthonukon kívül nincs semmijük.

– A családjukban a szén jelenti az életet – mondta Carol —, nemzedékek óta. Már beszéltem nékik a további munkalehetőségekről. Ide a hegyekkel, és cserébe kaptok munkát.

– Ez nem elég. Ha valakinek nincs munkája, akkor nem tudja fizetni a részleteket, és a bank elveszi a házát. De az egészségügyi problémákkal is elő fognak jönni – folytatta Casper. – A levegő tele van szénporral, egyre több gyerek asztmás.

– De a fekete tüdő ritkább a külfejtésnél, nem? – kérdezte Carol.

– Azt hiszem – felelte Casper. Nézte, hogy Carol az előző cigarettájával meggyújt egy újabbat. – Tudom, hogy arra a földre fáj a foga, háromszáz méterre a Big Black Mountain csúcsától.

– Nem hiszem, hogy ez szóba kerülne a fórumon.

– Mindenki tudja, hogy kerülgeti azt a hegyet, a korona legszebb gyémántját, ami tudvalevőleg tele van szénnel. Fogadok, hogy valaki rá fog kérdezni. Beszél Pervisszel a dologról?

– Ha már itt vagyok.

– Mintha nem csak ezért jött volna ide.

– Csak feltárom előtte a lehetőségeket.

– Tárja fel előtte a bájait – mondta Casper akkor talán hajlandó lesz üzletet kötni.

☼

CAROL KÖZÖLTE RAYLANNEL, HOGY ODAKINN VÁRAKOZZON A KOCSINÁL. Raylan megkérdezte, pontosan milyen közel álljon a kocsihoz. A nő ránézett, és talán semmi jópofa nem jutott eszébe, mert végül nem mondott semmit. Carol beszállt a limuzinba. Kis idő múlva Casper is kijött az iskolából, odaköszönt Raylennek, és a limuzin mögé ment, hogy vizeljen egyet, telibe trafalta a kasznit, Raylan pedig azon töprengett, vajon azért-e, hogy Carol is hallja, mit csinál. Casper megint odaköszönt neki, és ő is beült a kocsiba.

Dewey Crowe éppen ekkor lépett ki az iskolából, és rágyújtott egy cigarettára.

Huszadik fejezet

RAYLAN ODAMENT HOZZÁ.

– Dewey, láttalak odabenn a fórum alatt, de nem tudtam eldönteni, melyik oldalon állsz.

Dewey láthatóan nem egészen értette, mit akart ezzel mondani, így aztán Raylan folytatta:

– Láttam, hogy Pervísszel mászkálsz, és az öreg kedvesen bánik veled, a válladra tette a kezét.

– Pervis szerint olyan, mintha a fia volnék – mondta Dewey.

– Melyik, Dickie vagy Coover?

– Egyik sem. Azt mondta, mindig is ilyen fiút szeretett volna, mint én.

– Láttam, jóban vagytok, mosolygott is, pedig Pervis nem arról híres, hogy sokat mosolyogna.

– Végre van egy rokona, aki vigyáz a földjére, ha ő már nem lesz – mondta Dewey.

– És ki ez a rokon? – kérdezte Raylan.

– Hát *én* – válaszolta Dewey, aztán nyugodtabb hangon folytatta:

– A halála után én leszek az örököse. Én meg valami feka csaj, akin ki szokta élni a vágyait, de ő nem családtag. Én vagyok az egyetlen rokona, akiről tud.

– Mindkettőtök Crowe, de azért elég távoli rokonok vagytok - mondta Raylan. – És hol van az öreg Pervis? Nem láttam egy ideje.

– Elvitte a kocsimat, és hazament. Igazából én ajánlottam fel neki – tette hozzá Dewey. – Pervis meg akart lépni ezek elől az emberek elől, akik folyton zaklatják a földje miatt, aminek én vagyok a jogos örököse.

– Azt akarod mondani, hogy a halála után rád hagyja a Big Black-et? – kérdezte Raylan.

Dewey elvigyorodott.

– Te mondtad, nem én.

– Aha – mondta Raylan. – Szóval Pervis nem akarja, hogy bárkinek is elfecsegd.

– Nem, amíg ő él. És eszembe se juthat, hogy eladjam valakinek,

– Szóval rád bízta a hegyét.

– A *gondjaimra* bízta.

– Hát, jól van – zárta le a dolgot Raylan – valahogy haza kell jutnod, nem? Kérd meg Caspert, hogy vigyen el, vagy Ms. Conlant. Mindketten limuzinnal jöttek, van elég hely náluk.

– Egyiküket sem ismerem.

– Mondd meg nekik, hogy Pervis rokona vagy – mondta Raylan. – Akkor biztosan hazafurikáznak.

Raylan figyelte, ahogy Dewey odamegy Casper kocsijához, és bekopog az ablakon. Hallotta, amint megkérdezi, nem vinnék-e vissza Harlanba.

Hallotta, ahogy azt mondja, ő Dewey Crowe.

Hallotta, ahogy azt mondja, Pervis a nagybátyja.

– Pervis is *Crowe*, akárcsak én. Tudják, Pervis Crowe, akié a Black Mountain.

Erre már kinyílt a limuzin ajtaja, Casper kiszállt, és készségesen betessékelte Dewey-t az autóba.

CAROL MELLÉ ÜLTETTÉK A FÉLHOMÁLYBAN, Casper pedig lehajtott egy ülést velük szemben.

– Dewey, igaz ez, Pervis Crowe a nagybátyja?

– Az – felelte Dewey —, és én vagyok az egyetlen rokona. Én floridai vagyok – és Pervis bácsi tudja, hogy odalenn, délen is

élnek Crowe-k, érti, csak soha nem találkozott egyikükkel sem. Idejöttem, bemutatkoztam neki, és láttam, hogy az öregnek könnyek szöknek a szemébe, ahogy a keblére ölelt. Azt mondta: „Pont akkor érkeztél, fiam, amikor a legnagyobb szükségem van egy rokonra.”

– Miért is? – kérdezte Carol.

– Szerintem azért, mert úgy érzi, közel a vég, és fáradt, öreg szíve azt súgja neki, hogy hamarosan kampec. Tudta, hogy Pervisnek van egy feka csaja, aki évekig dolgozott nála? Rá is hagy valamit, néhány bizsut, ami még a házasságából maradt.

– De nem lepődött meg, hogy egyszer csak felbukkant egy tőrőlmetszett rokon a semmiből? – kérdezte Carol. – Miért hisz magának?

– Miért ne tenné? – kérdezte Dewey, akinek nem tetszett ez a hangnem. – Mindketten Crowe-k vagyunk. Tudja, hogy Floridában is élnek rokonai. Amikor idejöttem, aligátorfog lógott a nyakamban, innen tudta az öreg, hogy a család déli ágához tartozom.

– És erre még büszke is – jegyezte meg Carol. – Mondjuk, hogy az öreg hisz magának. Ha egypár bizsut ad a régi takarítónőjének, maga mit kap?

– Ahhoz magának semmi köze.

Jó illata volt, de ez a hang nem tetszett Dewey-nak.

– Casper, maga mennyit is keresett, amikor eladta a hegyeit? – kérdezte Carol.

– Hány milliót? Azt magának kellene tudnia – válaszolta Casper. – Az M-T Mining csekkjei az összes kiadásomat fedezik. Vettem belőle egy házat, ezt az autót. Tudta, Dewey, hogy egy limuzin akár kettőhússzal is tud repeszteni? Ha egyszer az ember kinn van az autópályán, szédítő érzés.

– Milyen motor van benne?

– Asszem, az enyémet alaposan megbütykölték.

– Nekem egy öreg Hornetem van – mondta Dewey és csöpög belőle az olaj.

– És Pervis mivel jár?

– Egy régi kompresszoros Forddal.

– Pervis egy igazi sötét ló – mondta Carol.

– Több pénze van, mint az úristennek, csak nem mutogatja.

– Azt mondta, hogy a magáé lesz a hegy? – kérdezte most Carol. Dewey elvigyorodott.

– Maga mondta, nem én.

☼

AZTÁN EGYSZER CSAK AZT MONDTÁK NEKI, HOGY TÁVOZZON. Ugye megbocsát, mondta Ms. Conlan, hamarosan újra odabent kell beszélnie az emberekhez, ezért fel kell készülnie.

Casper kiugrott a kocsiból, és kitárta az ajtót, ahogy kiszállt, Dewey érezte, hogy a férfi a vállára teszi a kezét.

– Casper majd elvisz egyszer egy körre a feltuningolt limuzinján.

Casper megvonta a vállát.

– Ha a hegy a magáé lesz, kap tőlünk egy ugyanilyen frankó járgányt, mint az övé – mondta Carol. – Na pá.

Casper bepattant a kocsiba, és a limuzin ajtaja becsukódott.

Dewey megfordult, és látta, hogy Raylan ott áll, és figyel.

– Hallottad, mit mondott ez a nő?

– Egy részét – felelte Raylan. – A szavaiból úgy vettem ki, nem igazán hiszi, hogy valaha is a tiéd lesz az a hegy.

– Egyszer sem mondtam neki nyíltan, hogy az enyém lesz.

– A nő egy gondolatolvasó.

– Nem tetszett, ahogy beszél – mondta Dewey –, mintha a csicskája lennék. Felajánlotta, hogy hazavisz, én meg visszautasítottam. Nem volt könnyű. Finom parfümje van, elszagolgattam volna egész Harlanig. De jobb szeretem azokat az

embereket, akik elhiszik, amit mondok, és nem játsszák az agyukat.

– Szóval mégis elárultad Carolnak, hogy tiéd lesz a Black Mountain?

– Egyszer se mondtam neki direkte. Csak úgy magától kitalálta, miután megtudta, hogy Pervis örököse vagyok. – Dewey olyan arcot vágott, mintha megfej dúlt volna valamije. – Remélem, a Hornet nem pont az öreg alatt fog lerobbanni, azzal jól magamra haragítanám az élete hátralevő részében. Úgy érzem, gondját kell viselnem a vénembernek, szeretném, ha mosolyogva távozna.

– A Stinking Creek felé mész? – kérdezte Raylan.

– Pervis nem járt arra, mióta a fiait meggyilkolták. Egy házba költözött a Piney Run közelében, úgy két-három kilométerre Harlantól. Pervis azt mondta, nem bírja azt a vérfoltos szőnyeget nézni, folyton Dickie és Coover jut eszébe róla.

– Majd megbékél – mondta Raylan. – Legalább nem kell többet aggódnia miattuk.

– Hé-hé, tudom, hogy nagy svihák volt mindkettő. De attól még nehéz valakinek elveszteni a fiait, akik a szeme előtt nőttek föl. Összetörheti az ember szívét, ha nem vigyáz. Persze Pervisnek ott az a feka csaj, aki jár hozzá. – Dewey vállat vont, és a fejét csóválta. – Ahány ház, annyi szokás, nem igaz? Mindenkinek vannak dolgai, amiket nehéz megérteni.

– Mielőtt megítélsz valakit, gyalogolj egy mérföldet a mokaszinjában – jegyezte meg Raylan.

– Ha te mondod – felelte Dewey.

Raylan nézte, ahogy megvonja a vállát, és odébb áll a Martens bakancsában.

☼

RAYLAN ODAMENT A LIMUZINHOZ, ÉS BEKOPOGOTT A SÖTÉTÍTETT ABLAKON.

– Tudja, hogy egy egész tornacsarnoknyi ember vár magára odabenn?

Az ablak leereszkedett.

– Megvárom, amíg felhúzzák magukat, hogy íenyugtathassam őket – mondta Carol. – Dewey hová ment?

– Haza, ha sikerül fuvart szereznie.

– Tudja, hogy Pervis épp ésszel soha nem adná oda azt a hegyet ennek az idiótának.

– Én sem hiszem, hogy megtenné – válaszolta Raylan. – De azért nem vagyok benne száz százalékig biztos.

– Holnap találkozunk Pervisszel – mondta Carol – majd kiszedjük belőle.

– Miért érdekes, hogy én mit gondolok? – kérdezte Raylan.

– Azt akarom, hogy a változatosság kedvéért az én oldalamra álljon.

Az ablak már emelkedett is fölfelé.

☼

AZ ISKOLA ELŐTT ÁCSORGÓ ÉS CIGARETTÁZÓ EMBEREK ODAMENTEK RAYLANHEZ, kezet ráztak vele, gratuláltak neki, hogy jól megmondta a magáét annak a nőnek, és kérdezgették, hol van – csak nem elbújt a limuzinjában? Ms. Conlan éppen kipiheni magát, felelte Raylan, alaposan megizzasztották, emberek. Néhányan azt mondták, elegük volt a vállalati rizsából, és elindultak hazafelé. Raylan meglepetésére Hazen Culpepper is odalépett hozzá.

– Azt hittem, már elment – mondta neki Raylan.

– Akár el is mehettem volna. Úgy látom, nem sokat tesz Otis ügyében.

– Mégis mit? Ha bármit tehetnék, megtenném.

– Ültesse le a nőt az egyik olyan szobájukban, és világítson bele a szemébe. Bírja rá, hogy beszéljen.

– A rendőrfőnök emberei már felvették Ms. Conlan vallomását – mondta Raylan. – Otis tüzet nyitott rá, Boyd pedig lelőtte az öreget, hogy megmentse a nő életét.

– És maga elhiszi ezt?

– Én is megkérdeztem Ms. Conlant. Otis kilenc méterről magára lőtt egy sörétes puskával, és még a konténert se találta el? Azt felelte: „Ezek szerint nem”, és erre kész megesküdni is. Most itt tartunk. Nem hiszek neki, de nem tudok mit csinálni.

– Otis soha nem lőtt volna mellé egy duplacsövű vadászpuskával – mondta Házén. – Erre a bíróság előtt is megesküdnék.

– Ha valaha is eljutunk a tárgyalóteremig, azt mond, amit akar. De még a közelébe se vagyunk. Ha megpróbálja saját maga elrendezni ezt az ügyet, kénytelen leszek letartóztatni. Megértette? Tudom, mit érez. Főhetünk még a saját levünkben, de az egyikünknek sem használ.

– A bátyámat megölték – mondta Hazen –, ez nem olyasmi, amiről képes lennék csak úgy megfeledkezni.

– Megértem – mondta Raylan. – De az én dolgom, hogy elkapjam Boydot, nem a magáé.

– Ha valaha elfelejtené, hívjon fel – mondta Hazen. – Majd én emlékeztetem rá.

Egy más időben talán jó barátok lettek volna. Raylan kezet nyújtott, de Hazen addigra faképnél hagyta.

Carol kiszállt az autóból, Casper a nyomában.

– Ez Otis öccse volt, nem? – kérdezte Carol. – Azt hittem, már elment. Mit akar ez az ember, bosszút állni? Ha Boyd nem kerül villamosszékbe, akkor ez a Hazen, vagy hogy is hívják, lelövi őt?

– Vagy magát is, hiszen mindketten ott voltak – jegyezte meg Casper.

Carol lesújtó pillantást vetett Casperre.

– A kiszemelt áldozatok – tette hozzá Casper.

– Miért engem szekál mindenki? – mondta Carol csendesen. – Most bemegyünk, öt perc bemelegítés, aztán az emberek egy részét a saját oldalamra állítom, a széplelkek pedig kiordítozhatják magukat. Miért akarom homokdűnékké változtatni a hegyeket? „Élettelen homokdűnékké”, ahogy egyszer mondták nekem. Már nem tudom pontosan idézni. A lényeg, hogy minden szépet és nagyszerűt elpusztítunk, amit Isten teremtett... és ami tele van szénnel.

Raylan hallgatta, és nézte, ahogy a nő rágyújt egy cigarettára.

– És akkor felölti magára azt a csodálkozó arckifejezést.

– Nem csodálkozó arckifejezés, hanem *rácsodálkozó*. Álljunk csak meg egy pillanatra. Hát nem Isten volt, aki szenet teremtett e ragyogó szépség alá?

– Ezen aztán meglepődnek egy kicsit – mondta Casper.

– Azt mondom majd, „Hékás, ha már egyszer Isten odarakta.. vagy inkább, „A pokolba is, hát Isten talán el akarja rejteni előlünk azt a szenet?” Mosolygok. „Hát csúfot űz belőlünk?” Végül azt mondom nekik. „Ha kiássuk onnan, az maguknak is munkát ad, emberek, és fűti a házaikat”, aztán elsorolom nekik a szén áldásait.

Carol odafordult Raylanhez.

– Na, én bemelegítettem. És maga hogy van? Vagy nem is, inkább: „Mi a pálya, nagyfiú?” Elég elkezdenem így gondolkodni, és természetes módon tör fel belőlem ez a stílus. Na, semmi kommentár? – kérdezte Raylantől. – Frappáns kis rendőrbírókám?

– Semmi nem jutott eszembe, amit érdemes kimondani – felelte Raylan.

– Na tessék, már megint. Folyton ezek a velős kijelentések. Csak lógatja itt az orrát jobbra-balra, hogy úgy mondjam, miközben újabb és újabb elmésségek pattannak ki az agyából.

– Hallaná, amit majd Artnak mondok – felelte Raylan.

– Látja? – mondta Carol. – Ha végeztem, visszamegyünk a házhoz, oda, ahol felvett engem, és a tudomásomra hozta, mennyire okos fickó. De nem jött be, mi?

– Ha visszaviszem Woodland Hillsbe, utána mehetek is, ugye? – kérdezte Raylan.

– Majd eldönti maga – válaszolta Carol.

Huszonegyedik fejezet

CAROLNAK ÚTON WOODLAND HILLSIG VÉGIG BE NEM ÁLLT A SZÁJA.

– Azt kérdezi a nő, „Mi van, maga nem szereti a szépséget?” Mintha színvak volnék, *és* nem lennék képes értékelni a természetet. Majdnem a szokásos keménykedő megjegyzéssel válaszoltam neki: „Maga inkább gyönyörködik a kilátásban, mint hogy a férjének munkája legyen?” De aztán inkább valami mással próbálkoztam, és azt mondtam neki, hogy igaza van. „Persze, hogy én is inkább a szép kilátást választanám. Nézem a munkát, ahogy az önök férjei azokat a hatalmas gépeket irányítják, és csak az jár az eszemben, mennyi időbe telik majd újra széppé varázsolni ezt a csodás vidéket, kis barátaink, a vadon élő állatok otthonát.” Fogalmam sincs, ezt miért mondtam, csak úgy eszembe jutott. így aztán még hozzátettem: „Van, aki még a borzokat is kedveli, pedig ők nem kifejezetten a barátaink.”

A Carol háza felé tartó limuzinban ekkor Raylan is megszólalt:

– Be is foghatta volna az orrát közben.

– Miért, nem egyértelmű?

– Így megnevettethette volna azokat is, akik nem tudták, hogy becsapja őket.

Egyikük sem szólt többet – Boyd figyelte őket a visszapillantó tükörben – amíg meg nem érkeztek a ház előtti kocsifelhajtóhoz, és Carol azt mondta Raylannek:

– Szeretném, ha bejönne velem.

Boydnak nem mondott semmit. Ő csak ült tovább a volánnál.

☼

CAROL EGY, FABURKOLATÚ DOLGOZÓSZOBÁBA VEZETTE RAYLANT, a falakon lovas képek lógtak, a bútorokat skót kockás huzat

borította. A szobát, legalábbis Raylan szerint, valaki más rendezhette be, nem Casper.

– Casper bérbe adja a házát a vállalatnak, és nem fél, hogy a vendégek kirámolják a helyet? Valaki, akit nem is ismer? – kérdezte Raylan.

– Én valami fosztogató vagyok maga szerint? – válaszolta Carol.

A nő a teázóasztalkánál állt, és valami italt töltött, Raylan úgy vélte, talán konyakot. Aztán Carol átnyújtott neki egy félig teli borospoharat, amit Raylan az arca elé emelt, miközben arra gondolt, ne koccints velem.

De Carol felemelte a poharát, és koccintottak.

– A konyakospohárral többet kell bajlódni. így egyszerűbb, gyorsabban lehet belőle inni, és én mindjárt szomjan halok.

Sötét volt a házban, égtek a lámpák, és kint is már majdnem besötétedett.

Raylan azt gondolta magában, a nőnek azért kell ez a korty konyak, hogy egy egészen más Carollá váljék, valakivé, akit ő még nem ismer. Raylan egész nap figyelte őt, ahogy egyszerű, vidéki lányból tárgyilagos vállalati vezetővé válik. Carol most ránézett, és azt mondta:

– Holnap Boyddal átmegyünk a Piney Runhoz, hogy találkozzunk Pervisszel. Az öreg most ott lakik, amíg, ahogy ő mondta, kiheveri a fiai halálát. Tényleg csodálom ezt az embert. Majdnem olyan hitelesen játssza a déli majmot, mint én. Nekem elég előkapnom a tősgyökeres nyugat-virginiai akcentusomat, és egy csapásra hisznek nekem.

– Azt akarja tudni, hogy Pervis tényleg Dewey-ra hagyta-e a Black Mountaint – mondta Raylan.

– Biztos vagyok benne, hogy nem tenne ilyet – válaszolta Carol. – Lehet, hogy ajánlatot teszek Pervisnek, de nem biztos, hogy ez lesz a megfelelő alkalom.

Raylan elképzelte, ahogy Carol kártérítést ajánl Otis Culpeppernek a házáért cserébe. Boyd meg lelövi az öreget.

Carol közelebb lépett Raylanhez, szinte kihívóan, és azt mondta:

– Ma láthatta, miféle szerepeket játszom munka közben. Fárasztó dolog. De most már végeztünk, végre önmagam lehetek.

A pohara fölött nézett a férfira.

Raylan biztos volt benne, hogy ha elveszi tőle a poharat, és a sajátjával együtt leteszi az asztalra, akkor átölelhetné a nőt, utána szenvedélyesen megcsókolná, és már az ágyban is vannak.

Ember, ez a nő éppen erre vár.

De úgy alakult, hogy nem kellett elvennie a poharakat. Maga Carol tette meg helyette, aztán Raylan felé fordult. Türelmetlennek tűnt, mintha most azonnal akarná a dolgot. Raylan eltűnődött, vajon komoly arccal, nyögdécselve csinálja-e, vagy mosolyog-e közben, és élvezi a dolgot.

Meg hogy miért olyan biztos benne, hogy le akarja teperni őt.

Csak úgy kiválaszt egy fickót testőrnek, és azt mondja: „Őt akarom."

Azért, mert olvasott róla és Layláról. Carolt érdekelte, Layla mit látott benne.

Raylan hirtelen nem értette, mi a fenét keres itt.

– Carol, sajnálom, de azt hiszem, lejárt a munkaidőm – azzal kezet nyújtott a nőnek.

– Szóval visszautasít? – kérdezte Carol. Meg volt lepve, de nem nagyon mutatta. Aztán mégis azt mondta: – Meg vagyok lepve.

– Nem maga az egyetlen – felelte Raylan.

Azzal arcon csókolta a nőt, és távozott.

☼

RAYLANNEK CSÖRGÖTT A MOBILJA.

Az anyósülésen ült Boyd mellett. Winona volt az.

– Zavarok?

– Épp hazafelé tartok – mondta Raylan. – A Mount-Aire motelben lakom. Kaptam egy kis bungalót, valahol leghátul, de még így is hallom ezeket az ohiói srácokat, ahogy bőgetik a kvadjaikat.

– Carol fogadott velem, hogy elcsábít téged – mondta Winona.

– Remélem, egy egész kis vagyont tettél rá – felelte Raylan.

– Rád nyomult?

– Ott állt a szoba közepén pucéron, mondtam neki, hogy fáj a fejem.

– Te disznó... Holnap hívj fel, oké? – mondta Winona.

– Teljesen levetkőzött? – kérdezte Boyd.

Raylan mobilja megint megszólalt.

Art volt.

– Carolnál vagy?

– Egy kocsiban ülök – felelte Raylan. – Harlan felé tartok, és még szűz vagyok.

– Büszke vagyok rád – mondta Art. – Ha kész vagy Ms. Conlannel, gyere vissza, van valamim a számodra.

– Majdnem végeztem – mondta Raylan – de reggel még elnézek Carolhoz. Azt hiszem, készül valamire. Majd hívlak. Boyd Crowder itt ül mellettem, és mindent hall – tette hozzá Raylan, és lerakta, mielőtt a főnöke elkezdhetett volna kiabálni. Boydhoz fordult.

– Mikor mentek holnap Pervishez?

– Aha, szóval oda megyek? – felelte Boyd. – Raylan, te többet tudsz a programomról, mint én magam.

– Folyton az jár a fejemben – mondta Raylan –, hogy Carol biztos kártérítést ajánlott annak az öregembernek, mielőtt te lelőtted volna.

– Melyik öregemberre gondolsz? – kérdezte Boyd Raylanre pillantva. – Ha Otisra, az már halottnak a csók.

Huszonkettedik fejezet

PERVIS FEHÉR ZOKNIBAN, ALSÓNADRÁGBAN ÉS ATLÉTÁBAN ÜLDÖGÉLT.

– Pont úgy nézel ki, mint aki veri a feleségét – mondta neki Rita. – Csakhogy én nem vagyok a feleséged, ezért soha nem emelhetsz kezet rám, ha megharagszol.

– Te vagy az én szemem fénye – felelte Pervis. – Rád hagyom az üzletemet, a földjeimet, minden egyes marihuánalevelet, a hegyemet... és a boltomat is, mindent.

– Másra se vágytam soha – felelte Rita –, mint hogy boltot vezessek, és kajautalványokban fizessenek nekem. Szóval azt mondod, ezt mind rám hagyod. És nem ejtesz át?

– Tudod, hogy tiszta szívből mondom – felelte Pervis. – Minden a tiéd lesz, az utolsó fűszálig.

– Te vagy az első férfi, aki szívből ad nekem valamit. A legtöbbször onnan lentről kínálgatnak. – Rita odalépett az öregemberhez, hófehér blúza alól kivillant hófehér bugyija, és bekucorodott Pervis ölébe.

– Dewey nem fog gondot okozni nekem?

– Az a szerencsétlen arra vár, hogy meghaljak. De ahogy most érzem magam, lehet, hogy ez soha nem történik meg.

A lány csókot nyomott Pervis kopasz fejére, és nyelvét bedugta az öreg fülébe.

– Várjunk még egy kicsit a nagy esemény előtt?

– Azt gondoltam, szívhatnánk egy kis füvet, amíg erőt gyűjtök.

Rita végigsimította Pervis kopasz fejét.

– Lesült a fejed. Kicsit máshogy nézel ki tőle. Meg nincs rajtad az a rongy. – Rita végigfuttatta a nyelvét az öreg fején. – Fiatalabbnak nézel ki nélküle, tudod? Végre lett egy kis színed.

Rita kimászott Pervis öléből, a konyhába ment, és onnan folytatta:

– Láttam, hogy van itthon császárhús. Ha akarod, ráütök egy halom tojást.

– Naná, hogy akarom – válaszolta Pervis. – Egy borz seggét is megenném, olyan éhes vagyok.

– Drágám…?

– Igen…?

– Tudod, hogy a tűzhelyen van a kávéskannában egy pisztoly?

– A kártevők ellen – felelte Pervis.

– Ez egy 38-as.

– Nagyobb kártevők ellen.

MÁSNAP REGGEL RAYLAN MÁR OTT VOLT WOODLAND HILLSBEN, ÉS CAROL SZÁLLÁSHELYÉT FIGYELTE a fák közül. Majdnem két óra eltelt, mire a limuzin megérkezett. Raylan figyelte, ahogy Boyd kiszáll, megnyomja a csengőt, aztán várakozik. Az ajtó egy pillanatra kinyílt, majd újra becsukódott, Boyd pedig visszaült a limuzinba.

Újabb félóra telt el, mire Carol kijött a házból, Levi's farmerben és tűsarkúban, és becsusszant a limuzin első ülésére Boyd mellé.

Raylan beszállt az Audijába, és követte a limuzint, keresztül Harlanon, majd ki a városból, Baxteren is túl.

Úgy másfél kilométert tehettek meg a 413-ason, amikor Raylan látta, hogy a limuzin lehúzódik az útról. Lelassított, és abban a pillanatban meglátta Dewey-t – tényleg ő volt, abban a túl bő zakóban amint az út mentén sétál. Ezek szerint őt várja a limuzin, gondolta Raylan. Néhány másodperccel később azonban egy piros pick-up jelent meg Harlan felől, ahogy megelőzte Raylant, látszott az ajtaján az M-T MINING felirat, és hamarosan beállt a limuzin mögé. Raylan lekanyarodott egy rég nem

működő benzinkúthoz. A visszapillantó tükörben látta, hogy Dewey egyenesen felé szalad.

Dewey behajolt az anyósülés ablakán.

– Raylan, nem tudnál kisegíteni? Tudod, kölcsönadtam a Hornetemet Pervisnek, hogy hazamenjen vele. Csakhogy a kocsi nem volt ott a megbeszélt helyen, ezért azt gondoltam, biztosan hazavitte... Ha épp nem fogyott ki a benzin, és hagyta ott valahol az út szélén.

– Szállj be – felelte Raylan. – Tudod, ki van a pick-upban?

– Gépfegyver van az ablakára szerelve – mondta Dewey. – Nekiállsz majd kiabálni vele gyorshajtásért? Gondold át a dolgot. Ezek a vállalat emberei. Nézd csak azt a fickót, épp kiszáll, és odamegy a limuzinhoz, behajol az ablakon...

– Hátraugrott – mondta Raylan. – Öt dollárba fogadok, hogy Carol felhúzta előtte az ablakot.

– Az ott az autónál Billy, a Kölyök.

– Az a fickó minimum ötvenéves – jegyezte meg Raylan.

– Biztosan így hívták valamikor, és rajtaragadt. Nekem aszonták, állítólag ölt már embert.

– Vagyis még senki se látta?

– Akiket lelőtt, azok biztos látták – válaszolta Dewey. – Azt tudom, hogy ő az M-T egyik gorillája. Pervisszel akarnak beszélni a hegy miatt. Hátha meggyőzik őt a számok. Ha pedig mégse, jobb, ha az öregnek alapos oka van rá.

– Tudod, miért hívják őket gorilláknak? – kérdezte Raylan.

– Hát mer' fegyver van náluk.

– Mi gengsztereknek szoktuk hívni az ilyeneket – jegyezte meg Raylan.

Nézte, amint Billy visszaül a pick-upba a társa mellé, és beindítja a motort. Raylan is besorolt utánuk, és követte a limuzint meg a vállalati autót Piney Runon át egészen Pervis bérelt házáig.

RITA A KONYHAABLAKBÓL LÁTTA MEG A LIMUZINT, eloltotta a lángot a császárhús alatt, és kezében a húsvillával visszament a nappaliba.

– Drágám, vendégeink lesznek.

– És azzal fogod felnyársalni őket? – kérdezte Pervis.

Rita, odaszólt Pervisnek, hogy lehozza neki a nadrágját, azzal felszaladt a hálószobába. Hamarosan meg is jelent Pervis Levi's farmerével – az öreg akkor már a nappali ablakánál állt és segített neki inget is húzni.

– Kit ismerünk, aki limuzinnal jár látogatóba? – kérdezte Rita belebújva egy rövid farmersortba.

– Biztosan az a nő, a vállalattól, Ms. Conlan – mondta Pervis. – Jön hegyet venni.

– Mennyit fog érte ajánlani?

– Az első ajánlatára majd azt mondjuk: „Maga tréfál?" Nem áruljuk el neki, hogy a hegy a tiéd – tette hozzá Pervis. – Meglátjuk, milyen magasra hajlandó menni.

Figyelték, ahogy egy pick-up is megjelenik az kaptatón, és megáll a limuzin mögött.

– A vállalati nő hozott néhány vállalati embert is – mondta Pervis, és Ritára pillantott. – Elzártad a gázt?

Rita kiment a konyhába, Pervis pedig figyelte, ahogy két férfi száll ki a pick-upból. Billyt felismerte: ő a sovány fickó, a fél szemére húzott kalapban. Pervisnek úgy rémlett, hogy a másikat, aki lustán ácsorgott mellette, Wayne-nek hívják. Másnaposnak látszott.

– Van egy harmadik autó is – mondta Pervis —, most áll meg a vállalati kocsi mögött.

Rita bejött a konyhából fehér blúzának hosszú alját igazgatva a farmersort fölött:

– Hány ember kell ennek a nőnek?

Pervis nem szólt, csak nézte, hogy valaki kiszáll az Audiból, aztán egyszerre csak kellemes meglepetés érte.

– Ez Raylan, hogy áldja meg a jóisten.

– Tényleg...? – kérdezte Rita, és kíváncsi tekintettel nézett a férfira, aztán hallotta, amint Pervis hozzáteszi:

– És Dewey. Mi a frászért hozta magával Dewey-t?

☼

DEWEY SZEDTE A LÁBÁT, HOGY UTOLÉRJE RAYLANT, míg az megszámolta, hányán vannak az udvaron.

– Feljössz te is, és mondasz valamit? – fordult most hozzá Raylan.

– Megkérdezem Pervist, hogy hol van az autóm.

– Úgy értem, a hegyről.

– Már tegnap este is mondtam neked: a nő kitalálta, hogy az enyém lesz, én meg hagyom, hogy ezt gondolja. Megegyezik az öreggel, mielőtt az meghalna? Akkor lesz egy hatalmas limuzinom, ami kettőnegyvennel fog repeszteni full gázon. Lehet, hogy kettőhatvanra is felgyorsul – azért az már sebesség – de fogadok, hogy még így is tíz másodpercen belül meglesz neki.

Raylan a két fegyveresre pillantott, akik rá vártak, Carol és Boyd valamivel közelebb voltak a verandához, ahol már ott állt Pervis, a lehető legnyugodtabban, és közvetlenül mellette Rita.

– Ha ez a vállalati nő egyszer majd tényleg boltolni akar velem, kérek néhány tippet Caspertől, ő a legokosabb ember, akivel valaha is találkoztam – mondta Dewey.

– Négy a négy ellen, ha téged is az én oldalamra számollak – mondta Raylan,

– Én, te, Pervis és a feka csaj? – kérdezte Dewey.

– Ez a csapatunk – felelte Raylan. – Neked nem kell mondanod semmit, ha nem akarsz, oké?

– Ha az ember örököl egy hegyet – mondta Dewey —, fel kell készülnie rá, hogy mindenféle emberek kérdezősködnek.

Dewey hátramaradt, és figyelte Raylant, amint elindul az udvaron álló gengszterek felé.

☼

– KÖLYÖK – SZÓLÍTOTTA MEG RAYLAN A KÖZÉPKORÚ FICKÓT – áruld el, mit keresel itt.

– Bányavállalati ügyek – felelte Billy, a Kölyök. – Neked aztán semmi közöd hozzá, az biztos.

– Fegyverrel jöttél? – kérdezte Raylan.

– Van rá engedélyem. Ahogy Wayne-nek is.

Carol Raylan felé fordult.

– Szálljon le róluk. Ők a biztonsági embereim.

– Fél Pervistől? – kérdezte tőle Raylan.

Carol válaszra sem méltatta. Raylan látta, hogy megfordul, és elindul a ház felé, Boyd ott maradt, szemben Raylannel, amíg a nő megállt, és visszanézett rá.

– Nem jönnek?

A két fegyveres is megfordult, és követték Boydot.

Pervis várakozón állt a verandán, Rita mellette, csípőre tett kézzel, karcsú, barna lába kilátszott a fehér blúz alól.

Carol Pervishez fordult.

– Nem invitál be magához?

– Minek? – kérdezte Pervis.

– Beszélhetnénk a bányászati jogokról.

– Momentán nincs ilyen eladó.

Billy, a Kölyök megint szemben állt Raylannel. A társához fordult, hogy mondjon neki valamit, és Wayne a sötét napszemüvegében most pont úgy nézett ki, mint aki most ébredt fel. A Kölyök ébernek, bár kissé idegesnek tűnt, ahogy megigazította a kalapot a fején, egy régi vágású, városi Stetsont, és hajlított karimáját újra a szemébe húzta.

– Üzletről akar beszélni... – folytatta Pervis, de aztán elhallgatott, mert Carol Raylant nézte. – Magához beszélek, kisasszony – mondta neki Pervis, és megvárta, amíg a nő ismét felpillant rá. – Ha azért jött ide, hogy a hegyről tárgyaljunk, akkor mondja, minek hozta magával ezeket a gengsztereket?

– Mr. Crowe – mondta Carol kedves hangját elővéve —, én az M-T Miningot képviselem. Idejöttem Harlanba, és pontosan tudom, hogy nem én vezetem itt a népszerűségi listákat.

– Az biztos – felelte Pervis —, főleg azzal a nyugat-virginiai nyávogással. Ha esetleg elfelejtenénk, hogy az apja is a szenet túrta.

Most a Kölyök'is megszólalt:

– Hűha, nagypapi aztán tudja, mi a dörgés. Beszólogat itt nekünk a feka puncikája előtt.

Raylan látta, hogy Rita keze lecsúszik a combjához.

– Pervis – mondta Raylan —, miért nem mennek be Ritával a házba, amíg mi idekinn elintézzük a dolgot?

Raylan most Carolhoz fordult:

– Pervis arra gondol, hogyan kötött üzletet Otis Culpepperrel, és mit kapott Otis a végén.

– Biztos leitatták az öreget – jegyezte meg Pervis – aztán lelőtték, amíg csukva volt a szeme. Nagyjából ezt gondolom ennek a vállalati kislánynak a sztorijáról. – Azzal Carolhoz fordult: – Drágám, arról a hegyről akar beszélni, amit a rokonomra hagytam? Mert ő megesküdött rá, hogy tiszteletben tartja a kívánságomat, és soha nem fogja eladni.

Odapillantott Dewey-ra, aki az udvar másik végében ácsorgott, mindenkitől távol, és magához intette.

– Gyere csak ide, fiam. Mutassuk meg ennek a lánynak, hogy összetartunk ebben az ügyben.

– Menj csak föl oda – mondta Raylan, hogy Dewey ne legyen útban. Nézte, amint a fiú óvatosan megkerüli a fegyvereseket, és

a veranda felé veszi az irányt. Aztán nézte, amint Dewey fellép a verandára, és Pervis átkarolja a vállát.

– Na, mondd csak meg ennek a kislánynak – folytatta Pervis – hogy ha valaha eljön a halálom órája, nem fogod eladni azt a hegyet. Emlékszel még, mit mondtam neked a sírkövemről?

Dewey szinte eltörpült Pervis karja alatt, és ahogy az udvaron állók tekintete rászegeződött, azt válaszolta:

– Azt tetszett mondani, szeretné, ha a Big Black tetején állna.

– Ott szeretnék nyugodni a fák között – mondta Pervis.

– Igen, uram, nem szeretné, ha egy fát is kivágnának.

– És te se szeretnéd – tette hozzá Pervis. – Ahogy azt se, hogy egy körömnyi szenet is kikaparjanak abból a hegyből.

Raylan látta, hogy Dewey elbizonytalanodik, és fájdalom ül ki az arcára.

– Akármennyit is ígérjenek érte – mondta végül.

– Mr. Crowe – mondta most Carol —, ha egy pillanatig is elhittem volna, hogy Dewey az örököse, most nem lennék itt, hogy ajánlatot tegyek arra a hegyre, nem gondolja?

– Mivel sosem fogom eladni – válaszolta Pervis – gondolom, az a szándéka, hogy pisztolyt szegez a fejemnek, és aláírat velem egy átruházási nyilatkozatot. Aztán lelövet a Kölyökkel, és szépen kitalál egy sztorit, mi is történt valójában.

Raylan látta, hogy a Kölyök megint a kalapját igazgatja, mintha csak meghajtaná a fejét valaki előtt; ez a fickó úgy viselkedik, mintha valami filmben szerepelne.

Most aztán elérkeztek a nagyjelenethez.

Raylan Boydhoz fordult:

– Van egy pisztoly a nadrágodban? Csak mert tudni szeretném, ki van benne, és ki az, aki csak nézi.

Nem Boyd, hanem a Kölyök válaszolt neki:

– Ezt csak egy módon tudhatod meg – mondta, és keze lecsúszott a nadrágszíjához.

Raylan ekkor előkapta a Glockját, felemelte, és lelőtte a kalapot a Kölyök fejéről; látta, hogy a fickó megrökönyödik, a földre ejti krómozott revolverét, keze a feje búbjához nyúl, és megnézi a tenyerét, hogy véres-e – legfeljebb egy csepp, gondolta Raylan —, a hajában pedig szép kis választék nyílt. Ezalatt Wayne igyekezett kiszabadítani a kabátja alól a fegyverét, és végül előhúzott egy másik krómozott pisztolyt, Rita pedig lelépett a verandáról, a blúza alól előkapta az öregember 38-asát, és a csövével egy hatalmasat vágott Wayne fejére. Wayne megtántorodott, elejtette a fegyverét, és zavartan ácsorgott tovább az udvaron. Rita ekkor Carolra szegezte a 38-ast, és odavetette Raylannek:

– Ha akarja, lelövöm.

– Na ne már – mondta Carol. – Idejövök, hogy üzletről beszéljünk, erre Raylan pisztolyt ránt.

– A maga két gorillájára – mondta Rita. – Most Ielőhetném, a fegyvert pedig berakhatnám a kihűlt kezébe.

– Végeztünk – mondta Raylan, és újra Boydra pillantott. A férfi még mindig ugyanott állt mozdulatlanul. – Arra gondolsz, amikor rád lőttem, és feltámadtál a halálból? Ez csak egyszer eshet meg az ember életében. – Újra Carolhoz fordult, aki azt kérdezte:

– Direkt a kalapjára célzott?

– Azt találtam el, nem?

Raylan a két vállalati gengszterre pillantott, most már mindketten bágyadtan üldögéltek a földön.

– Ezeket is magával viszi?

– Ki vannak rúgva – válaszolta Carol, aztán egy pillanatnyi szünet után így szólt: – Tudja, én bányásztelepeken nőttem fel...

– Mintha már említette volna...

– Hogy a lényegre térjek – folytatta Carol –, tudom, hogy itt a hegyek közt másféle emberek élnek, akik furcsának tűnnek a kívülállóknak. De maga még nekem is meglepetést okozott.

– Ha valami történik Pervisszel – mondta Raylan –, jövök, és megkeresem magát.

– Megígéri? – mondta Carol.

Azzal elindult – Boydra rá se nézett visszasétált a limuzinhoz, beszállt, megfordult az udvaron, elhúzott a pick-up és az Audi mellett, és elhajtott.

Raylan Boydhoz fordult.

– Ha jól sejtem, te is ki vagy rúgva.

– Feltettél egy kérdést, hogy melyik oldalon állok – mondta Boyd. – És mit mondtam? Semmit. Ez a faszkalap válaszolt neked, nem én. Nem tudhatod, mit feleltem volna, igaz?

– Mindegy is – válaszolta Raylan. – Ha előhúzod a fegyvered, lelőlek. Szerintem ezt te is tudtad, így aztán úgy döntöttél, hogy inkább csak nézed a dolgot.

– Raylan – mondta Boyd –, bennem nincs harag irántad, még ha rám is lőttél annak idején. Beismerem, akkor megfordult a fejemben, hogy rád lőjek, de csak ha nem lett volna más választásom.

– Boyd, akkor azt mondtad nekem, hogy le *akartál* lőni – mondta Raylan. – Ma hagytam, hogy néző legyél, úgyhogy most kvittek vagyunk, oké? Most pedig, ha kell egy fuvar, tedd be a Kölyköt meg azt a másikat a kocsijukba és vidd őket szépen haza.

– Raylan... ? – kezdte Boyd.

– Befejeztük a beszélgetést – mondta Raylan, miközben felment a verandára. Pervisre nézett. – Ha Carol újra felbukkanna, csak hívjon, és a nyakára küldöm a rendőrbírókat.

– Nem árthat nekem az a nő – válaszolta Pervis. – Itt van Dewey, majd ő vigyáz rám.

– Ennek szentelem az életemet – mondta Dewey.

Rita újra megjelent a verandán.

– Én megmondtam Pervisnek, hogy szégyellheti magát, amiért Dewey-nak meg kell várnia, amíg az öreg meghal. Mert mi

van, ha kiderül, hogy a hegy egy kanyi vasat sem ér, és a szenet, amire Dewey évekig várt, már rég kiásták alóla?

– Én mindig próbáltam optimista lenni az életben – mondta Pervis.

Dewey egyikükről a másikra nézett.

– De hát mindenki szerint tele van szénnel. Nem így van?

– Mindenki munkáért rimánkodik – mondta Rita – és reméli, hogy talál magának valamit. – Pervisre nézett. – Szerintem nem szép dolog egy halott hegyet hagyni az egyetlen rokonodra.

– Hát – mondta Pervis —, adhatok neki egy fél kilót a legjobb füvemből, azzal biztos ellesz egy darabig.

Rita bólintott.

– Egy egész kiló még nagylelkűbb ajánlat volna. Egy kiló Apuci Kedvencéből. Aztán Dewey, ha akarja, elszívja, ha akarja, eladja, mindenképpen jól jár.

– Mennyit kapnék érte, ha csak a felét adnám el? – kérdezte Dewey.

☼

– RITA AZT MONDTA NEKI, AKÁR TÍZ LEPEDŐT IS KERESHET VELE, HISZEN EZ PERVIS LEGJOBB CUCCA – mondta Raylan Art Mullennek.

– Szerintem ez azért erős túlzás, de Dewey szeme felragyogott, és már meg is egyeztek.

Art Mullen harlani irodájában voltak, Art íróasztalának szélén halomban álltak a papírok és a körözött törvénykerülők.

– Egy pókerrazzia során letartóztattak egy huszonhárom éves lányt, aki most végzős a Butler Egyetemen.

Raylan elvigyorodott.

– A zsaruk berontottak a kokszba, és rajtakapták őket, amint gyufaszál alapon játszanak?

– Az indianapolisi rendőrség rajtaütött egy nagy tétes játszmán, ahol húszezer dollárt vesztett a kiscsaj. A rendőrség

bevitte, és nyilvántartásba vették. Az éjszakát fogdában kellett volna töltenie, és másnap reggel jelenése volt a bíróság előtt.

– Honnan szerezte azt a húsz lepedőt?

– Na, most már érdekel? – mondta Art. – Fogadáson nyerte, amikor a Duke-ra tett a Butler ellen az egyetemi kosárliga döntőjében. A lány apjának, Renónak – aki igazából csak a nevelőapja – van egy sportfogadó irodája Indianapolisban. A lány a pókerpartik és a fogadási tippek világában nőtt fel.

– Elvesztette az összes pénzét, aztán bekasztnizták – ez nem az ő estéje volt, mi? Végül bírságot kellett fizetnie?

– Meglépett – mondta Art. – Kisétált, és nem jelent meg a bírósági meghallgatáson sem.

– Biztosan van valami oka, hogy ezt most elmondtad nekem, igaz?

– A lány – aki egyébként éltanuló a Butleren – állítólag most bankokat rabol Kentuckyban, így a mi hatáskörünkbe került – mondta Art. – Rachel és két másik fiatal hölgy. Abból, ahogy a pénztárosokra vigyorognak, feltételezhető, hogy be vannak szívva. Három csaj kábítószer hatása alatt azzal szórakozik, hogy bankokat rabol. Az indianapolisi rendőrség a biztonsági kamerák felvételei alapján azt gondolja, hogy Rachel az egyikük.

– És ebben egész biztosak, vagy csak remélik, mert korábban meglépett tőlük? – kérdezte Raylan.

– Miért nem mész oda, és deríted ki magad? – kérdezte Art. – Megint a lexingtoni irodából fogsz dolgozni. Gyújtsd be a csajt, amíg nincs más dolgod, és koptasd le az indianapolisi zsarukat.

– Hogy hívják, Rachel.,.?

– Rachel Nevada.

– Most viccelsz.

– A nevelőapja pedig Reno Nevada – mondta Art – ez az igazi neve. Kezdj az indianapolisi zsaruknál, aztán onnan juss vissza Lexingtonba.

– Látnom kell egy képet erről a Rachel Nevadáról – mondta Raylan.

– Mostantól szólítsd Jackie Nevadának – felelte Art. – Reno és mindenki más is így hívja.

Huszonharmadik fejezet

AMIKOR JACKIE NEVADA KISÉTÁLT AZ ŐRSZOBÁRÓL, tudta, azzal nyer a legtöbbet, ha eltűnik a városból. Kérj kölcsön egy hátizsákot, és tömd tele pólókkal meg rövidnadrágokkal; aludj egy-két órát, aztán húzd föl a farmered, és stoppolj át Shelbyville-be: ölj le pókerezni az Indiana kaszinóban, és játssz néhány parti Texas hold 'emet farmerekkel és kamionsofőrökkel, akik egész éjszaka fenn voltak, és szedj össze egy csomó zsetont, Szivarfustben ülve vesztette el a húsz lepedőt, öt, limit nélkül játszó öltönyös úriember figyelte némán. Bedobta a lapjait, egy ászt és egy ötöst, pedig érezte, hogy nem kéne. Ha ezek a fickók egyszerű munkásruhában ülnek vele szemben, megadta volna a tétet. Aztán látta, hogy a flopban egy ász érkezik, amivel meglett volna a párja, és megnyeri a játszmát. Ez pedig azt jelentette, hogy meg lehet fogni ezeket a fickókat; legalábbis úgy érezte. Azt mondhatta volna: „Ja, hogy az urak rám várnak?", aztán emelni az ász-ötösre. De ő bedobta. Azt mondta magának, hogy az esélyek szerint dobnia kell. Miért nem mondta inkább, hogy szarok rá? Hagyta, hogy megkopasszák, és már csak háromszáz dollárja maradt a tornacipőjébe rejtve, amikor megjöttek a zsaruk.

Másnap reggel Buddy, aki kivitte Jackie-t a 74-es út mellé, hogy a lány onnan stoppoljon tovább az ötven kilométerre fekvő Shelbyville-ig, megkérdezte:

– Az nem az én hátizsákom?

Jackie azt felelte, hogy de igen, de tegnap este kölcsönadta neki.

– Tényleg? – kérdezte Buddy.

– Háromszázzal indulok – mondta Jackie. – Ma keresek annyit, hogy vegyek egy buszjegyet, és aztán csak Mississippiben

állok meg, hogy pókerezzek egyet Tunicában, mielőtt megérkeznék a Las Vegas-i világbajnokságra. Össze kell szednem valahogy a nevezési díjat, aztán már csak meg kell nyerni a versenyt, abból kifizetem Renót, és a vizsgákra épp visszaérek a Butlerre. Na, hogy hangzik?

Buddy másnaposán motyogta:

– Hát persze, miért is ne?

A srácnak nem volt elég benzine, hogy a lányt elvigye a kaszinóig, és vissza is tudjon jönni. Semmi baj, mondta neki Jackie, azzal visszafojtott lélegzettel szájon csókolta Buddyt, elköszönt tőle, és kisétált az autópályához; Buddy nézett utána, a hátizsák ott himbálózott az egyik vállán. Jackie még föl sem emelte a hüvelykujját, de már többen lelassítottak mellette, hogy megnézzék maguknak. Két perc, és meglesz a fuvar, gondolta Buddy.

A fiú látta, amint megjelenik egy autó, aztán lelassít Jackie mellett, hogy közelebbről is szemügyre vegye, és Buddynak csak ekkor esett le, hogy atyaég, ez a kocsi legalább ötvenéves, de kit érdekel, hiszen ez egy Rolls-Royce Phantom, újrafestve az eredeti csillogó zöld színére, mintha vadonatúj lenne.

Nézte, hogy egy sofőregyenruhás fekete fickó száll ki a kocsiból, kinyitja a hátsó ajtót, és elveszi a lánytól a hátizsákot. Buddy látta, ahogy Jackie még odaint neki, aztán beszáll a Rolls-Royce-ba.

☼

A SOFŐR MÉG A KOCSIAJTÓT TARTVA AZT MONDTA JACKI-NEK:

– Az úr, aki felajánlja önnek, hogy elviszi, Mr. Harry Burgoyne Lexingtonból, a Burgoyne Lovas Farm tulajdonosa.

Harry figyelte, ahogy a lány beül mellé a kocsiba, aztán azt mondta:

– Csak azt ne mondd, hogy megszöktél otthonról. Ha átmegyünk egy másik államba, könnyen a börtönben találhatom magam. Ja nem, diák vagy, mi? Csak azt ne mondd, hogy a Butlerre jársz. A minap adnom kellett öt pontot a Butlernek, hogy fogadhassak a Duke-ra, és a végén elvesztettem tíz rugót.

– Jackie Nevada vagyok, és tényleg a Butlerre járok. Én egyenlő esélyre tettem őket – tette hozzá és nyertem húsz lepedőt.

Harry, aki napszemüvegben és skót kockás sportkabátban ült a hátsó ülésen, elvigyorodott:

– Most ugye viccelsz. A suliban lehet fogadni?

– Többnyire – felelte Jackie. Már ott ült Harry mellett, egymás felé fordultak, miközben a Rolls-Royce kényelmes tempóban siklott az autópályán. – Mire összekerültünk a Duke-kal, mindenki annyira erősnek érezte a Butlert, hogy egyelőre tették meg a meccset. Én azért adtam egy pontot a Butlernek apám néhány kliensénél. Végül a Duke kettővel nyert, szóval így is megvertem mindenkit. Reno Nevada igazából csak a nevelőapám – tette hozzá Jackie.

– Miért hívják Renónak? – kérdezte Harry.

– Mert ez a neve. Engem a születésem előtt Sierrának akart keresztelni. A Sierra Nevada tényleg fasza lett volna, de végül inkább az anyám után nevezett el. Aki otthagyott minket, mielőtt bármi emlékem lehetett volna róla. Soha nem házasodtak össze, ráadásul Reno nem is az igazi apám. Egyszer láttam néhány képet anyámról, amint meztelenül pózol a hátsó udvaron, Reno ottfelejtette őket a komódon, úgyhogy elég alaposan szemügyre vehettem. Egy kicsit hasonlítok rá, de ő sokkal cicababásabb, mint amilyen én valaha is leszek.

Harry összevonta a szemöldökét.

– Soha életedben nem láttad a saját anyádat?

– Sokan vannak, akik nem ismerik az anyjukat. Az apjukról nem is beszélve.

– És most mit csinálsz? Merre tartasz?

– Shelbyville-be, van ott az a kaszinó, az Indiana Live. Egész nap pókerezni fogok.

– Gondoltam rá, hogy benézek oda – válaszolta Harry. – Na, így legalább megfigyelhetem, ahogy elvered azt a húsz lepedőt. – Harry elvigyorpdott, hogy Jackie lássa, nem feltétlenül gondolja komolyan.

– Ha még meglenne, úgy egy óra alatt kipucolnám az egész helyet. Csakhogy tegnap éjjel Elaine-nél elvertem az egészet, még a flop előtt all-in volt, én egy ász-királlyal bennmaradtam, és végül megvertek egy hetes párral. Reno azt hitte, csak elveszítek pár száz dolcsit, aztán eljövök, kicsit megtapasztalom, milyen nagyban játszani. De nálam volt az összes pénz, amit a Duke-kal nyertem, amíg ezek a szivarozó fickók meg nem szabadítottak tőle.

– De drágám, Elaine nem a te súlycsoportod. Hihetetlen, hogy egyáltalán engedett játszani.

– Amikor rám nézett, szerintem saját magát látta bennem, persze jóval fiatalabb kiadásban – mondta Jackie. – A fickók amúgy rendben voltak. Szivarozgattak, és arról beszéltek, milyen lovakat vesznek majd, hogy elindítsák őket Keenelandben.

– A kutyafáját, az Lexington! – mondta Harry. – Én nyertem meg a Maker s Markot egy Szerecsen Fiú nevű lóval, és rögtön utána lelépett a fekete sofőröm. Valami zűrbe keveredett egy nővérrel, veséket loptak, végül lelőtték. Fogadok, hogy ismerem azokat a fiúkákat, akikkel tegnap játszottál. Hogy hívták őket?

– Csak arra emlékszem, hogy az egyik valami Lou volt. Azt mondta nekem: „Lou vagyok, szívem.” De játék közben nem beszéltek túl sokat.

– Azt a sofőrömet, akit lelőttek, Cubának hívták, bár azt állította magáról, hogy afrikai. Rendes fiúnak tűnt, amíg itt nem hagyott, utána vettem fel Averyt.

Jackie látta, hogy Avery figyeli őket a visszapillantó tükörből, és egy pillanatra elkapta a férfi komoly tekintetét.

– Úgy játszottam, mint egy kiscsaj, aki memorizálta, hogy milyen lapoknál kell eldobni. Ott ülök egy limit nélküli játszmában öt úriemberrel, akik szivaroznak, és folyamatosan engem bámulnak, erre elszórok húszezer dollárt, az összes pénzemet, leszámítva azt a háromszázat, amit a tornacipőmbe dugtam.

– Beparáztál tőlük-

– Nagyon kiakadtam, pedig tudom, hogy van ez. Mérgesen vagy idegesen nem szabad játszani.

– Így van, olyankor jobb felállni.

– Valami olyasmit akartam mondani nekik, hogy „Ja, most én jövök?” Valami kislányosat, ami megtéveszti őket. De valahogy nem tudtam rávenni magam.

– Megijesztettek.

– Az egyik osztásnál volt egy ász-ötösöm, és kiszálltam.

– Úgy is kell, ha hold’emet játszik az ember – jegyezte meg Harry. – Ki kell szállni, nem szabad hagyni, hogy az a magányos ászocska megkísértse az embert.

– Na ja, csakhogy a riveren meglett volna az ászpárom,. így meg egy király-bubi vitte a potot.

– Megesik az ilyesmi – mondta Harry.

– De ha benn maradok, tizenkétezret nyerhettem volna. Meglett volna az az érzésem, hogy lenyomhatom ezeket a no-limites csávókat, aztán elengedem magam, és megnyerem a partit. Azon kevés alkalmak egyike volt, amikor nem mentem tovább az ászommal.

– Hányszor nyertél eddig kézbe kapott ásszal?

– Hányszor osztanak egyet is az embernek?

– Azt akarod mondani, hogy szerencséd van – mondta Harry. – De csak szerencsével nem lehet nagy pénzt nyerni pókeren.

– Azért nyerek, mert ismerem a játékot – felelte Jackie. – Ha nem érzem a lehetőséget a lapjaimban, dobok.

– És végül háromszáz dollárral jöttél el Elaine-től?

– A tornacipőmben van. Ja, és azt nem is mondtam, hogy a rendőrség is megjelent.

– Razzia volt Elaine-nél?

– Azt mondta, néha-néha előfordul. Része az üzletmenetnek.

– És lecsuktak?

– Nyilvántartásba vettek, de aztán kisétáltam, amikor senki nem figyelt. Van még elég pénzem, hogy leüljek egy öt/tíz dolláros asztalhoz. Aztán majd feltornászom magam egy tíz/húsz dollároshoz.

– Drágám, téged most köröznek – mondta Harry. – A nyomodban lesznek.

– Majd felveszek egy napszemüveget – felelte Jackie.

Egy darabig mindketten csendben ültek a kocsiban.

Talán tíz másodperc telhetett el, amikor Harry azt mondta:

– Ha nem tudnám, hogy ekkora slamasztikában vagy... – elhallgatott, Jackie pedig azt mondta:

– Valamelyik este épp a buszra vártam egy fél tucat felkasírozott poszterrel a kezemben, próbáltam őket valahogy összefogni, de végül mind leestek a földre. Épp szedegettem össze őket, amikor megállt mellettem egy ember, és azt mondta: „Micsoda slamasztika”.

– Tényleg? – kérdezte Harry.

– Akkor hallottam életemben másodszor ezt a szót valakinek a szájából.

Harry a homlokát ráncolta.

– Azt mondta, „Ha nem tudnám, hogy ekkora slamasztikában vagy..Miért? Maga szerint nem lesz elég egy sötét napszemüveg?

A lány már biztos volt benne, hogy felkeltette a férfi érdeklődését.

– Arra gondoltam – mondta Harry – mi lenne, ha valamennyivel megfinanszíroznám a játékodat.

Jackie egy darabig hallgatott, aztán megkérdezte:

– Mennyire gondolt?

– Amennyi kéne az induláshoz. Mondjuk tíz lepedő?

– Most viccel.

– Drágám, én telivéreket tenyésztek, és az ország legkülönbözőbb pontjain indítom őket versenyeken. Pénzzel nem szoktam viccelni. Egymillió dollárt fizetek egy fiatal kancáért, és úgy szeretem, mintha a saját gyermekem lenne.

– Már addig, amíg fut.

– Mondjuk úgy, ha nem nyer elégszer.

– Mert akkor beleszeret egy másik fiatal kancába.

Jackie látta, hogy a férfi elvigyorodik.

– Így van, de ha nagy odaadással bánok velük, győztes válhat belőlük.

– És velem hogy működne ez az odaadás? – kérdezte Jackie.

– Drágám, én hetvenöt éves vagyok. Iszunk majd valamit, kicsit megnevettetlek, és kapsz egy csókot az arcodra. Megtarthatsz mindent, amit.nyersz. Én pedig boldogan csaholok majd, ha néha dobsz nekem egy csontot.

– Mi van, ha játék közben nincs elég zsetonom?

– Ha úgy látom, nyerésben vagy, kisegítelek.

– És ha elvesztem a pénzt... ?

– Ha ez bekövetkezne – mondta Harry kiraklak, ahol csak akarod.

Jackie odahajolt, és egy cuppanós csókot nyomott az öreg arcára.

– Harry, maga a világ legboldogabb lányává tett engem.

☼

A LÁNYNAK NÉGY ÓRA ÉS TÍZ PERC KELLETT AHHOZ, HOGY TIZENNYOLCEZER DOLLÁRT NYERJEN azon a délutánon Shelbyville-ben, két különböző limit nélküli asztalnál. Jackie ellenfelei fuvarvállalkozásokat vezettek, vagy épp tőzsdei határidős ügyletekkel foglalkoztak a gabonapiacon olyan farmerekkel, akiket nem ismertek, és nem is akartak megismerni, Jackie már egy üveg sört iszogatott, Harry Burgoyne pedig egy dupla whiskey-t rendelt.

– Semmit sem csináltak, csak blöfföltek – mondta a lány.

– Te pedig átláttál a szitán.

– Nem csinálták valami jól.

– Amikor játszunk, én is mindig azt gondolom a keenelandi haverjaimról, hogy blöffölnek. Tudom, hogy így van, ezért túl sokáig maradok benn, tartom a tétet, de valahányszor ez van, az egyikük mégis megver.

– Figyelnem kéne, ahogy játszik – mondta Jackie —, hátha tudok segíteni,

– Én is pont erre gondoltam – mondta Harry. – Vagy elhívnám ezeket a fiúkat, hogy játsszanak veled egy kis hold'emet. Ők is tenyésztők, majdnem annyi pénzük van, mint nekem. Majd azt mondom nekik, hogy az unokahúgom vagy, aki a szünidő alatt eljött hozzám látogatóba. Imádja a pókert, és azt gondolja magáról, hogy átkozottul jól nyomja. Azt mondom majd, „Na srácok, akartok egyet játszani Jackie-vel, ha én állom a cechet?" Naná, hogy akarnak majd. Ha pedig nyernek, azt úgy veszik majd, mintha az én pénzemet vennék el.

Harry belekortyolt az italába.

– Keenelandben, a bár közönsége előtt volt egy kis kabarétréfánk azzal az afrikai sofőrömmel. Leszidtam a többiek előtt, amiért a versenyszíneimet viselte az egyenruháján. Erre aztán mindig azt mondta: „De főnök, engemet az ásszony öltöztet." Ahogy néztelek játék közben, arra gondoltam, veled is csinálhatnánk egy ilyen vicces jelenetet, amit együtt találnánk ki.

– Most csak viccel, ugye? – felelte Jackie.

Huszonnegyedik fejezet

EGY DELROY LEWIS NEVŰ VOLT ELÍTÉLT mozgatta a szálakat: felbérelte Floyt, egy tizennyolc éves utcagyereket, aki autókat lopott, aztán eladta őket a bontóba. Floy a szép és drága kocsikat szerette – a Mercedesek és a BMW-k voltak a kedvencei —, és legtöbbször nagy bevásárlóközpontok parkolóiból fújta meg őket. A szerszámaival úgy húsz másodperc alatt feszítette fel az ajtót, és fél perc múlva már be is indította a motort. Néha beérte egy Chryslerrel vagy egy Buickkal is, mostanában pedig a nagy Hondákkal: ezekben a tágas autókban volt elég hely, hogy a csajok hátradőljenek egy kicsit, és elszívjanak egy spanglit, mielőtt hozzáláttak volna a melóhoz.

Floy leparkolt az utcán, odasétált a bérházhoz, amelynek homlokzatán egy tűzlépcső futott cikcakkban lefelé, és megnyomott egy csengőt.

Cassie szólt bele:

– Milyen kocsi?

– Egy szürke Bömbi. Le is mosattam nektek.

– Öt perc, és jövünk – mondta Cassie.

Delroy megmondta Floynak: „Ha fél órán belül nincsenek kész, menj el. Majd én beszélek a fejükkel.

Végül csak elkészültek, és ahogy kijöttek a kocsihoz, úgy néztek ki, mint valami trendi hajléktalanok a szeretetszolgálattól kapott ruháikban: trapéznacik kandikáltak ki az esőkabátok alól, lehajtott karimájú kis strandkalapok virítottak a fejükön, kivéve Janie-t, aki egy Detroit Tigers feliratú baseballsapkában feszített, és mindhárman női ruha-boltokból származó fényes szatyrokat lóbáltak.

Beszálltak az autóba, és Kim azt mondta Cassie-nek:

– Tudod, hogy a legkurvásabb tűsarkúdat vetted fel?

– Király hangja van a márványpadlón – válaszolta Cassie.

– És mi van, ha futnunk kell a kocsihoz? – kérdezte Kim.

– Akkor tornacipő is lehetne rajtam – mondta Cassie –, úgy is megszívjuk. Azt hiszed, Floy majd megvár minket?

– Az az utasítás – szólt közbe Floy a tükörbe pillantva – hogy ha hat perc alatt nem végeztek, húzzam el a belemet, és csak a saját hamvas bőrömet féltsem. – Floy hátrafordult az első ülésről, és ránézett a lányokra. – Figyu, senki se mondja, hogy könnyű, amit csináltok, de végül is csak belibegtek oda, aztán szépen kisétáltok a zöldhasúakkal teletömött szatyrokkal. Delroy maga mondta nekem, hogy soha nem voltak ilyen jó bankrabló csajai, mint ti. A csávó imád titeket.

– Akkor miért ver minket? – kérdezte Janié.

– Há' mér nem csináljátok azt, amit mond? De hallod, aztán ha hazaértek, annyi bogyót ad nektek, amennyit csak akartok. Azért két meló között aranyéletetek van, nem igaz?

– Azt tudod, hogy ha elkapnak, nem egyedül visszük el a balhét – jegyezte meg Cassie.

– Hé-hé, én csak a sofőrötök vagyok – mondta Floy.

– Nem is rád gondoltam – felelte Cassie —, hanem Delroyra. Soha még csak a közeiébe se megy a banknak.

– Csak elmondja nekünk, hogy néz ki belülről – tette hozzá Kim – meg hogy mikor vannak kevesen odabenn.

– És mindezt miért, Floy? – kérdezte Cassie.

– Egy barackért a fejetekre – válaszolta Floy. – A csávó érti a dolgát, ő még ötven dolcsiért is megcsinálná. Vigyáz a pénzére, és fűért meg tablettákért dolgoztat titeket.

– Azért pár száz dolcsi mindig csurran-cseppen – jegyezte meg Kim.

– Hagyja, hogy elköltsétek?

– Előfordul.

– A bankrablócsicskái vagytok.

– Ha visszamennék vetkőzni, akkor meg szopócsicska lennék – mondta Janie. – Nem olyan rossz ez, ha nem kapnak el.

– Ha kihagyunk egy melót – mondta Cassie —, egyet egyedül is meg kéne próbálnunk.

– Ha egyszer ágy csinálnátok, hogy nem vagytok betépve, soha többé nem csinálnátok – jegyezte meg Floy.

A banktól fél háztömbnyire leállította az autót, és megvárta, amíg a lányok elszívnak egy spanglit, felveszik a napszemüvegüket, jól a fejükbe húzzak a sapkájukat, és kiszállnak, kezükben a bevásárlószatyrokkal.

– Tíz teljes percet kaptok a melóra. Ez így frankó nektek? Na, akkor csak ügyesen, és mindjárt találkozunk.

A lányok rá se hederítettek.

Floy figyelte őket, amint kiszállnak, és elindulnak az utcán a bank felé.

ODABENN MEGÁLLTAK EGY ÜVEGLAPPAL FEDETT ASZTALNÁL, a bankfiók közepén, és űrlapok hátára írták rá a pénztárosoknak szóló szöveget.

– Én azt szeretem, hogy „Pakoljon bele ötezret, vagy kinyírom” – mondta Cassie. Ránézett a papírjára, és hozzáírt még egy szót.

– A *címlet* az hosszú vagy rövid i? – kérdezte Kim.

– Ha elkérem az összes százast, a csaj azt fogja mondani, hogy el kell értük mennie – mondta Janié. – Akkor majd azt mondom, „Jó, akkor adja a százötveneseket”. Aztán elviszem, amit odaad, és kész.

– Mondd meg neki, hogy mennyit akarsz, az isten szerelmére – mondta Cassie.

– Miért nem írjuk mind a hárman ugyanazt a szöveget? – kérdezte Kim.

Cassie odaadta a papírját Kimnek.

– Tessék, írd le ugyanígy, csupa nagybetűkkel. „PAKOLJON BELE ÖTEZRET, VAGY KURVÁRA KINYÍROM”, három felkiáltójellel, hogy tudja, komolyan gondolod.

Kim megírta a papírokat, azzal elindultak három különböző pénztár felé.

Pár perccel később Janie távozott először az ablaktól a pénzes szatyrával a kezében. Szörnyen érezte magát, görcsei voltak. Ha hamarosan újra melózniuk kell, inkább beteget jelent.

Most Cassie is megérkezett.

– Na, bejött, nem? Hol van Kim?

Kim még mindig az ablaknál állt.

– Már jön – mondta Janie.

A bankrabló csajok kisétáltak az épületből, és bevágódtak a BMW-be.

FLOY HAZAFELÉ A LÁNYOKAT HALLGATTA, megint fiivet szívtak, és be nem állt a szájuk: megkönnyebbültek, hogy túl voltak rajta.

– Jártunk már itt korábban? – kérdezte Cassie.

– Nekem minden bank egyforma – mondta Kim.

– Azt mondja nekem a pénztáros: „Ebben a hónapban ez már a második bankrablásom”. Nem nagyon izgatta a dolog – mondta Cassie. – Megkérdeztem tőle, hogy mi voltunk-e. Nem, mondja, az egy srác volt. Kérdem, mennyit vitt el. Azt mondja, csak pár száz dollárt, és már le is lépett. Kirohant az ajtón.

– Az enyém ránézett a cetlire, és kiborult – mondta Kim. – Folyamatosan azt hajtogatta, hogy neki gyereke van otthon. Mondom neki, volna szíves kiüríteni a kasszát? Ez nem az ő pénze.

– Én meg mondtam az enyémnek, hogy tartson meg magának néhány százast – mondta Cassie. – Honnan fogják tudni a

bankban, hogy nem mi vittük el? Tudjátok, mit válaszolt? „Komolyan…?” Fogadok, hogy el is tette.

– Mind szépen kaszáltatok, hm? – kérdezte Floy a tükörbe pillantva. Figyelte, ahogy Cassie megszámolja a pénzt.

– Nem rossz – mondta a lány, és kezében egy köteg százassal megérintette Floy vállát. Floy elvette a pénzt, és azt mondta:

– Hohó, hölgyek, bármikor megfujok nektek egy kocsit, amikor csak akarjátok. De hogyhogy a zsaruk még most sincsenek a nyomotokban? Négy bankon vagyunk már túl itt, a városban és a környéken.

– Azt hiszik, olyan lányok vagyunk, akiknek tisztességes munkájuk van – felelte Kim —, és csak szórakoznak egyet ebédszünetben.

Floy arra gondolt, furán nézhetnek ki ezek a csajok, ahogy esőkabátban besétálnak a bankba a kinti napsütésből. Hogyhogy senkinek nem tűnnek föl?

– Drágám, jól vagy? – fordult Janie-hez. – Nem nagyon veszel részt a társalgásban.

– Nincs igazán bankrabló kedvében – válaszolta Cassie. – Éppen megjött neki.

RAYLAN ÚGY GONDOLTA, HOGY A RENDŐRBÍRÓK SOKKAL JOBBAN HASONLÍTANAK A NAGYVÁROSI ZSARUKRA, mint más szövetségi ügynökök, így amikor besétált az Indianapolisi Rendőrfőkapitányságra, tudta, hogy otthon fogja érezni magát.

Egy eligazító helyiségben találkoztak; a nyomozók már hallottak Raylanről, és a transzplantációs nővérről kérdezgették, aki veséket lopott, aztán meg akarta ölni őt. Raylan mesélt a nőről is a bányavállalattól, aki hidegvérrel lelövetett valakit, és elmondta, hogy az ügy továbbra is foglalkoztatja.

– Ha itt dolgoznék, az ő neve, Carol Conlan is fenn lenne a táblán, és még nem lenne áthúzva.

Bárcsak itt maradhatna egész hónapban, mondta aztán Raylan a hosszú asztal mellett helyet foglaló nyomozóknak, akkor láthatná Peyton Manninget és az Indianapolisi Csikókat hazai pályán játszani. Lehet, hogy meg is feledkezne erről a bukmékerről, akit keres, hogy is hívják, Reno Nevada.

– Na, csak rátértünk a lényegre, igaz? – mondta Bűzz Hicks, aki a rangidős nyomozó volt a szobában. – Igazából Reno kislányát keresed, ha jól sejtem. Jackie Nevadát.

– Reno nem a nevelőapja? – kérdezte Raylan.

– De igen – felelte Hicks. – A születési anyakönyvi kivonatán a Rachel Nevada név szerepel, de Reno gyerekkora óta Jackie-nek hívja.

Valamivel távolabb az asztalnál megszólalt egy nyomozó:

– Az anyját hívták Jackie-nek. Felcsinálta valami lúzer, aki csak jött és ment, aztán a nő összeállt Renovál. Megszülte a gyereket, és egy darabig az anyja is volt, amíg rá nem unt az otthon ülő életre, és le nem lépett. Reno nevezte el Rachelnek a kislányt a saját anyja után, de aztán hamarosan Jackie-nek kezdte hívni. Úgy tűnik, gyengéd érzelmeket táplált a spiné iránt, aki faképnél hagyta.

– Ezeket honnan szeded, Lloyd? – kérdezte Hicks.

– Beszélgettem Jackie-vel, amíg őrizetben volt – felelte Lloyd.

– Na, szóval végül Reno nevelte fel – folytatta Hicks —, ez az alighanem színes bőrű fickó, aki amúgy latin-amerikainak adja el magát, és van egy sportfogadó irodája.

– Biztosan jól kijöttek egymással – jegyezte meg Raylan.

– Hát, egy házban laktak – mondta Hicks – amíg a csaj el nem kezdett a Buderre járni. És ezt figyeld: Jackie éjszakánként pókerezett, és ebből fizette a főiskolát. Egyedüli lányként hét fiúval lakik együtt, mindannyian diákok. És tudod, hogy hívják a fiúk? „Anya”. A csajnak van egy pókerasztala, kártyapaklikkal és

zsetonokkal. Ha valaki játszani akar, hoznia kell a saját székét, vagy kölcsön kell kérnie egyet. Voltunk ott, és beszéltünk a fiúkkal. Azt mondták, látnunk kéne, hogyan keveri a lapokat.

– Úgy tudom, nyert húsz lepedőt, amikor megtette a Duke-ot a saját sulija ellenében.

– Így van, de Reno azt állítja, hogy tízezerrel beszállt fedezetként, hátha a Butler mégis kicsikarja a győzelmet. Erről Jackie-t is megkérdeztük – Hicks az asztalnál ülő társaihoz fordult – Lloyd, mit is mondott nekünk a csaj, amikor megkérdeztük, Reno mennyi pénzt tett bele a játékba?

– Azt felelte: *Nada*. Meg hogy Renót túlságosan is lefoglalta, hogy veszít a spreaden. Jackie állítása szerint a diákoktól jött össze az a húsz rugó, amit a végén elvihetett.

– Ellenőriztétek? – kérdezte Raylan.

– Kik vagyunk mi, a szerencsejáték-felügyelet? – mondta Hicks. – A *Betűs Sportsbook* online mínusz hetes pontkülönbözetet ajánlott a Duke javára, így Reno alaposan befurdött ezzel a dologgal.

– És Jackie hogy viselte, hogy begyűjtöttétek?

– Nem csinált belőle nagy ügyet. Szerintem el volt foglalva azzal, mekkora csávába került, hogy nem maradt egy vasa sem. Egy éltanuló, aki, mondhatni, pókerpartikból tartja fenn magát. Beszéltem a pókerklubos nővel, ahol a razzia volt. Hogy is hívják, Elaine? Mondom neki, „Tudnia kellett volna, hogy ezek a fickók elevenen felfalják ezt a lányt”, mire ő, „Kicsit kibillentették a ritmusból, de lerí a kislányról, hogy egy vérbeli játékos”. Jackie-t kicsit félreállítottuk, amíg ezekkel a menő ügyvédekkel szkanderoztunk, erre a csaj fogta magát, és kisétált.

– És nem jelent meg a bíróságon – tette hozzá Raylan.

– Meglépett tőlünk – mondta Hicks. – Reno megesküdött rá, hogy nem hallott felőle. Mit gondolsz, mit csinál most a csaj?

– Hát, ahogy hallom, bankokat rabol, hogy talpra álljon anyagilag. Van róla videofelvétel?

– Jackie és két másik lány – mondta Hicks. – Több felvétel is készült róluk, különböző lexingtoni bankokban. Nézd csak meg, mit csinál. – Hicks az asztal másik vége felé pillantott. Az egyik nyomozó, Lloyd odacsúsztatott neki egy halom printet a biztonsági kamera felvételeiből, Hicks pedig továbbadta őket Raylannek. – Megmutattuk Renónak is. Azt mondta, az ő kicsi lánya nem rabol bankokat. Ezek a lányok rossz útra tévedtek. Azt mondta: „Ezek a csajok nagyon vidámak, látszik, hogy valamitől be vannak állva. Az én kislányom nem is kábítószerezik. Csak a pókeren jár az esze."

Raylan végignézte a felvételeket, és látta a bevásárlószatyros lányokat ahogy egy-egy pénztárnál állnak.

– Nézd csak, ahogy eljönnek onnan – mondta Hicks —, aztán ketten visszanéznek a harmadikra, aki még mindig az ablaknál áll. Be vannak állva. Betéptek, hogy képesek legyenek kirabolni a bankot.

– Hallottam már olyanokról, akiknek be kellett szívniuk, mielőtt bementek volna – mondta Raylan. – Ezek a lányok úgy néznek ki, mintha épp beváltanák a csekkjeiket.

– Miben kapják a pénzüket, hogy bevásárlószatyor kell hozzá? – mondta Hicks. – Jenben?

– Úgy értem – mondta Raylan – hogy nem sok nő rabol bankot. Talán százból úgy öt vagy hat. És most itt van mindjárt három. Szerintetek melyikük Jackie?

– Az ott, a szemébe húzott baseballsapkával – felelte Hicks. – Lesz még néhány felvétel, amin láthatod, hogy felnéz.

Hicks elhallgatott, és megvárta, amíg Raylan átnézi a printeket.

– Buzz, emlékszel, hogy volt két lány, aki egyszerre rabolt bankot? – kérdezte Lloyd.

– Az nem errefelé volt – felelte Hicks.

– Lent, az államhatár közelében – mondta Lloyd – úgy hét-nyolc évvel ezelőtt. Kifosztottak egy bankot valamelyik

porfészekben a hatvannégyes út mentén, aztán átmentek Kentuckyba, Lousiville-be. Volt velük egy fickó is, aki megtanította nekik, hogy kell bankot rabolni.

– Így emlékszel rá? – kérdezte Hicks.

– Valahogy megragadt a fejemben – mondta Lloyd. – Volt egy belső informátorunk, aki beköpte őket, de végül bizonyíték hiányában szabadon távozhattak.

– Nem emlékszel, mi lett a besúgóval? – kérdezte Raylan.

Lloyd hunyorogva próbálta felidézni a történteket, aztán bólintott.

– Egy fickó ellőtte a jobb karját egy vadászpuskával.

– Delroy Lewis? – kérdezte Raylan.

– Az az. Őt hallgatták ki a bankrablások miatt.

– Ha nem gond, inkább térjünk most vissza erre az ügyre – mondta Hicks, és Raylanhez fordult. – Az az, ott néz föl a csaj. Lloydon kívül mindannyian úgy gondoljuk, hogy ez Jackie Nevada vagy az ikertestvére.

– Lehetséges – mondta Raylan. – Beugrottam a Butlerre, hogy vessek egy pillantást a fotójára. Az a lány az évkönyvben nem úgy nézett ki, mint aki biztonsági kameráknak pózol.

– Nekem tetszik az indíték – mondta Hicks. – Kell neki a dohány.

Raylan a fejét rázta.

– Ezek ketten direkt a kamerába grimaszolnak kifelé jövet – mondta.

– Be vannak szívva, és azt hiszik, hogy jó poén. – felelte Hicks.

– A tieitek küldték át az összes banki fotót Lexingtonból. Ők szúrták ki Jackie-t, és kérték, hogy erősítsük meg.

– Ez a három csaj majdnem teljesen egyforma – mondta Raylan.

– Fiatalok, ugyanolyan alkatúak. Három lány, aki jól szórakozik.

– Bankot rabol – mondta Hicks.

– Ami a kis szökevényeteket illeti: értem, miért szeretnétek, hogy Jackie legyen az egyik – mondta Raylan. – Remélem, nektek van igazatok, én pedig abszolút tévedek. De nem tudom elképzelni, hogy három lány *csak úgy* bankot akarjon rabolni. Annál inkább el tudok képzelni valami fickót, aki ráveszi őket erre. Ad nekik egy kis kokót, aztán kirakja őket a banknál. Nem vagyok biztos benne, de majd kiderítjük, nem igaz?

– Nagyra tartjuk a véleményedet – mondta Buzz Hicks –, de remélem, ezúttal tévedsz. Azóta figyeljük a dolgaidat, hogy Miamiban összeugrottál a Senkivel. Hogy is hívták, Tommy Bucks? Huszonnégy órát adtál neki, hogy elhúzzon a városból. Pisztolyt rántott, te pedig lelőtted.

– És jól visszapateroltak Kentuckyba, Harlan megyébe.

– Aztán meg volt az a lövöldözés azzal a transzplantációs nővérrel,

– Látom, élvezitek.

– Hát – mondta Hicks – ami azt illeti, te pont úgy végzed a munkádat, ahogy azt mi szeretjük.

RENO FOGADÓIRODÁJA FELÉ TARTVA RAYLAN VÉGIG arra a Jackie-re gondolt, akit az évkönyvben látott, *és* akinek a fotójáról másolatot készített. Akár Miss Nevada is lehetne, de ő inkább a pókert választotta.

Raylan megérkezett a fodrászathoz, néhány háztömbnyire a Lucas Oil Stadiontól. Bement, és három üres szék után egy ajtóhoz ért, minden bizonnyal ez lehetett Reno irodája. Kétszer kopogott, és azt mondta:

– Raylan Givens vagyok. Úgy húsz perce telefonáltam…

Az ajtó berregve kinyílt, Raylan pedig belépett rajta.

RENO KUBAINAK TŰNT NEKI, az asztalán egy kislámpa fényénél néhány mobiltelefon és egy számítógép látszott, mellette halomban álltak a kinyomtatott fogadási tabellák és kézzel írt cédulák.

Oroszlánok és San Francisco 20-szor oda-vissza.
Medvékre ötszáz dolcsi, New Englandre tíz.

– Beszélni kell ezt a nyelvet, ha valaki fogadni akar?

– Hát igen, az állandó ügyfeleim, ők beszélik. Mondjuk hív a csávó, és csak annyit mond, a Szenteket mínusz hétre harmincszor. Na, akkor mire fogad?

– Máris vesztettem – felelte Raylan. – De mi van, ha a csávó veszít, és aztán közli, hogy ő nem is fogadott?

– Rögzítem a magnóra. Több kilométer szalagom van már. Ilyenkor mindig megkérdezem az illetőt, akarja-e visszahallgatni magát, amint fogadást köt.

– Reno, maga azt állítja, hogy finanszírozta valamennyivel Jackie fogadását. Ő viszont azt mondja, nem így volt.

– Ugyan már, azt hiszi, fedezet nélkül csinálta? Ha nincs elég pénze, hogy kifizessen egy nyereményt, mindig engem hív. Azok, akik nála fogadnak, tudják, hogy ő is benne van a bizniszben, ha veszít, fizet. És ismernek *engem*. Hallgassa meg, amit mondok, oké? Nem az van, hogy Jackie fogta a húsz rugót, és lelépett vele. Kölcsönkérte az én nyolcvan százalékomat, hogy nagyban játsszon vele, és elveszítette. Aztán elkapták a razzia során, ő pedig fogta magát, és elsétált. Ez nem volt okos dolog. Most megpróbálja visszaszerezni, amit elvesztett, hogy visszafizethesse nekem a tartozását, ez minden, amit tudok.

– És ha kiegyenlíti a számlát, akkor mi van? – kérdezte Raylan.

– Feladja magát a rendőrségen?

– Hamarosan úgyis elkapják, még mielőtt eljutna Vegasba. Merthogy Jackie el akar jutni a póker-világbajnokságra, tudja? Csakhogy Jackie-t könnyű kiszúrni egy asztalnál, mert vonzza a tekinteteket. Lehet, hogy még el is nézik őt egy darabig játék közben. Mindenesetre Las Vegasnak a közelébe sem fog jutni.

– Tudom, hogy nem ő van a bankrablásokról készült felvételeken – mondta Raylan.

– Fogadok, hogy azok a csajok a lakbérüket sem tudják kifizetni dta Reno – és majd meghalnak egy kis kokóért. Szerintem valami faszi a saját céljaira használja őket. Nem olyan csajok ezek, akiknek eszébe jutna ilyesmi, ahhoz túl léhák. Most már bármikor megtörténhet, hogy kitipegnek, és az utcán az autók mögül rendőrök fognak fegyvert rájuk. És hát egyik lánynak se olyan a mozgása, mint Jackie-nek. A zsaruk meg rájönnek majd, hogy nem őt kapták el, és elcsodálkoznak: „Nahát, pedig ez a csaj pont úgy nézett ki, mint ő!” Miközben Jackie egy pókerasztalnál ül valahol, és a lapjait skubizza.

– Látom, nem hiszi, hogy feladja magát.

– Nem lesz rá szüksége – felelte Reno. – Körözés alatt áll, és vissza fogják hozni ide. Majd szólok az egyik ügyvéd haveromnak, nem hiszem, hogy ülnie kell. Jackie-nek nincs semmilyen priusza, tudja, hogy kell rendesen viselkedni.

– Ha valakit bevittek, nem sétálhat csak úgy ki. Azt később könnyen ráverhetik. Találja meg a lányt, és vegye rá, hogy adja fel magát, mielőtt elkapnák. Elmondja szépen a sztoriját, és talán megússza egy év próbaidővel.

– Segíthetne nekem – válaszolta Reno. – Végül is maga tudja, hogy kell embereket megtalálni.

– Adok egy kis gondolkozási időt – mondta Raylan. – Ha én találom meg előbb, le fogom tartóztatni.

Huszonötödik fejezet

HARRY ELVITTE JACKIE-T a keenelandi lóversenyre, és együtt ültek az asztalánál a Blue Grass teremben. Jackie királyrákot evett, és Guinnesst ivott hozzá, Harry pedig egy pár homárfarkat *és egy* dupla whiskey collinst rendelt, és miközben odakinn esett az eső, bámulták a futamokat az óriáskivetítőn. Harry a legtöbb futamon egyszerre fogadott tétre, kis helyre és nagy helyre, és közel ötezer dollárt nyert. Jackie-t nem nagyon érdekelték a lovak, inkább külön tételeket játszott Harryvel, és így aztán megkapta a férfi nyereményének a felét.

– Kezdem érteni, hogy szoktál nyerni pókeren – mondta Harry. – Nem arra licitálsz, ami a kezedben van, hanem arra, hogy az asztalnál ülő komoly úriemberek majd bedobják a lapjukat.

– Mi a különbség? – kérdezte Jackie.

A lány most elnézett Harry mellett, és látta, hogy egy tupírozott hajú szőke nő jelenik meg a teremben, trendi sportnapszemüvegben, és ahogy átjön az éttermen, egy egyenruhaszerű, barna öltönyt viselő fickó próbál lépést tartani vele. Ahogy közelebb értek, a nő Jackie-re pillantott, de csak akkor mosolyodott el, amikor Harryhez fordult, és megszólította:

– Carol Conlan vagyok, Harry – és ahogy kezét a férfi vállára tette, egy fehér porcelán karkötő csúszott a csuklójára. – Hogy van?

Harry az italával a kezében lassan megfordult, és felnézett Carolra, aki így folytatta:

– Utoljára aznap találkoztunk, amikor megnyerte a Maker s Markot. Emlékszik?

– Amikor Szerecsen Fiú futott – felelte Harry. – Háromszázezret nyertem azzal a csődörrel.

– Úgy értettem – folytatta Carol durcás hangon, és lebiggyesztette az ajkát – emlékszik-e, hogy ott voltam. – Megint elmosolyodott, jelezve, hogy az ajakbiggyesztés nem volt komoly.

– Igen, Cuba és én előadtuk a kis jelenetünket, aztán a maga asztalához ültem le. De hadd mutassam be a vendégemet, Jackie Nevadát.

Jackie látta, hogy Carol felvonja a szemöldökét, és egy pillanatra elcsodálkozik:

– Nahát.

– Szeretném, ha tudná, hogy ez a kislány igencsak felkeltette az érdeklődésemet – mondta Harry.

– Jól hangzik – felelte Carol.

– Találja ki, mivel foglalkozik – mondta Harry.

Carol egy pillanatra elgondolkodott.

– Zsoké?

– Hideg...

– De valami köze nyilván van a lovakhoz – mondta Carol. – A fülükbe suttog, azok meg bólogatnak?

– Semmi köze a lovakhoz. Jackie nagyvilági életet él, hús-vér emberek között mozog.

– Akkor sztriptíztáncos – mondta Carol.

Jackie elmosolyodott, és a fickóra pillantott a barna öltönyben – most már egészen biztos volt benne, hogy egyenruha. Megszólította:

– Maga mit gondol, mivel foglalkozom?

– Szerintem valami olyasmivel, amit sokan szívesen néznek – válaszolta a férfi.

– Előfordul – felelte Jackie.

– Boyd sok mindent látott, jót is, rosszat is – mondta Carol – Ezért tartom őt mindig kéznél. Harry, tudta, hogy az életemet köszönhetem Boydnak?

Harry még mindig az italát szorongatta.

– Tragikus helyzet volt. A fiúkának, gondolom, nem volt más választása, mint hogy lelője azt a bányászt. Hogy is hívták, valamilyen Otis?

– Teljesen megdermedtem – mondta Carol – És akkor Boyd elém lépett, és előhúzta a revolverét...

– Azt olvastam az újságban – szólt közbe Jackie —, hogy egy automata volt, egy Glock, nem? Egyébként, ha tudni szeretné, mit csinálok: pókerezem. Harry kisegített, amikor rosszul álltam, majdnem teljesen le voltam égve, most pedig elvisz játszani.

– Tíz lepedőt adtam neki – mondta Harry. – És mindezt azok után, hogy húszezret vesztett valami fiúkákkal szemben, akiket véletlenül van szerencsém ismerni is. Jackie kíváncsivá tett, és valamit megéreztem benne, ahogy a pókerről beszélt, látszott rajta, hogy egészen bizalmas viszonyban van a játékkal, ezért aztán úgy döntöttem: miért is ne? Adtam neki tíz lepedőt, és azt mondtam, ha elveszíted, majd kiraklak a következő keresztútnál. Nos, a kicsi lány nyerő szériában volt, jártunk pár klubban Indianában, aztán két egész napot Louisville-ben játszott, a fiúkák az asztal körül csak kapkodták a fejüket. – Jackie-hez fordult: – Mondd csak el Carolnak, mennyit szedtél össze.

– Tudja, hogy nem is segített nekem megszámolni, mennyit nyertem? – kérdezte tőle Jackie.

– Szegény drágám – felelte neki Harry, aztán Carolhoz fordult: – Lousville-ben Jackie berakott egy köteg pénzt a bankba, és kapott egy ATM-kártyát. Akarja tudni, mennyi volt rajta? Kérdezze meg tőle, nekem nem hajlandó elárulni.

– Hát – mondta Carol —, ha nagy tétekben játszó ellenfelei voltak, és, ahogy maga mondta, nyerő szériában volt, akkor körülbelül...

– Carol elhallgatott, és Jackie-re nézett. – Egy szót se szólsz, mi? Ha beszélnél róla, még a végén azt gondolnám, hogy hencegsz, úgyhogy inkább megtartod magadnak. Bámulatra

méltó szerénység egy ilyen fiatal lánytól... Hány éves vagy, huszonegy? Egész életedben pókereztél, igaz?

– Hát, úgy hét éve – mondta Jackie.

– És amikor kezdted...

– Tizenhat voltam. De akkor még csak online játszottam.

– Szóval majdnem egész életedben. Mindig pénzben játszol? Persze, különben mi értelme van, nem igaz? Gondolom, az iskolában.

– A Butleren – válaszolta Jackie. – Minden este játszottam.

– Szoktál csalni?

– Nem.

– Úgy érted, nincs is rá szükséged. Olvasol az emberek fejében.

– Ez elkerülhetetlen – felelte Jackie. – Az ember figyeli a gesztusokat, miközben felméri az esélyeket.

– Szóval ennyi az egész – mondta Carol. – Össze kellene ülnünk egy parti pókerre valamikor.

– Jackie elég elfoglalt mostanában – mondta Harry.

– Majd ha nem lesz az – felelte Carol. – Iszunk valamit, és dumcsizunk egy jót.

– Igazából huszonhárom vagyok – mondta Jackie.

Carol kedvesen rámosolygott.

– És?

☼

CAROL ASZTALÁNÁL, A BLUE GRASS TEREM KÖZEPÉN Boyd ölbe tett kézzel ült, és egy szót sem szólt. Megérkezett az italuk, egy pohár fehérbor Carolnak és egy üveg Rolling Rock Boydnak. Carol nem engedte, hogy a férfi bármi komolyabbat igyon, amíg Lexingtonban furikázott vele. Boyd kitöltötte a sörét, belekortyolt, aztán visszatette a poharat az asztalra.

– Tudom, mi a baj – mondta Carol. – Hogy Harry azt mondta magára, hogy fiúka. „A fiúkának nem volt más választása, mint hogy lelője Otis Culpeppert.” Harry ötven alatt minden férfit fiúkának szólít. Jackie-re meg azt mondta: „ez a kicsi lány”. Hallotta? Pedig huszonhárom éves. A lány tudta, hogy úgyis rájövök, úgyhogy inkább beismerte. Amúgy nem érdekel, hány éves. Gyerek még, de nagyon is tudja, mit csinál.

– És mivel nekem köszönheti az életét, már rögtön *kéznél* tart engem? Arra az esetre, ha el kell vinnem valahová kocsival, vagy el kell inézni valamit? Tudja, milyen érzés hallgatni, ahogy magáról beszélnek, miközben ott ül?

– És hogy lecsapott rám, amikor revolvernek neveztem a Glockot – jegyezte meg Carol. – De szerintem nem azért, hogy kijavítson. Azért mondta, hogy felkeltse az érdeklődésemet.

– Amúgy az a Glock a maga fegyvere – mondta Boyd. – Akár meg is mondhattam volna neki.

– Olyan ez, mint a póker – mondta Carol. – Amikor ő jön, azt mondja: „Emelek”. Ezzel magára vonja a figyelmet, és csak azután árulja el, hogy mennyibe fog kerülni az asztalnak, ha játékban akar maradni. Szerintem érti a hívás lényegét, ez az ő stílusa. Kíváncsi lennék, mennyit nyert Harry pénzével.

– Megkérdezem tőle – mondta Boyd – ha megesküszik rá, hogy soha többé nem ejti ki Otis Culpepper nevét a jelenlétemben.

Carol belekortyolt a borába.

– Miért lesz ilyen ideges tőle?

– Attól, hogy mindenki azt hiszi, én lőttem le az öreget? Már fegyverem sincs egy ideje.

– Majd megmondjuk, hogy van engedély arra a pisztolyra – mondta Carol – és hogy én adtam oda magának aznap este, a biztonság kedvéért, amikor láttuk, hogy Otisnál fegyver van.

Boyd a nőre meredt.

– *Kinek* mondjuk meg, hogy van rá engedély?

– A rendőrbíróknak – válaszolta Carol. – Az egyikük megint telefonált ma reggel.

– Raylan?

– Nem, valami Bill Nichols. Jelentést kell írnia. És tudni akarja, hogy minden stimmel-e benne.

– Megkapták a rendőrfőnök beszámolóját, nem? Mindent, amit elmondott nekik.

– Nem akarnak elkapni minket. Azt akarta, hogy ugorjunk be az irodába, de kiment a fejemből – mondta Carol. – Ezért telefonált újra ma reggel, én pedig mondtam neki, hogy holnap bemegyünk.

– Ez megint az az átkozott Raylan lesz – mondta Boyd.

Huszonhatodik fejezet

AMIKOR RAYLAN VISSZATÉRT A LEXINGTONI IRODÁBA, Nichols közölte vele, hogy Jackie Nevada már nem gyanúsított a bankrablási ügyben.

– Soha nem is volt az – mondta Raylan.

– De lehetett volna. Hogy mást ne mondjak, húsz rugót veszített pókeren.

– És ez lenne az indítéka? Aki elveszíti a pénzét, az rögtön bankot rabol?

– Az indianapolisi zsaruk szerint kétségbe volt esve.

– Álljon meg a menet – mondta Raylan. – *Ki* volt kétségbeesve?

– Most min vitatkozunk? – kérdezte Nichols. – Az őrizetünkben van egy huszonöt éves fehér lány, aki ma reggel kicsivel több mint kétezer dollárral sétált ki egy West Main streeti bankfiókból. A pénzbe festékpatron volt rejtve, ami kifelé menet felrobbant, és a lánynak csuromvörös lett mindene.

– Az egyik lány azok közül, akik rajta voltak a biztonsági kamera felvételén?

– Pont az, akiről az indianapolisi zsaruk váltig állították, hogy Jackie Nevada. A fogdából üzent, hogy kész beszélni velünk. Azt mondja, meggondolta magát, és fel fogja nyomni a fickót, aki rávette a bankrablásra.

– Te tudod, ki az?

– Hamarosan megtudjuk, nem?

– Hogy hívják a lányt?

– A Jane Jones név szerepel a jogosítványán.

– Utánanéztél?

– Egypárszor volt már benn prostitúció miatt – mondta Nichols mindkétszer Jane Jones néven szerepelt a nyilvántartásban. Foglalkozása szerint sztriptíztáncosnő.

– Szóval vetkőzik, ha épp nem bankot rabol – jegyezte meg Raylan.

– Csinos, fiatal szőke lány – mondta Nichols. – Szívesen megnézném munka közben.

BEHOZTÁK JANE-T, ÉS LEÜLTETTÉK NICHOLSSZAL SZEMBEN A FÉRFI ÍRÓASZTALÁHOZ. Raylan a lány mellé ült egy székre.

– Jane... ? – szólította meg Raylan.

A lány fáradt, szinte kifejezéstelen arccal fordult felé.

– Jól néz ki, ahhoz képest, hogy felrobbant magánál egy festékpatron – folytatta Raylan. – Az arca épp csak egy kicsit rózsaszín. De a farmerján és a pólóján semmi se látszik.

– Látná az esőkabátomat. Akár mehet is a szemétbe. Ki akartam fésülni a hajam, de itt nem tudtak nekem kefét adni.

Raylan megkérdezte, honnan való, és a lány azt mondta, Kentuckyból.

– De nem innen a környékről – mondta Raylan. – Ahogy a kiejtéséből hallom, inkább Letcher vagy talán Perry megye lehet. Igazam van?

– Hazardban születtem, és ott is éltem, amíg össze nem szedtem a bátorságomat, hogy lelépjek.

Raylan a lányra vigyorgott, és azt mondta:

– Nem mondja. Tudja, én hol születtem? Harlan megyében. Valahogy kiverekedtem magam onnét, aztán most megint ott vagyok mint rendőrbíró.

Most Jane is mintha elmosolyodott volna.

– Nem könnyű elszökni – mondta. – Döntened kell, hogy mész vagy maradsz? Akkor gyorsan húzz el a francba.

– Az apja szénbányász volt, ugye? – kérdezte Raylan. -

– Amíg egy bányarobbanás maga alá nem temette.

– A ’96-os – mondta Raylan, és a fejét ingatta. – Maga még kislány volt. Sajnálom, hogy szóba hoztam.

– Semmi baj – mondta Jane. – Azért jöttem el Hazardból, hogy jobb életem legyen, aztán tessék: vetkőzöm és bankokat rabolok.

Raylan elmosolyodott.

– Ez nem vicces – mondta Jane, de már ő is vigyorgott.

– Csak az, ahogy elmondja – mondta Raylan. – Tíz év múlva mindenki hangosan fog nevetni rajta.

– Olyan sokáig leszek börtönben?

– Nem az van, hogy ez a fickó, akinek dolgozott, először adott magának valami cuccot, maga pedig azt hitte, csak hecc az egész? – kérdezte Raylan. – Szerintem be is perelhetné ezt az embert. Mi is a neve?

– Azért nem árultam el eddig, mert halálosan félek tőle – felelte Jane.

– Megverte?

– Megpofozott, ha visszabeszéltem, vagy ha nem válaszoltam azonnal. Aztán bársonyos hangon mindig az mondta: „Bébi, tudod, hogy nem szívesen ütlek meg”, meg mindig ez, hogy „Bébi, kérlek, ne kényszeríts rá, hogy megtegyem”. Azt mondta nekünk, hogy fejenként ötezer dollár alatt haza se jöjjünk. Úgyhogy amikor bementünk a bankba, mindig ennyit kértünk. Háromszor a lányokkal, és most egyedül, amikor ez a kurva festékpatron felrobbant.

– Mennyit tarthatott meg a pénzből?

– Pár százat.

– Ismerte a másik két lányt korábban is?

– Együtt vetkőztünk egy darabig. Narkós Barbie baba mind a kettő. Kim és Cassie.

– A fickó adott maguknak valami cuccot?

– Adott egy adagot, aztán azt mondta. „Ha kész vagytok, hölgyek, gyertek egyenesen haza, értettem?” Egy fiatal srác vitt el minket kocsival a bankhoz, aztán ő is hozott haza, de bármibe lefogadom, hogy Delroy közben figyelt minket.

– Delroy szerezte a melókat? – kérdezte Raylan.

– Megmondtam a nevét, ugye? Véledeniil kicsúszott. – Jane Raylanre sandított. – Ismeri Delroy Lewist?

RAYLANNEK ESZÉBE JUTOTT, MENNYIT KELLETT VÁRNIA, MIRE DELROY VÉGRE ELDOBTA A PUSKÁJÁT, és feltette a kezét.

– Egyszer letartóztattam. Nem sok szót váltottunk.

– Floridában? – kérdezte Nichols. – Az a magas, vékony pasas? Aljas szándékból elkövetett súlyos testi sértésért ítélték el. Egy puskalövéssel leszakította egy fickó karját, amikor az épp húzta elő a fegyverét.

– A nadrágjából próbálta előráncigálni – tette hozzá Raylan. – A fickó később egymillát követelt az elveszett karjáért cserébe. Még soha nem hallottam olyan besúgóról, aki fegyvert viselt volna. Delroy végül héttől tíz évig terjedőt kapott gyilkossági kísérletért.

– Veletek mennyit keresett? – kérdezte Nichols Jane-től. – Úgy negyven-ötvenezret? Ezúttal bankrablás kiterveléséért és előkészítéséért fog ülni.

– Már beszéltem vele telefonon – mondta Jane.

– Felhívta innen? – kérdezte Raylan, és közben arra gondolt, Szent Kristóf remélhetőleg megakadályozta, hogy a lány megmondja neki: elkapták.

– Megmondtam neki, hogy elkaptak – folytatta Jane –, meg hogy csupa vörös festék vagyok. Tudják, mit válaszolt? Most semmi bársonyos nem volt a hangjában. „Ki beszél, kérem?” – mondja. A legártatlanabb hangon. Életében először mondta ki azt

a szót, hogy „kérem”. Pontosan tudta, hogy a zsaruk rögzítik a hívásomat. Én meg: „Na ne szórakozz, baszki, nem érted, hogy börtönben vagyok?” Mire Delroy hivatalos hangon, mintha fehér lenne: „Ki beszél, kérem?” Erre beleordítottam a kagylóba: „Janie vagyok! Elkaptak!” Ő meg ugyanazon a hangon: „Nincs szerencsém ismerni semmiféle Jane-t”, azzal le is rakta a mobilját. És én ennek raboltam bankot, a kurva anyját. Most meg már nem is ismer,

Raylan úgy látta, valahogy lendíteni kéne a dolgokon.

Megszólalt Nichols telefonja.

Felvette, egy darabig figyelt, aztán azt mondta:

– Mondja meg Miss Conlannek, hogy néhány percen belül ott vagyunk – azzal lerakta.

– Delroy pornófilmeket is forgatott a furgonja hátuljában. Kim és Cassie szerepeltek is bennük. Én nem voltam hajlandó – mondta Jane.

– Átveszem Miss Jonest, és elindítom a dolgokat, amíg te elbeszélgetsz Miss Conlannel – mondta Nichols.

– És Boyddal?

– És Boyddal.

– Kösz, hogy elintézted.

– Megmondtam a főnöknek, miért gondolod, hogy Boyd lőtte le Otist.

– Tudom, hogy ő tette.

– A főnök azt mondta, az lenne a legjobb, ha visszamennél Harlan megyébe.

– De milyen hangsúllyal mondta? Nem tudod, mikor viccel veled? Végül is megengedte neked, hogy összehozd ezt a találkozót, nem igaz?

– Mindenesetre tartozol nekem ezért.

– Ha Boydnak megered a nyelve, veszek neked egy háromdolláros martinit – mondta Raylan.

– Delroy bekómáztatott minket – mondta Jane. – Van a kezemben ellene valami, ugye? Hogy rákényszerített a bankrablásra. Most már biztos, hogy le fogják őt tartóztatni, igaz? Úristen – mondta hirtelen Jane –, most jut eszembe. A lányoknak fogalmuk sincs, hogy börtönben vagyok. Maguk szerint felhívhatom őket? Ha börtönben vagyok, abból tudni fogják, hogy felnyomtam Delroyt. Valakinek szólnia kéne nekik.

Huszonhetedik fejezet

DELROY LEWIS VALAMIKOR tagja volt a Pikkek nevű motoros bandának, ami csak feketékből állt, legalább ötvenen voltak, fekete bőrszerkóban jártak, és egy pikk ász volt a sárga sisakjukra festve. A Pikkek havonta egyszer elmotoroztak valami álmos, vidéki kisvárosba, és a járókelőket csesztették az utcán. Delroy négyszer tartott a bandával, mindig a csapat seggében haladt a motorjával, úgyhogy csupa mocsok lett, és végül ott is hagyta a Pikkeket.

Delroy galléros pólókat hordott, hogy rövidebbnek látsszon a nyaka: a langaléta, százkilencvennyolc centis férfi nyolcvan kiló volt vasággyal együtt, csontos testét piszkafa lábak tartották. Fehér sálat viselt lazán a nyaka köré tekerve, és egy napszemüvegét a fején.

Ekkoriban, még mielőtt a besúgó lelövéséért bekasznizták volna, jutott eszébe a Bankrabló Csajok ötlete.

Volt egy Cooz Club nevű koktélbárja a New Center Roadon, ahol a bárpult mögötti, keskeny kis színpadon pucér csajok vonaglottak a rúdon. A lányok tűsarkúban, réveteg tekintettel bukdácsoltak föl a színpadra, a férfi vendégek pedig fogadásokat kötöttek egymással, hogy melyik csaj fog lezuhanni, és külön tételeket raktak arra is, hogy ráesnek-e a pultosra, aki fél szemmel mindig a színpadot figyelve keverte az italokat. Amint Delroy fejében szöget ütött a gondolat, a pucér nőket bankrabló csajokká fazonírozta, és minden jól is ment, egészen addig, amíg Janie-nél fel nem robbant a festékpatron. Pedig hányszor mondta nekik, hogy ellenőrizzék a szalaggal átkötött bankjegyeket, mielőtt lelépnének, és erre egymást is figyelmeztessék. Jane egyedül volt, és nem nézte meg.

Felhívta a másik két lányt, Kimet és Cassie-t, úgy kellett felébresztenie őket.

– Kapjátok össze magatokat, és pakoljátok be a ruháitokat meg az értékeiteket, kábót, ha van, és legyetek indulásra készen, tíz perc múlva ott vagyok értetek. Halljátok, amit mondok? Jane-t elkapták, és a nyakunkra fogja küldeni a zsarukat. Tudjátok, *Jane-t*, azt a csajt, akivel együtt szoktatok bankot rabolni.

Át kéne menni hozzájuk, és iekeverni nekik egypárat, hogy biztosan mindent összepakoljanak. Végül a lányok bevágódtak Delroy kocsijába, és elindultak a lovas farmok irányába.

Kilométereken át csak fehér kerítéseket láttak, a telivérek felkapták a fejüket, ahogy Delroy Mercedese elhúzott mellettük.

Fák és bokrok felé közeledtek már, amikor Delroy lelassított, és megállt az út szélén.

– Nyomás, szálljunk ki, és könnyítsünk magunkon, hölgyek. Most egy darabig nem lesz alkalmunk pipikélni.

Kim közölte, neki nem megy, ha a férfi nézi közben.

– Csajszikám, mindennap látom a pucér seggedet. Na, kiszállás.

Miközben a lányok alkalmas pisilőhelyet kerestek maguknak, Delroy előhúzta az ingéből félautomata Waltherét, és kibiztosította. Amikor bement a fák közé, Cassie épp húzta fel a farmerét. Kim még guggolt. Delroy odalépett hozzájuk, és először Cassie-t lőtte le. A lány hang nélkül a földre zuhant. De Kim már teli torokból sikított. Csak akkor hagyta abba, amikor Delroy őt is lelőtte. Delroy ellenőrizte, hogy egyiküknél sem maradt-e semmilyen irat, aztán bevonszolta a holttesteket a bokrok közé.

☼

EGY RENDŐRBÍRÓ NICHOLS IRODÁJÁHOZ KÍSÉRTE CAROLT ÉS BOYDOT, bekopogott az üvegajtón, és amikor arrébb lépett, Boyd látta,

hogy Raylan áll az íróasztalnál, aztán megkerüli, és egyenesen rájuk néz az ajtó mögül.

– Maga tudta, hogy itt lesz – mondta Boyd.

– Nem tudtam – felelte Carol. – Komolyan. Mind a kétszer valaki más telefonált.

– Nem beszélek vele – mondta Boyd. – Nincs mit mondanom azonfelül, ami a jelentésekben áll. Részemről az ügy egyszer és mindenkorra le van zárva.

– Próbáljon meg uralkodni magán, rendben? – mondta Carol.

Az ajtó kinyílt, és Carol azt mondta Raylannek:

– Nahát, micsoda meglepetés, az én drága kis testőröm.

☼

– MINDIG IS SZERETTEM FIGYELNI MAGÁT – MONDTA CAROL. – Még akkor is, amikor fel akart vágni, és rálőtt az egyik alkalmazottamra... Nem fejbe lőtte, hanem *hajba!* Kérdeztem is Boydot, „Ez az ember ennyire pontosan céloz?”, mire azt felelte: „Ha azt akarta volna, hogy meghaljanak, már halottak lennének.”

Leültek az íróasztal előtti két székre, Boyd a karfát szorongatta, és Raylanre bámult, aki most az asztalnál ülve hosszas értekezésbe kezdett. Boyd látta, hogy Raylan valami új megközelítéssel akar próbálkozni, és azt mondta:

– Raylan, ezúttal hogy akarsz minket csőbe húzni?

– Javíts ki, ha tévedek – mondta Raylan. – Tehát lelőtted Otist, miközben ő rád lőtt egy vadászpuskával.

Boyd egy darabig nem felelt. Hogy lelőtte-e Otist? *Nem, az istenit*, de azért azt válaszolta:

– Így van.

– Te eltaláltad, ő pedig a levegőbe lőtt.

– Azt hiszem, igen.

– Hányszor?

– Hányszor lőtt? Nem tudom, párszor.

– Felhúzta a puskát, és még kétszer próbálkozott, azután, hogy mellbe lőtted viszonylag közelről?

Boyd hallgatott, miközben megpróbálta felidézni, hogy is mondta el a történetet a rendőröknek.

– Figyelj, Otis tüzet nyitott ránk, mielőtt lelőttem volna. Miután eltaláltam, azt hiszem, már csak egyszer lőtt.

– Úgy gondoltad, hogy eltalálhat?

– Jézusmária – mondta Boyd. – Lőttek már rád valaha? Szerintem pontosan tudod, hogy az ember ilyenkor nem kezd el gondolkodni, hanem egyszerűen visszalő, és kész.

– Szóval eltaláltad – folytatta Raylan – ő pedig a levegőbe lőtt. De azt mondod, hogy már azelőtt is rád lőtt, hogy leterítetted volna.

– Arra készült – mondta Boyd.

– De nem találta el a konténert, ami előtt álltál. Szerinted hová ment a lövés?

– Fogalmam sincs – felelte Boyd. – Mindketten lőttünk egymásra. .. Próbálom felidézni, hogy mi történt, de hát cimbora, ilyen egy lövöldözés...

– Tudod, mit gondolok? – kérdezte Raylan, és kiegyenesedett a székén. – Az öreg úgy halt meg, hogy töltve volt a fegyvere. Egyáltalán nem lőtt sehova. Carol mondta neked, hogy süsd el a puskát, te pedig a levegőbe lőttél, vagy valahová a sötétbe. Mindenesetre nem a konténerre.

– Nem álltunk le azon gondolkodni, hogy Otis miért nem ölt meg minket – mondta Carol. – Ahogy most becsukom a szememet, látom magam előtt, ahogy kapkod, biztosan félt, de már nem volt visszaút. És tüzet nyitott... – Carol elhallgatott, aztán azt mondta: – Semmilyen más módon nem kötheti Boydot az öreg halálához, nyilvánvaló önvédelem volt. Az az ember ránk lőtt, de valahogy nem talált el minket, nem igaz?

– Pontosan ezt mondta a rendőröknek is, ők pedig hittek magának.

– Szerintem egyértelmű a dolog – mondta Carol. – A vénember nem tudta, hogy mit csinál.

– Csakhogy azok az öregfiúk, akikkel én beszéltem, és akik. együtt vadásztak vele, azt mondták, Otis sosem lőne mellé egy vadászpuskával.

– Hát, aznap éjjel mégis így történt – mondta Carol. – Senki sem tökéletes, Raylan. Sem maga, sem Otis, sem a cimborái, Otis már a mennyben van, együtt az öreg bányászhaverjaival. A szénbányászok is megöregednek és meghalnak egyszer.

– De amíg élnek, addig joguk van az élethez – mondta Raylan.

A LIFTBEN CSAK BOYD SZÓLALT MEG.

– Raylan nem fogja ennyiben hagyni, igaz?

Már kiléptek az épületből, és a parkoló felé tartottak, amikor Carol is megszólalt:

– Egyszerűen sehogy sem fogja tudni magára bizonyítani, hogy csak úgy lelőtte Otist.

– *Én* nem lőttem le Otist. Maga volt – mondta Boyd.

– Mi a különbség? Maga is ott állt, és végignézte.

Boyd kifizette a parkolást, és amikor beszállt a volán mögé, meglepődve látta, hogy Carol hátra ül. Mióta itt voltak, mindig mellette ült, kivéve, ha valakit vállalati minőségében ki kellett osztania, de Carol akkor sem emelte föl a hangját. És továbbra se adott neki semmiféle feladatot új munkakörében, a panasziroda főnökeként.

– Attól fél, hogy leprás lettem a rendőrbíróknál? – kérdezte Boyd.

– Próbálom felidézni, hová lőtt, amikor mondtam magának, hogy süsse el a puskát – mondta Carol.

– A levegőbe. Maga is látta. Nem hallottam, hogy azt mondta volna, lőjek a konténerre.

Carolnak ezt el kellett ismernie. Aztán egy pár pillanattal később azt mondta:

– Nem megyek több kihallgatásra. Tudja, hogy felvették a beszélgetést? Nem tudja. Rögzítették az összes nyekegését. Az ember tehet úgy, mintha meg lenne lepve, és hebeghet is egy kicsit, de csak akkor, ha pontosan tudja, mit fog mondani.

– És az fel se tűnt magának, hogy az üres hüvelyeket Otis mellé raktam, hogy a történet hitelesebb legyen?

Boyd látta a tükörben, hogy Carol elmosolyodik. Úgy érezte, a nőnek tetszik ez a könnyed stílus, legalábbis, amíg nem viszi túlzásba. Carol szinté kedvesen bánt vele, amikor elégedett volt a dolgokkal. Ha viszont nem, piszlicsáré ügyek miatt is képes volt méregbe gurulni, és ilyenkor közel állt ahhoz, hogy kirúgja őt. Boyd nem gondolta, hogy Carol a nyakába akarná varrni Otis halálát, hiszen tudta, hogy akkor Boyd szembefordul vele, és őt is belerángatja a dologba. Márpedig akkor sűrűn kéne látogatnia a bíróságot, ahelyett hogy a megszokott munkáját végezné, és tovább keserítené az emberek életét.

Boyd inkább azt szerette volna, ha Carol fenyegetve érzi magát, nehogy valami disznóságot műveljen vele.

Boyd elgondolkodott: Vajon maga mellé állíthatja Raylant anélkül, hogy elárulná Carolt? Idézd fel neki azokat az időket, amikor sztrájk idején együtt meneteltetek a táblákkal, és mindketten egyet gondoltatok a szénvállalatokról, amelyek folyton kicsesznek a bányászokkal. Mondd meg neki, hogy egyre nehezebb Carolnak dolgozni. Hogy a francba is, olyan, mintha megint a Duke Power alkalmazásában állnál. Emlékszel még azokra az időkre, amikor együtt harcoltunk a jogainkért? Mondd meg neki, hogy meghasonlottál, mióta Carolnak dolgozol.

Vagy valami ilyesmit.

Boyd beindította a motort, és a tükörbe pillantva azt kérdezte:

– Hová megyünk?

– Az irodába – felelte Carol. – Ma már azt csinál, amit akar, hacsak valamiért nem lesz szükségem magára.

– Szóval várjak a kocsiban.

– Nem bírja ki, hogy ne okoskodjon, igaz? – Aztán hozzátette: – Egész héten le akartam rendezni Otis özvegyét, Marion Culpeppert. Mivel maga a panasziroda főnöke, írassa vele alá a *mi* ajánlatunkat, miszerint havonta ötszáz dollárt fizetünk neki. Mondja meg neki, hogy feltornáztuk a társadalombiztosítását is, és hogy a nevére írattunk egy új mobilházat Benhamben. Még egy meleg vizes tartály is van hozzá.

– Le kell mennem Harlanba?

– Itt van Lexingtonban, egy otthonban, amiért mi fizetünk meg. Szóval nem kell elfurikáznia Álmosvölgyig. Csak írassa vele alá a papírokat, és mondja meg neki, hogy holnap beugróm hozzá. Mondjon valami kedveset, aztán jó napot.

– Például, hogy „Ne haragudjon, amiért megöltem a hites urát?”

– Azt akarja, hogy kirúgjam? Csak mondja még egyszer. Egymásra néztek, és Boyd közel járt hozzá, hogy megtegye.

Vagy hogy azt mondja, nem rúghat ki, én mondok fel. De végül ezt mondta:

– Tudja, hogy rosszul használt egy igei szerkezetet? Azt mondta: „Itt van egy otthonban, amiért mi fizetünk meg”.

– Nyelvtani hibán kapott – mondta Carol komoly arckifejezéssel. – Hogy kellett volna mondanom?

– Itt van egy otthonban, aminek mi álljuk a költségeit – mondta Boyd.

Huszonnyolcadik fejezet

NICHOLS UTOLÉRTE RAYLANT, és együtt mentek ki a lovas farmok melletti helyszínre: a legelésző telivérek melletti bozótosba, ahol a két agyonlőtt lány holtteste hevert.

– Egy fickó, aki erre hajtott, látta, hogy csak úgy hemzsegnek a varjak a fák között – mondta Nichols. – Tudta, hogy valami hulla lesz, úgyhogy megállt, hogy megnézze, aztán értesítette a rendőrséget. Ők meg közben körözést adtak ki Kim és Cassie ellen, akik megléptek, mire értük mentünk. Ilyen gyorsan, miközben Jane biztonságban ül az őrizetben...

Már a rendőrök között álltak, és a holttesteket nézték: a varjúsereg innen-onnan leszaggatta róluk a ruhákat, és az arcukat szinte a csontig lecsupaszította.

– A foguk még megvan – jegyezte meg Nichols – de a szemük hiányzik. Láttad? Lefogadom, hogy sötét szemük volt. Egyiküknél sincs irat.

Egy helyszínelő odaszólt nekik:

– Szerencse, hogy még a prérifarkasok előtt ideértünk. Különben semmi sem maradt volna belőlük, csak a csontok.

Amikor Raylan az egyik lány fölé hajolt, a helyszínelő figyelmeztette, hogy ne érjen hozzá a ruhájukhoz.

– Attól a vértől HIV-pozitív lehet, ha magára kerül.

Raylan felemelte a lány kezét: a vérfoltok alatt jól látszott, hogy fekete filctollal egy telefonszám volt a tenyerébe írva.

– Megvolt neki a számod – mondta Nicholsnak.

– Lecsapta a kagylót, amikor felhívtuk – válaszolta Nichols. – Meglep, hogy felírta.

– De mégse szánta rá magát, hogy felhívjon – mondta Raylan.

– Ha megteszi, talán még most is élne.

Raylan felállt, és megköszönte a rendőröknek, amiért itt voltak, és biztosították a helyszínt, aztán közölte velük, hogy a két lány Kim és Cassie.

– A vezetéknevüket nem tudom. De valószínűleg benne vannak a nyilvántartásban prostitúció miatt. Azt hiszem, sztriptíztáncosok voltak, mielőtt bankot kezdtek volna rabolni. Kösz a segítséget.

– Hamarosan megérkeznek a nyomozók is a városból – mondta az egyik rendőrtiszt. – Maguk jócskán megelőzték őket. Nem akarják megvárni őket, hogy beszéljenek velük? Ők fognak dolgozni az ügyön.

– Azt hiszem, inkább a gyilkost kellene elcsípnünk, érti, mielőtt megtudja, hogy a nyomában vagyunk.

– Maguk tudják, ki tette? – kérdezte a rendőr.

– Igen, tudjuk – válaszolta Raylan, és meg is mondta nekik:

– Delroy Lewis.

– Nem lehet azonosítani a holttesteket, de maguk tudják, hogy kicsodák, és azt is, hogy ki ölte meg őket – mondta a rendőr.

– Volt egy harmadik bankrabló lány is, aki az őrizetünkben van – mondta Raylan. – Tőle tudjuk, ki volt. Na, köszönjük, fiúk, majd jelentkezünk.

Azzal Nicholsszal együtt távoztak.

– Mi van, ha mégsem Delroy volt – kérdezte Nichols – hanem valami másik köcsög?

– Delroy volt – mondta Raylan. – Nagyon is el tudom róla képzelni, hogy lányokból szervez bankrabló bandát. Dől a lé, talán még meg is van lepve, hogy működik a dolog. Ahogy mindenki más is.

– És ha egy haverja – ha van neki olyan – azt mondja: „Ha a lányok lebuknak, téged is magukkal rántanak.”

– Akkor Delroy majd azt mondja: „Miféle lányok? Nekem nincsenek lányaim. Ember, én távol tartom magam az

ilyesmiktől. De szerezhetek a lányoknak egy limuzint a bankrabláshoz.”

– Játssza az agyát.

– Szereti, ha látják, mekkora májer – mondta Raylan. – Ilyen a csávó. Limuzinnal jár, amiről mindenki tudja, hogy az övé. Bevállal egy-két dolgot, de nem hiszem, hogy a kocsiban húzná fel a kokszot. Ezt csak Jane költötte hozzá, hogy menőbbnek tűnjön. Fogadjunk, hogy amíg be nem sötétedik, a közelébe se megy azoknak a lányoknak.

– És ha az egyiküket letartóztatják, miért ne mártaná be Delroyt?

– Jane megtette, de Delroy elcseszte: úgy csinált, mintha fehér lenne, ahelyett, hogy megnyugtatta volna a lányt. „Ne aggódj, bébi, szerzek neked egy ügyvédet, aki majd tisztára mos a bíróság előtt.” Aztán odébbáll, szerez három új lányt, ad nekik pár bogyót, és azt mond nekik, amit csak akar, ők pedig hisznek neki. Nem veri őket, csak lekever nekik egy-két pofont, aztán mézesmázoskodik. Ha pedig elkapják őket, nyugodtan mondhatja: „Kim és Cassie? Igen, asszem, emlékszem rájuk, sztriptíztáncosok voltak a klubomban. Mi van velük mostanában?” A Cooz Clubban kezdjük a keresést, erősítéssel – mondta végül Raylan.

– Nem valószínű, hogy ott lesz – jegyezte meg Nichols.

– Tudom – mondta Raylan —, de lehet, hogy megtudhatunk ezt-azt. A csávó egy pojáca. Lehet, hogy vannak dolgok, amiket tudatni akar velünk.

– Kettős gyilkosság miatt keressük. Mit akarsz még?

– Nem tudhatom, amíg körül nem néztünk.

AHOGY A KLUB ÜZLETVEZETŐJE, A KÖZÉPKORÚ, SZŐKE PARÓKÁT VISELŐ KENNETH meghallotta a kocsiajtók csapódását, odaszólt

Bobbynak, egy fiúnak a bárpultnál, aki épp egy pohár fehérbort kortyolgatott:

– Na végre.

Bobby odament az ablakhoz, amely kívülről le volt festve több réteg rózsaszín festékkel, és egy kék neonfelirat is virított rajta: cooz CLUB. A felirat alatt kisebb, vörös neonbetűkkel ez állt: EZ AZ A HELY! A kölyök kikukucskált a festés repedésein, és azt mondta:

– Egy Crown Vic és egy Chevy. Most szállnak ki a zsaruk a rendőrautóból, és két fickó a Chevyből éppen eligazítja őket – rendőrbírók, ott van a kabátjukon a felirat. Hé, igazad volt. Ügy tűnik, csak a két fickó, az öltönyösök jönnek be.

– Idd meg a borodat, Bobby – mondta Kenneth és ahogy Delroyról kezdenek kérdezősködni, húzd el a csíkot.

RAYLAN BELÉPETT A BÁRBA, NICHOLS UTÁNA, ÉS LÁTTÁK, HOGY AZ ÜZLETVEZETŐ OTT áll a pult mellett, egy tizenéves fiú pedig kiissza a poharát...

– Kenny? – szólalt meg Raylan.

A fickó a szőke parókában biccentett egyet, jelezve, hogy ő az, Raylan pedig folytatta:

– Maga mióta Kenny?

– Hát, mivel kábé ez a nevem, világéletemben az voltam. Vannak barátaim, akik Kennethnek szólítanak. Ja, és Delroy, tudja, ő hogy hív engem? Kennetnek, kemény t-vel a végén. Azt akarja tudni, hogy itt van-e? Nincs itt. Nem láttam, nem is tudom, asszem, tegnap óta. Ha nem hisz nekem, hívja csak be a fiúkat, és kutassák át a helyet.

A kölyök a bárpultnál felállt, és azt mondta:

– Azt hiszem, ez a beszélgetés nem rám tartozik.

Hagyták elmenni.

Raylan végignézett ezen a rózsaszínűre festett, lepukkant sztriptízbáron, a bárpult mögött a rúddal. Szinte látta maga előtt a pucér lányokat, ahogy a seggüket rázzák a bárpultnál üldögélő seggfejeknek. Ülj le az egyik asztalhoz, és egy lány hamarosan nyögdécselve vonaglik az öledben.

– Ja – mondta Kenneth, mintha csak most jutott volna eszébe valami. – Delroy itthagyott magának egy filmet, aminek ő a főszereplője. Igazából az egyetlen szereplője.

– Azt akarja, hogy megnézzem? – kérdezte Raylan.

– Ha maga Raylan.

– Az egész Delroyról szól?

– Ne aggódjon, nem olyan hosszú. Hamar sikerül a lényegre térnie egy – hát, mondjuk úgy – bevezető után.

– Ki vette fel? – kérdezte Raylan.

– Én. Az összes filmjét én készítem. Amikben egyedül szerepel, többnyire elég unalmasak. De szerintem a felnőtt cuccai jobbak az átlagnál.

– Delroy pornózik is? – kérdezte Raylan.

– Néha. De ezt a filmjét itt helyben kell megnézniük. Tegyék a szívükre a kezüket, és ígérjék meg, hogy nem fogják magukkal vinni. Megígérik?

Raylan és Nichols mindketten a szívükre tették a kezüket, anélkül hogy egymásra néztek volna.

– Azon a plazmatévén fogom lejátszani – mondta Kenneth, és a bárpult fölé bökött a fejével – hogy jobban élvezhessék. Delroy azt mondta, kínáljam meg magukat bármivel, amit csak kérnek, mi álljuk a cechet.

Raylan és Nichols még most sem nézett egymásra,

– Ha akarják, pattogatott kukoricát is csinálhatok – mondta Kenneth – egy pillanat az egész.

– Hát nem is tudom, Ken, talán egy sör jólesne – mondta Raylan, aztán Nichols azt mondta, hogy ő is kér egyet.

A KÉPERNYŐN MEGJELENŐ KÉTMÉTERES, VÉZNA FÉRFI MELEGÍTŐT VISELT, szépen pattogtatta a labdát, majd odament a kosárhoz, felugrásból bedobta, aztán kihozta, újra beitte, és bezsákolta. Utána visszajött a kamerához, hóna alatt a labdával. Maga elé emelte, és megpörgette az ujja hegyén. Ekkor belenézett a kamerába, és azt mondta:

– Szerintem *így* forog a világ is, mint ez a kosárlabda.

Kenneth a távirányítóval kimerevítette a képet.

– Delroy valami olyasmit akart mondani, ami „nem rejtélyesen, de valahogy úgy hangzik. Mire én: „Valamit, ami mély értelmű, mégis talányos?” „Ja, pont olyat” – válaszolta. Azt mondta, most játszani fogunk. Végigjátsszuk, amíg pattanásig feszül a húr, aztán meglátjuk, mi sül ki belőle.

– Annyi már most biztos – jegyezte meg Raylan –, hogy Delroy lelőtt két lányt vizelés közben.

Kenneth megnyomta a távirányító gombját, és Delroy tovább pörgette a labdát a képernyőn. Aztán hagyta, hogy leessen, és azt mondta:

– Most nem lehetek ott. Épp egy bank előtt állok, és egy lányt nézek, akit ismertem valamikor. Jane-nek hívják, vagy hogy. Vörös festék borítja az egész ruháját.

– Ez tőlem van – jegyezte meg Kenneth.

– A csaj biztos megpróbálta kirabolni a bankot – folytatta Delroy. – Láttam, hogy beviszik a bíróság épületébe a Barr Streeten. Valamivel később téged is láttalak bemenni oda.

Delroy egy másik kameraállásból folytatta.

– Emlékszel, amikor értem jöttél, hogy letartóztass, és farkasszemet néztünk egymással? Egy puska lógott a kezemben a lábamnál. Azt mondtad, dobjam el, különben lelősz. Nem is volt nálad fegyver, mégis ezt mondtad nekem. Cimbora, hét évem volt, hogy ezen gondolkodjam. Csak etettél, vagy mi a fasz? Blöff volt az egész? Aztán rájöttem, amíg ott ültem a sitten, hogy a pattanásig akartad feszíteni a húrt.

– Mert nem tudhatod, meddig mehetsz el – mondta Raylan szóról szóra együtt a kamerába néző Delroyjal —, amíg oda nem érsz.

– Álljunk meg egy kicsit, Ken – mondta Raylan – szeretnénk még élni az ajánlatával. Tudna nekünk keverni két martinit? Eddig tetszik a film, bár Delroy rettenetesen szarul játszik benne.

VISSZATÉRTEK DELROYHOZ, AKI AZT MONDTA:

– És az ember, akinek a lelövéséért ültem? Pontosan tudod, hogy nem a karjára céloztam. Tüzet nyitottam, és a puska megugrott a kezemben. Figyu, csak kölcsönvettem azt a szart, és nem is használtam, amíg le nem szakítottam vele a csávó karját.

– A férfi karját a kórházban amputálták – mondta Raylan. Ivott egy kortyot, és megemelte a poharát Kenneth felé.

– Nem arról volt szó, hogy megöltem – folytatta Delroy a képernyőn. – Figyu, egyszer csak azt hallom, hogy ez a rendőrseggi besúgó köcsög mindenféléket mond rólam nektek, amiket ő talált ki. Szóval látom, hogy helyzet van, úgyhogy kölcsönkérek egy puskát, hogy megvédjem magam. Odaállok elé, de nem találom el. Életemben először van a kezemben az a fegyver. Akár az agyát is szédoccsanthattam volna, de nem tettem, nem igaz? Aztán odajön hozzám a spicli ügyvédje, és közli velem, hogy ötmillió dollárt követel, amiért félkezűvé tettem az ügyfelét. Mondom az ügyvédnek, óránként tíz centet keresek rendszámtáblák kikalapálásával, leszámítva a vasárnapokat, a karácsonyt, meg amikor beteg vagyok. Költök fogkrémre, borotvahabra, néha veszek valami olcsó piát, és sportmeccsekre fogadok. Négy dollár húsz centtel jöttem ki a börtönből. Hát hogy fizessem ki ezt az embert?

Delroy egy kis szünetet tartott, aztán folytatta:

– Aztán itt ez a lány, ez a Jane Jones. Mostanra már lehet, hogy beszélt is veled – azt hiszed, hogy bármi közöm lehet egy Jane Jones nevű csajhoz? Ha még nem hívott volna, szerintem hamarosan megteszi. Azt állítja, hogy ismer engem. El akarja mondani neked, hogy szerinte miből élek. Ha engem hívna, én nem vesztegetném rá az időmet.

– Már megtette – jegyezte meg Raylan.

Kenneth elégedettnek tűnt.

– Egyre jobb, mi? – kérdezte.

– Maga is benne van – mondta Raylan.

Kenneth megállította a videót.

– Én fényképezem a filmjeit, és vezetem a bárját. Semmit nem tudok a szabadidős tevékenységeiről.

– Ismeri a lányokat.

– Milyen lányokat? Mindig vannak lányok. De tudomásom szerint egyik sem követett el bűncselekményt.

Visszakapcsolta a filmet, Delroy pedig folytatta:

– Raylan, azt hiszem, neked és nekem találkoznunk kell valamikor. Még nem tudom megmondani, mikor. De jobb, ha résen leszel, hátha valahol megjelenek. És akkor megint a pattanásig feszítjük a húrt.

Delroy komoly arca lassan elhalványult; a képernyő fekete lett, és fehér betűkkel megjelent a végefőcím:

KENNY FUX FILMEK
PRODUKCIÓS VEZETŐ ÉS RENDEZŐ:
KENNETH

Megitták az italukat, és Raylan azt mondta:

– Ken, megkaphatnánk a felvételt?

A szívekre tett kezekről ezúttal nem esett szó.

– Gondolom, az eredetit akarja – mondta Kenneth.

– Mindent, ami csak van – felelte Raylan.

KENNETH FELHÍVOTT EGY MOBILSZÁMOT, ÉS A VONAL MÁSIK VÉGÉN BELESZÓLT EGY HANG:

– Kennet?

– Igazad volt, kommandósokkal jött. Adtam nekik egy kis martinit, és megnéztük a filmedet.

– A csávó magával hozott egy csapat kommandóst?

– Egy vagonnyi rendőrbírót. Népszerű fickó vagy.

– Kennet, nem tudom kideríteni, hol szállt meg a csávó. Nem nagyon szeretném a bíróságon elkapni.

– Miért nem kérdezted? A Two Keysben lakik. A múltkor benéztem egy Diliparádéra, és ő is ott volt. Meséltem neked.

– Te ilyen helyekre jársz?

– Delroy, próbálj idefigyelni. Ott lakik. – Egy kis szünetet tartott, aztán folytatta: – Kidobóemberként dolgozik, és cserébe kap egy szobát meg egy kis tortillát.

– Abban a főiskolás bárban?

– Szerintem klassz hely. Én szeretem.

Delroy egy pillanatra elgondolkodott, aztán azt mondta:

– Apám, egy bárban fogjuk csinálni.

– Ő pedig cowboykalapot hord.

– Mint egy westernfilm nagyjelenetében.

– Épp ezt mondom én is.

– Hű... – mondta Delroy, és bólintott, már látta is maga előtt az egészet.

– Sokan lesznek – mondta Kenneth.

– Szeretem, ha néznek – felelte Delroy.

Huszonkilencedik fejezet

– MÁR EGY ÓRÁJA ITT ÜLÖK ÉS VÁROK – mondta Boyd. – Ha Carol hív, azonnal ugranom kell, hogy elmenjek érte.

– Hol van Nichols? – kérdezte Raylan.

Nichols irodájában voltak a bíróság épületében.

– Elment valami megbeszélésre. Azt mondta, megvárhadak, ha nem viszek el semmit. Ti aztán tudjátok, mi kell hozzá, hogy egy vendég igazán otthon érezze magát, igaz?

– Valszeg nekem is ott kéne lennem azon a megbeszélésen – mondta Raylan, és felvette a telefont az asztalról.

– Csak el akartam neked mondani valamit, hogy tisztán láss Otis ügyében. Nem én lőttem le az öreget.

Raylan visszarakta a kagylót, leült az asztalhoz Boyddal szemben, és a férfira meredt.

– Azt akarod mondani, hogy Carol lőtte le Otist?

– Soha nem láttam még nőben ekkora gazembert – mondta Boyd. – Képtelen vagyok tovább dolgozni neki.

– Szóval most már gazember?

– Csak azt mondom: nő létére – válaszolta Boyd –, ahogy viselkedik, meg ahogy löki a vállalati rizsát.

– Boyd, ha azt akarod mondani, hogy Carol lőtte le Otist, mondjad.

– Raylan, én soha életemben nem köptem be senkit. Előbb vágnám ki a nyelvemet, mint hogy ilyet tegyek. Csak annyit mondok, nem én lőttem le Otist, semmi többet.

– Ha csak te és Carol voltatok ott... – Raylan elhallgatott, aztán azt kérdezte: – Rád lőtt Otis a vadászpuskával?

Boyd habozott.

– Vagy fogtad a fegyvert, amikor az öreg már halott volt, és a levegőbe lőttél vele?

– Nem fogok belemenni egyetlen olyan részletbe sem, aminek köze lehet Carolhoz.

– De mégiscsak úgy állítottátok be a dolgot, mintha önvédelemből te lőtted volna le Otist – mondta Raylan.

– Raylan, megesküszöm a Bibliára, hogy nem én lőttem le azt az embert.

– Csak ti ketten voltatok ott Carollal, így van?

– Vond le a megfelelő következtetéseket, én csak annyit mondok, hogy nem én voltam.

– Csakhogy nem tartóztathatom le Carolt Otis meggyilkolásáért, ha nem tudom rábizonyítani, nem igaz?

– Már nem dolgozom neki, ez minden, amit mondhatok. Most pedig el kell mennem Carolért – mondta Boyd.

Raylan hagyta, hadd menjen. Úgysem megy messzire.

CAROL KIJÖTT A BÁNYAVÁLLALAT ÉPÜLETÉBŐL, HÓNA ALATT KÉT VASTAG, SÁRGA BORÍTÉKKAL, és ezúttal előre szállt be, Boyd mellé.

– Mit csinált végül, elment egy kocsmába?

Boyd rögtön előállt a farbával:

– Ami azt illeti, újra beugrottam a régi cimborámhoz.

Boyd érezte, hogy Carol rámered, miközben ő a külső visszapillantó tükörbe nézett, várva, hogy elmenjenek az autók.

– Árulja el, miért – mondta Carol.

– Szerettem volna tisztázni vele valamit.

Carol átnyúlt a volánhoz, és leállította a motort.

– Ugye tudja, hogy ügyvéd vagyok.

– Igazán…? – válaszolta Boyd, aki úgy érezte, most ő van fölényben.

– Hányszor mondtam már magának: képtelenség, hogy elítéljék. Tárgyalásra se idézhetnék be, még akkor se, ha esetleg maga ellen vallanék. Bűnrészes vagyok, az enyém a fegyver –

vagyis igazából a vállalaté. Még akkor is, ha azt mondanám: próbáltam megállítani.

Kis híja volt, hogy Boyd teli torokból az arcába ne üvöltse: *Nem én lőttem le, hanem te!*

Végül megköszörülte a torkát, hogy egy kicsit lehiggadjon, és normális hangon azt mondta:

– Raylan tudja, hogy nem én lőttem le az öreget. Régről ismer engem, együtt vittük a transzparenseket, két sztrájkoló bányász, akik bíznak benne, hogy a Legfelsőbb Hatalom az ő oldalukon áll, nem pedig a vállalatén.

– Megmondta neki, hogy nem maga lőtte le Otist – mondta Carol.

– Így van, minthogy nem én voltam.

– Boyd... – kezdte Carol.

– Ha a nevemen szólít, akkor mindjárt ordítani fog velem valamiért.

– Hát felemeltem én a hangomat egyszer is? – kérdezte Carol.

– Mindegy, gondolom, így is, úgy is kirúg.

– Elmondta neki, hogy én lőttem le Otist?

– Csak annyit mondtam, hogy nem én voltam.

– És azt gondolja, hogy Raylan hisz magának.

– Igen.

– Nekem úgy tűnik – mondta Carol – hogy ezzel semmi se változott. Akár megmondta neki, hogy én voltam, akár nem. Így is, úgy is bizonyítania kell, hogy nem önvédelem volt.

– Mondja a szemembe, ki tette. Csak hogy tudjam – mondta Boyd.

– Mit számít ez? Maga ott volt, és nem állított meg. Azt mondtam magának, süsse el az öreg puskáját, és maga megtette. Segédkezett nekem, és ezzel bűnrészessé vált. De akár járatja azt a nagy pofáját, akár nem – folytatta Carol –, most, hogy rátalált Istenre, azt várja tőlem, hogy adjam fel magamat, és így nem kell besúgóvá válnia. Igazam van, vagy nincs igazam?

– Ismeri a dalt: *que sera sera* – felelte Boyd.

– Jézusom – mondta Carol. – Maga túl ostoba ahhoz, hogy veszélyes legyen.

Boyd beindította a motort, és lassan elindult a járdaszegély mellől, összeszorított fogakkal, de a nő megállította.

– Szálljon ki, majd én átveszem. Fogjon egy taxit, és menjen a St. Elizabeth otthonba, a cím ott van a borítékokon. – Odaadta neki. – Írassa alá Marionnal a megfelelő helyen, és mondja meg neki, hogy holnap beugrom hozzá.

– Minek?

– Megköszönni, amiért ilyen együttműködő volt. Úristen, emberpróbáló feladat volt telefonon beszélni vele. Mondja meg az öreglánynak, hogy öt darab százast kap egy hónapban, és kész. Boyd – mondta végül szinte bársonyos hangon —, a gondolkodást inkább bízza rám, oké?

☼

– APUKÁHOZ VAGY ANYUKÁHOZ MEGY ODA? – KÉRDEZTE A TAXISOFŐR.

– Idős édesanyámhoz – válaszolta Boyd az ölében tartva a borítékokat – amelyikben az átruházási nyilatkozat lapult, nem volt olyan vastag, mint a szerződésé, amelyet három különböző helyen kellett aláírnia az öregasszonynak.

– Szép dolog, hogy látogatja – mondta a taxis. – Visz édességet neki?

– Az édességtől pattanásai lesznek.

– Igen? Hány éves?

– Azt hiszem, nyolcvan körül.

– Még van foga neki?

– Nem néztem be a szájába, de szerintem már rég nincsenek.

– Vegyen neki szopogatós cukorkát.

Boyd nem tudta megállapítani, honnan jött ez a fickó, de abban biztos volt, hogy valahonnan nagyon messziről.

– Nagyon öregnek látszik, meggyötörte az élet a szénbányász férje mellett.

– Az meghalt?

– Igen. Lelőtték.

– Ó, és maga tudja, ki lőtte le?

– Igen, de nem árulom el.

– És ez magának oké? Nem lelövi a gyilkost?

– Honnan jött maga? – kérdezte Boyd.

– Albániából – mondta a taxis – de nem vagyok muszlim. Ha kell lelőni valaki, én lelövöm.

A sofőr megállt a St. Elizabeth otthon előtti felhajtón. Boyd kiszállt, kifizette a fuvart, és odaszólt a taxisnak:

– Jobban tenné, ha uralkodna az érzésein, pajtás. – Azzal belépett a kapun.

Vörös téglás, fehér párkányokkal szegett épület volt, szép helynek tűnt, hogy az ember itt töltse el az utolsó napjait. Odabent azonban már korántsem volt ilyen rózsás a helyzet: az egész ház maguk alá vizelő öregemberektől bűzlött. Egy nő végigkísérte egy folyosón, aztán befordultak egy újabb folyosóra, ami Marion Culpepper szobájához vezetett.

Az öregasszony egy hintaszékben ült, a lábára terített takaró a földig ért, ritkás haja a fejéhez tapadt, beesett szemében alig pislákolt az élet. Orrából oxigéncső vezetett a paplan alatt a padló felé.

– Mrs. Culpepper, milyen meghitt kis szobája van – szólította meg Boyd, igyekezve a vállalat képviselőjeként fellépni.

A szoba berendezése a hintaszéken kívül egy egyenes támlájú székből, egy fiókos szekrényből és egy gombnyomással állítható betegágyból állt, a falon a Szent Szívre mutató Jézus Krisztus képe lógott.

Ebbe a szobába meghalni jöttek az emberek.

– Nahát, még saját fürdőszobája is van – mondta Boyd.

– Nem úgy volt, hogy hoz nekem egy üveg valamit? – kérdezte Mrs. Culpepper.

Boyd a homlokát ráncolta.

– Csak ezeket a papírokat hoztam – mondta végül.

– Meghagytam a nővéremnek, hogy küldjön, ha valaki jön hozzám.

– Nekem nem szólt – mondta Boyd.

– Miss Conlan sose nem hoz nekem.

– Mint mondtam, csak ezeket a papírokat hoztam magának, hogy aláírja őket, az egyik az új házáról szól, a másik pedig a járandóságáról, amiben megállapodtunk. A szerződés ötszáz dollárról szól, de húzza át, írjon oda, amennyit akar, és mondja azt, hogy különben nem írja alá. Megbeszélheti a dolgot Ms. Conlannel, ő írta rá az összeget. Vagy – folytatta Boyd – írja csak alá, én pedig majd ráveszem őket, hogy változtassák meg a szerződést úgy, ahogy maga kívánja. – Boyd egy pillanatra elgondolkozott, aztán azt mondta: – Vagy tudja mit, írja alá a papírokat, addig én kiszaladok, és hozok magának valami piát.

– Hiányzik Otis – mondta Marion.

– Hát, gondolom. De hamarosan úgyis megint együtt lesznek, nem igaz?

– Az orvos szerint még évekig húzhatom. Csak hatvankilenc éves vagyok. Azt mondta, a fekete tüdő nem súlyos, és igazából azért purcant ki a tüdőm, mert egész életemben füvet szívtam.

– Próbáljon egy kis morfiumot szerezni a nővértől – mondta Boyd.

– Azt mondta, azt csak nagy fajdalomra adhat. Nem fog velem még egyszer pimaszkodni az a vállalati nő. Mindig olyan goromba velem. Itt kiabál, hogy elégedjek meg azzal, amit ad, különben semmit se nem kapok. Mondom neki, „Mit gondol, hol élünk, a negyvenes években?” Minden Otisnak azzal az átkozott

halastavával kezdődött. Amikor azzal fenyegetőztem, hogy megsütöm a halakat, felment az Old Blackre, és lőtt nekünk pár mókust. Egyszer még egy szarvasbikát is elejtett.

– Ms. Conlan holnap beugrik magához – mondta Boyd, aztán hozzátette: – Miért nem mondja meg neki kerek perec, mennyit akar?

– Hatszázat fogok mondani, ha még egyáltalán szóba állok vele. Felemeljük azt az ötszázat, amit eddig mondtam neki. Hé, maga neki dolgozik, nem?

– Én vezetem... – kezdte Boyd, és már majdnem kimondta, hogy a panaszirodát, amikor meggondolta magát, és azt mondta: – a limuzinját.

– Maga ott volt vele, igaz? Aznap éjjel, amikor Otis felment magukhoz.

Boyd kihúzta magát, és azt mondta az özvegynek:

– Asszonyom, nem én lőttem le a férjét.

– Azt tudom – mondta Mrs. Culpepper. – Az a nő is beszélt velem, és maga is beszélt velem, és maga felajánlotta, hogy hoz egy üveg piát. Hozzon kettőt, ha kérhetem. Gondolom, magának sincs sok türelme, de annak a nőnek *semennyi* sincsen. Azt szereti, ha minden azonnal el van intézve. Ha idejön aláíratni velem ezeket a papírokat, tudja, mit fogok csinálni?

Boyd megrázta a fejét.

Az öregasszony ledobta a lábáról a takarót, és alóla egy vadászpuska csöve meredt Boydra.

– Jézus! – mondta Boyd.

– A mi Urunk és Üdvözítőnk – tette hozzá Mrs. Culpepper.

– Ez most eléggé meglepett.

– Jól rá akarok ijeszteni. Azt fogja hinni, hogy le akarom lőni, de nincsen hozzá töltény. Otisé volt, az egyik rendőr adta oda nekem. Megkérdeztem tőle: „És ha kimennék, és lőnék magamnak egy pulykát vacsorára?” Azt mondta, nem, töltényt

sajnos nem adhat hozzá, mert itt vagyok, ebben az otthonban. És szerinte ez szabályellenes.

– Minek kellenének a töltények?

– Hogy lelőjem a vállalati nőt, ha holnap bejön hozzám.

– A mindenit – mondta Boyd. – Tudja használni azt a puskát?

– Majdnem olyan jól, mint Otis.

Boyd égy pillanatra elhallgatott, aztán megkérdezte:

– És mit gondol, hány tölténye lenne szüksége?

– Csak egyre – válaszolta Mrs. Culpepper. – Az végezne vele. És talán még egyre, a biztonság kedvéért.

Harmincadik fejezet

LIZ BURGOYNE A BELSŐ UDVAR FELŐL ÉRKEZETT AZ ÁTRIUMBA; ahol Jackie Nevada már várta: a lány felállt a díványról, és Liznek erről eszébe jutott, hogy Raylan is épp itt ült a múltkor, amikor Cuba veselopási ügyéről kérdezősködött. Liz, aki farmert és cowboycsizmát viselt, keresztülment a szobán, és kezet nyújtott a lánynak:

– Jackie Nevada? Harry mesélte, hogy te vagy az új pókeres pajtása. Úgy beszél rólad, mintha egy kislány lennél, de azért ez nem egészen így van, igaz? – Liz elmosolyodott. – Harry valami olyasmit is mondott, hogy köröz a rendőrség.

– Csak egy szabálysértési ügy – felelte Jackie. – Nem jelentem meg egy bírósági meghallgatáson.

– Bevittek egy razzia után – mondta Liz. – Harry mesélte. Azt mondta, hogy szereted a Manhattant, igaz ez?

– Hát, ha azt iszunk – válaszolta Jackie.

MÁR MINDKETTEN A DÍVÁNYON ÜLTEK, A KANCSÓ SZINTE KIÜRÜLT A KOKTÉLASZTALKÁN, és cigarettáztak.

– Szoktál csalni? – kérdezte Liz.

– Miért csak a nők kérdezik ezt mindig? A pókerre gondolsz?

– Vagy a pasikra.

– A pókerben sosem volt rá szükségem.

– Annyira jó vagy?

– Ha csalsz, össze kell dolgoznod, egy másik játékossal. Nem láttad a *Pókerarcok*at? Ott egy csapat zsarut próbálnak átejteni játék közben. De a pasijaimat se csaltam meg soha. Most épp

nincs amúgy, de hét sráccal lakom együtt. Tudod, mi vicces szerintük? A fingás.

– Miért szeretnek annyira a pasik fingani?

– Így fejezik ki magukat.

– És néha ágyba bújsz valamelyikkel?

– Kizárt. Néha hülyülünk egy jót, átjönnek hozzánk bulizni a csajok, és szívogatunk, de nem emlékszem, hogy bármi igazán illetlen dolog történt volna nálunk. Maximum annyi, hogy egy csaj rászól egy fiúra, hogy ne markolássza a fenekét. Szuper bulikat szoktunk tartani.

– Szereted a száddal kényeztetni a srácokat?

– Nem, a *srácokat* nem. De azért leápoltam már egy-két dákót.

– Hoppá – mondta Liz. – Te aztán nem vagy szégyellős, mi?

– Te is tudod, miről beszélek, különben nem kérdezted volna.

– Találkoznod kéne néhány régi barátommal, imádnának.

– Azért nem vagyok egy ribi – mondta Jackie. – Összesen három fiúval feküdtem le az elmúlt négy év alatt, és mindegyik komoly kapcsolat volt.

– Mi lett velük?

– Lediplomáztak.

Liz kitöltötte a maradék Manhattant.

– Szereted állva csinálni?

– Még sosem próbáltam – felelte Jackie. – A filmekben mindig olyan, mintha mindketten nagyon élveznék, de szerintem inkább kényelmetlen lehet.

– Szerintem tudom, melyik filmre gondolsz – mondta Liz. – A lány belép egy bárba...

– Az az.

– És amikor a pultos nem hajlandó kiszolgálni, elkiáltja magát: „Kit kell itt leszopni, hogy kapjak egy italt?”

– És utána az asztalnál benyúl annak a helyes pasinak a nadrágjába.

– Később meg állva dugnak a hátsó kijáratnál. És fekete pasival voltál már?

– Nem, pedig nem vagyok rasszista – mondta Jackie. – Vagy lehet, hogy az vagyok, csak nem tudok róla. Valahogy sosem jöttem tűzbe, amikor fekete fiúkkal találkoztam a bulikon. De tudom, hogy neked volt egy.

– A sofőrünk volt – mondta Liz. – Harry azt hitte, hogy nyugat-afrikai, úgyhogy Cubának mindig akcentussal kellett beszélnie, amit a taxisofőröktől tanult el. Nem tudom elképzelni, hogy Harry bepróbálkozna nálad – mondta végül.

– Miért? – kérdezte Jackie.

– Túl öreg hozzá. De talán megkér majd, hogy vetkőzz előtte, és megígéri, hogy csak nézni fog.

– Téged zavarna a dolog?

– A legkevésbé sem, már ha egyáltalán összejön neki.

– Az biztos, hogy elég gyakran jár a mosdóba.

– Az a veséje miatt van – mondta Liz. – De már itt is van a lovagod.

Harry lépett be az előszobából.

– Eddig hárman akarnak veled játszani – mondta Jackie-nek –, két tenyésztő barátom, Ike és Mike, akik kerítettek valahonnan egy világbajnokságot megjárt profit is, akit Dude Moodynak hívnak.

Jackie bólintott.

– Egyszer ott volt az utolsó asztalnál – mondta. – Azt hiszem, a végén nyert egy pár karkötőt. A többiek Moody Bluesnak szólították, vagy egyszerűen csak Bluesnak.

– Mondtam is Ike-nak és Mike-nak: „Az isten szerelmére, minek nektek segítség?” És van itt egy fickó a városban, akinek szóltam, hogy nézzen be hozzánk. Raylan Givens, te már találkoztál vele, ugye, Liz? A rendőrbíró, aki a régi sofőrünket kereste. Felhívott, én meg mondtam neki, hogy ugorjon be egy italra.

– Harry, ne árulja el neki, hogy pókerezem, oké? – mondta Jackie.

☼

JACKIE NÉZTE, AHOGY RAYLAN LEVESZI A KALAPJÁT, KEZET RÁZ HARRYVEL, és egy pár percig állva beszélgetnek egymással. Most odajöttek a díványhoz, és Raylan azt mondta:

– Ne álljanak fel, hölgyeim, látszik, hogy kényelembe helyezték magukat.

– Valóban ittunk egy keveset – mondta Liz. – Raylan, jó, hogy újra látom. Úgy rémlik, maga meg én épp itt martinizgattunk a múltkor. Harry, te hol voltál akkor?

– Dolgom volt. Ha jól emlékszem, egy csikó születésénél segédkeztem. Továbbra is ígéretesnek tűnik.

Jackie látta, hogy Raylan egy pillanatra ránéz, aztán Liz felé fordul.

– A vendégem ezúttal a Manhattan mellett döntött – mondta Liz –, de az is nagyon jól bevált.

Jackie azon töprengett, vajon hogyan fogják bemutatni. Ezek jól elbeszélgetnek egymással, róla pedig megfeledkeztek.

Kivéve Raylant.

– Liz úgy tesz, mintha még soha életében nem ivott volna Manhattant – mondta Harry.

Jackie látta, hogy Raylan udvariasan elmosolyodik, aztán a tekintete újra felé vándorol. Zsongó fejjel odaszólt neki:

– Helló, Jackie vagyok.

Raylan odament hozzá, hogy kezet fogjon vele, és közben azt mondta, maradjon csak nyugodtan ülve, de Jackie ennek ellenére határozott mozdulattal felállt.

– Harry legújabb társa – jegyezte meg Liz.

Raylan kedvesen megszorította a lány kezét, és megkérdezte:

– Csakugyan?

Jackie azon morfondírozott, hogy fog kijönni ebből a helyzetből, aztán végül azt mondta:

– Harry a bankárom, finanszírozza a pókerjátszmáimat, de különösebben nem érdekli a dolog. – Elmosolyodott, hogy mutassa: csak tréfálkozik. – Harrynek fogalma sincs, eddig mennyit kerestünk.

Senki nem nevetett.

– Ha egész múlt héten no-limitet játszottál, bizonyára nyertél is, különben Harry már otthagyott volna valahol az út szélén – jegyezte meg Liz.

– Ez úgy hangzik, mintha szívtelen volnék – mondta Harry.

– Fogadjunk, hogy már legalább *száz* lepedőt összeszedett – mondta Liz.

– Maga a pókerből él? – fordult Raylan Jackie-hez.

– Még nem biztos. Fontolgatom – válaszolta a lány.

– Ott volt azon az indianapolisi játszmán, ahol razzia volt nemrég, ugye? – kérdezte Raylan.

– Tudja, mennyit vesztettem? – felelte Jackie.

– Soha nem jó benne lenni egy partiban, amikor megjelennek a rendőrök. Az összes készpénzt és zsetont lefoglalják bizonyítékként. Csak tudnám, utána mi történik a dohánnyal. – Harry Raylanhez fordult: – Maga biztos tudja.

– Nem tartozik a munkakörömbe – felelte Raylan.

– Én mindig óvatosan választom ki Jackie számára a partikat – mondta Harry. – Azt csinálom, hogy felhívom a rendőrfőnököt, elmondom neki, ki vagyok, aztán közlöm vele, hogy szeretnénk egyet pókerezni, anélkül hogy belefutnánk egy razziába. Végül megkérdezem, hogy van-e a rendőrségnek valami jótékonysági szervezete, amit megsegíthetnék.

Liz megkérdezte Raylant, van-e ideje egy italra. Raylan az órájára pillantott, és azt mondta, már mennie kéne.

– Egy fickót keresünk, aki a nyílt színen akar lepuffantani.

– Azt gondolnám, ilyenből egy egész seregnyi akad – mondta Liz.

– Hát, egypáran már meghaltak közülük – jegyezte meg Raylan, és Jackíe-re pillantott. – Szívesen hallanék többet is arról, amit csinál. Nem sokat pókereztem életemben, de mindig jól szórakoztam. Esetleg marad még egy darabig a városban?

– Amíg el nem indulunk a pókertúrára – mondta Harry. – Jackie holnap asztalhoz ül néhány fickóval, és nagy tétekben megy majd a játék.

Raylan a kabátzsebéhez nyúlt, és azt mondta:

– Bocsássanak meg. – Azzal elővette a mobilját, és elfordult.

Jackie figyelte, és arra gondolt, biztos most bízzák meg valami üggyel, és azonnal el is kell majd mennie, megfeledkezve róla, meg arról, hogy kisétált az őrizetből, aztán hallotta, hogy a férfi ezt mondja a telefonba:

– Na ne, ugye most viccelsz.

Raylan hátat fordított a társaságnak, és egy lépéssel arrébb ment, hogy jobban halljon. *Na ne, ugye most viccelsz,* felemelte a hangját, de csak egy kicsit. Jackie csak ennyit hallott. Aztán látta, hogy összecsukja a mobilját, és visszajön mellé, miközben azt mondta Liznek és Harrynek:

– Elnézést, munkaügyben kerestek.

– A fickó miatt, aki le akarja lőni magát?

– Ezúttal valami más – felelte Raylan, és elhallgatott, mint aki most akar rátérni arra, amit mondani akar. – Ha nem haragszanak, váltanék egy-két szót Ms. Nevadával.

– Remélem, nem fogja megbilincselni a vendégünket. Ugye? – mondta Liz.

– Nem akarom letartóztatni – mondta Raylan. – Csak beszélni szeretnék vele valamiről.

Jackie Lizre pillantott, megvonta a vállát, és kiment az előszobába Raylannel.

– Hová megyünk, ha nem akar bevinni?

– Beszélni szeretnék magával – mondta Raylan. – Amikor először itt jártam, azt mondtam: „Ez egy átrium? Kíváncsi vagyok, hogy nevezik akkor a nappalit ” De Liz közölte velem, hogy nyolcvanöt éve átriumnak hívják.

Jackie megállt.

– Ha nem tartóztat le, hová megyünk?

– Felejtse el Indianapolist – mondta Raylan. – Majd elmegyek a meghallgatására, és megmondom a bíróságnak, hogy egy uzsorásnak tartozott, és abból a húsz rugóból akarta kifizetni, amit elszórt.

– Raylan visszafordult, és látta, hogy a Burgoyne házaspár figyeli őket. – Jöjjön – mondta Jackie-nek, és továbbmentek az előszobában. – Beugrottam a Butlerre, és megnéztem a fényképét az évkönyvben. Azt mondtam magamban: akármivel vádolják is, nem ő tette.

– Nem értem, miről beszél – mondta Jackie.

– Szeretném elvinni valahová – mondta Raylan —, már ha épp nem játszik. Ha mégis játszik, akkor eljövök, és megnézem.

– Most randira hív? – kérdezte Jackie. Egy pillanatra elgondolkozott, aztán azt mondta: – Volt az a két lány, tudja, akiket megöltek. Szívesen megnézném, hol történt.

– Nincs ott már semmi, csak egy csomó rendőrségi kordon. – Raylan egy pillanatra elhallgatott, aztán hirtelen azt mondta: – Tudja mit, jöjjön velem. Mutatok magának egy egészen hihetetlen tetthelyet.

☼

MÁR A KOCSIBAN ÜLTEK, AMIKOR JACKIE MEGSZÓLALT:

– Életem első gyilkossági helyszíne. Kicsit izgulok.

– Még nincs bizonyítva, hogy gyilkosságról van szó – jegyezte meg Raylan. – De figyelmeztetem: ne menjen túl közel semmihez.

– Liz mondta, hogy emlékeztessem magát: én csak egy szegény diáklány vagyok, aki próbál boldogulni.

– A pókerből – jegyezte meg Raylan, és közben arra gondolt, a játék biztosan megtanította lányt az életre, úgyhogy nincs jelentősége a köztük lévő korkülönbségnek.

– Magas tétek minden este – mondta Jackie. – Egy-egy osztásból olyan sztorik kerekednek, amiket még hetekkel később is mesél az ember, mondjuk egy csávóról, aki megpróbál ráijeszteni, és csak emel, és újra emel, és nem dobja el a lapjait. Már harmincvalahány ezer van a pótban, mire a flophoz érünk. Lehet tudni, hogy emelni fog. De azt gondolom, blöfföl. Nekem két párom van, egy bubi és egy tízes. Ha valamelyik felbukkan a flopban, fullom van. A csávó tizenötezret hív. Megadom, és emelek tízzel. Szerencsétlen csávó, egy lánnyal játszik, és csak most esik le neki, hogy ez a lány mindjárt megkopasztja őt. Van előnye annak, ha az ember az egyetlen lány az asztalnál. A pasik rögtön elkezdik adni a nagymenőt, és játsszák az agyukat. Harrynek az a baja, hogy nem tudja megmondani, mikor blöffölnek az ellenfelei. Pedig szerintem ilyenkor mindig elcsendesednek, mintha nagy lap lenne a kezükben.

– Mi az a flop? – kérdezte Raylan.

– Nem sokszor játszott még hold'emet, igaz?

A FELHAJTÓN JÁRŐRKOCSIK SORAKOZTAK, ODABENN, A ST. ELIZABETH OTTHON ELŐCSARNOKÁBAN egyenruhás rendőrök ácsorogtak, és bentlakók bámészkodtak, egymástól kérdezgetve, mi a jó ég történhetett. Raylant már várta egy nyomozó, aki a folyosókon keresztül elvezette Mrs. Culpepper szobájáig, és közben azt mondta:

– Kevesebb mint tizenkét perc alatt kiértünk a helyszínre. Aki a szobában volt, amikor a dolog történt, most is odabent van.

– Mi volt a fegyver? Mintha valaki azt mondta volna, hogy egy vadászpuska – mondta Raylan.

– Egy huzagolt csövű Remington 870-es, egy töltényt lőttek ki belőle, egy másik még mindig a csőben van. A fegyver az asszony elhunyt férjéé, Otisé volt.

– Hagyták, hogy egy élesre töltött fegyvert tartson a szobájában? – kérdezte Raylan.

– Mi is ezt kérdeztük először. Vagy elrejtette valahová a töltényeket, vagy valaki elment, és szerzett neki párat. Erről még nem kérdezősködtünk.

– Ahogy hallom, Boyd Crowder is Ms. Conlannel volt.

– Így van. Valami papírokat hozott aláíratni az öregasszonnyal.

– Mi van Carollal, Ms. Conlannel?

– Még mindig ott fekszik a földön, a lövés ledöntötte a lábáról. A töltény a mellkasán találta el, és némileg szétroncsolta. Szinte semmihez sem nyúltunk. Mr. Crowder azt mondja, az öregasszony egy takaró alól sütötte el a puskát, amitől a takaró meggyulladt.

– Hol van most a fegyver?

– Vizsgálják a további nyomok miatt.

– Boyd ujjlenyomata benne van a nyilvántartásban.

– Már kikértük.

Raylan Jackie-hez fordult, és magával vitte az öregasszony szobájába.

BOYD EGY ABLAKNÁL ÁLLT, MRS. CULPEPPER MÖGÖTT, AKI MOST IS A HINTASZÉKBEN ÜLT, térdén új takaró, a tekintete zavart volt, vagy inkább kába.

– Na végre... – fordult Raylan felé Boyd. – Cimbora, én szóltam, hogy értesítsék a rendőrbírókat, és hívják ide Raylant. Majd ő megmondja, hogy soha nem emelnék fegyvert egy nőre. így van?

– Általában nem – mondta Raylan. – Boyd, ugye nem te lőtted le?

– Ezt kérdezed tőlem, miközben tudod, vagy legalábbis hamarosan megtudod, hogy hozzá sem értem ahhoz a puskához? Csak a gyógyszereit adtam be ennek a drága jó asszonynak, közvetlenül utána.

Raylan látta, hogy Jackie Carol holttestére pillant az ágy mellett, majd gyorsan elfordul. Aztán nézte, hogy odamegy Mrs. Culpepperhez, megfogja a kezét, és leguggol mellé, hogy beszéljen vele. Jackie többet tud az életről, mint bármelyik huszonhárom éves diáklány: Reno alaposan megismertette vele a világot. És ez láthatóan így volt jó.

– Az asztalnál álltam, és a papírokat készítettem elő Marionnak, amikor egyszer csak bummm, a paplan lángra kap, és látom, hogy Ms. Conlan az éjjeliszekrénynek zuhan, és mindent leborít róla. Szerintem már azelőtt kilehelte a lelkét, hogy a földre esett volna – mondta Boyd.

– Fogadjunk, hogy ha visszakövetném, mit csináltál tegnap este, egy fegyverboltban találnám magam, ahol épp töltényeket vásárolsz – mondta Raylan.

– Én pedig száz dollárt teszek rá, hogy tévedsz – felelte Boyd.

– Kerítettél valami alkeszt, aki megvette helyetted?

– Raylan, ne feszegesd ezt a dolgot, rendben? – mondta Boyd.

Raylan magához intette Jackie-t.

– Mit mondott magának?

– Azt mondta, ha valakit érdekel, hogy isteni sugallatra oltotta ki ennek a nőnek az életét, ugyanúgy, ahogy ez a nő is elvette Otisét. Azt mondta, beszélt Istennel a dologról, és Isten azt mondta neki, ne is törődjön vele: jól tette, amit tett.

Jackie megvonta a vállát, és Raylanre nézett. Látta, hogy a férfi az ágy mellé lép Carol holttestéhez – a nő mellkasa vérben úszott egészen a nyakáig —, aztán figyelte, ahogy lehajol, és két

ujjával lecsukja a nő szemhéját, majd leguggol mellé, és úgy nézi egy darabig.

Amikor felállt, intett neki, és együtt távoztak az otthonból. Raylan még váltott pár szót a nyomozóval, de a kocsiban már hallgatásba burkolózott. Jackie egy darabig várt, végül megszólalt:

– Mi a baj?

– Elég jól ismertem a nőt – mondta Raylan. – Épp eléggé ahhoz, hogy ne nagyon szeressem. Ő maga volt a vállalat, és bármit megtehetett, amit csak akart.

– De holtan látni azért más dolog – mondta Jackie.

– Puskagolyóval a szívében.

– És egy öregasszony ölte meg. Maga szerint börtön vár rá?

– Nem hinném. De az ember nem is tudja pontosan, melyiket sajnálja.

– Indianában egészen máshogy beszélnek az emberek. Itt olyan, mintha egy másik országban volnék.

– Ez a szénvidék – felelte Raylan. – Carol Nyugat-Virginiából származott, nem kellett volna meglepődnie.

– Mrs. Culpepper azt mondta, hogy ez a vállalati nő bejött hozzá, és amikor azt mondta neki, mennyire örül, hogy újra látja, Mrs. Culpepper meghúzta a ravaszt.

– Megpróbált vele szívélyes lenni, ahelyett hogy azzal foglalkozott volna, mi van a paplan alatt – mondta Raylan. – Ha az ember a szénvidéken él, megtanulja, hogyan gondolkodnak az itteniek. Hallotta Boydot? Azt mondta, „Soha nem emelnék fegyvert egy nőre”. Carol mindent tudott, csak azt nem, kik vagyunk mi igazából. Úgy beszélt, mint egy igazi nyugat-virginiai, ha arról volt szó, de még egyszer mondom: nem ismerte a szokásainkat. – Jackie-re pillantott, és azt kérdezte: – Nem akar inni egy sört? Lehet, hogy jót tenne.

Harmincegyedik fejezet

HARRY VÉGÜL ÚGY DÖNTÖTT – miután Raylannek és Boydnak nem volt elég pénze, Carol Conlan pedig már nem volt az élők sorában –, hogy egy fiúk-a-lányok-ellen pókerjátszmát szervez a saját pókertermében, ahol italokat is felszolgálnak, és a Burgoyne Farms Filmek produkciójaként az egész eseményt felveszi egy profi HD-kamerával.

– Azt akarja, hogy igyunk játék közben? – kérdezte tőle Jackie.

– Miért, a pókerjátékosok nem isznak, amikor nem a tévében szerepelnek? Azt akarom, hogy olyan legyen a hangulat, mint egy igazi versenyen. A fiúk csapatában ott lesz Kvámi és Kászim Mutazz, a két szaúdi tenyésztő, róluk tudom, hogy isznak. Csak nehogy véletlenül Ike-nak és Mike-nak nevezzem őket kommentálás közben – mondta Harry. – És a két arabhoz csatlakozik harmadikként Dude Moody, kétszeres pókervilágbajnok. Dude akár még dohányozhat is, ha gondolja. Biztos láttad őt a *Poker After Dark* adásaiban, hogy egy kialudt szivart szokott forgatni a szájában.

– És a lányok? – kérdezte Jackie.

Harry épp a pókertermet mutatta meg a lánynak: a jól felszerelt bár mellett könyvespolcok sorakoztak, és lovas képek lógtak a faburkolatú falakon.

– Téged a Butler bajnokaként mutatlak majd be.

– A Butlernek nincs is bajnoksága.

– De mindenkit megvertél a suliban, nem? És lesz még két favorit a helyi női pókerklubból, Vanessa Russo és Leanne Lynn, akik bármikor felveszik a versenyt a többiekkel.

– Ennyi? – kérdezte Jackie.

– Először százezerért megy a játék, annyi lesz a főnyeremény, és egy darabig bent tartjuk a helyi lányokat. Aztán te játszol tovább no limitet a fiúkkal.

– Azért csinálja, hogy legyen egy videója, amit levetíthet Keenelandben, igaz? – kérdezte Jackie.

– Ha jól sikerül, igen – mondta Harry. – Bárki bármit mond, az rajta lesz. Szerintem ezek a részek jobbak lesznek, mint maga játék. De minden fogadás kétesélyes. Neked nem lesz más dolgod, mint leülni a profikkal, és majd meglátjuk, mennyi telik tőled.

Harry hangja komolynak tűnt.

– Szóval már nem szeret? – kérdezte Jackie.

– Dehogynem szeretlek. Csak próbára teszlek, hogy lássam, készen állsz a dologra. Az a gyanúm, hogy ha nyersz, attól kezdve már a magad ura leszel.

– És ha elvesztem a pénzét?

– Akkor is barátok maradunk – mondta Harry. – Nem igaz?

RAYLAN ÉS BOYD A PÓKERTEREM LEGHÁTSÓ RÉSZÉBEN ÜLTEK EGY KÉPERNYŐ MELLETT, amin követni lehetett az eseményeket: az egyik kamerát a pókerasztal fölé szerelték, egy fiatal srác pedig egy Sony kézi kamerával vette a játékosokat, ahogy elfoglalták a helyüket az asztalnál. Harry a bár mellől mutatta be őket.

Harry: – A kétszeres pókervilágbajnok, Dude Moody, aki a texasi Cypressből érkezett, hogy velünk legyen.

Raylanék nézték, hogy Dude egy pohár Maker s Markkal a kezében elindul a bárpulttól fehér Stetson-kalapjában. A kamerához érve kezét a kalap karimájához érintette, és leült az asztalhoz. Most is szivart forgatott a szája sarkában.

Boyd: – Meg is fogja gyújtani. Ha a tévében szerepel, nem engedik neki. Raylan, jól megnézted Ms. Conlant?

Raylan: – Igen. Eléggé halottnak tűnt. Boyd, te mit keresel itt?

Boyd: – Ms. Conlan hívott meg. Azonosítottam a holttestet, aztán a vállalat odaküldött érte egy temetkezési vállalkozót, aki elvitte. Carol nagyon várta ezt a partit.

Harry közben bemutatta a Mutazz fivéreket: – Két jó barátom, Kvámi és Kászim Szaúd-Arábiából, akik épp olyan sikeresek a pókerben, mint a lótenyésztésben. És most a hölgyek következnek. Jackie Nevada, aki igazi nagyágyúkkal játszik mostanában, és nyer. És itt van Vanessa Russo és Leanne Lynn, a helyi női klub bajnokai.

Vanessa, aki ujjatlan ruhát viselt, felemelte a karját, és beleintegetett a kamerába.

Odament az asztalhoz, és a Mutazz fivérek egymás után kezet csókoltak neki.

Boyd: – Asszem, Vanessa ma reggel elfelejtette leborotválni a hónalját. Láttad a kis piheket?

Raylan: – Csak az egyiket?

Boyd: – Amennyire innen látom. Láttam Ms. Conlanét is, amikor ott feküdt holtan a földön. Teljesen makulátlan volt. Az egyik didkója is kilátszott, csuromvér volt.

Liz is csatlakozott hozzájuk: – Mi volt csuromvér?

Boyd: – Ms. Conlan mellkasa.

Liz: – Úgy sajnálom, hogy nem tudott eljönni.

Boyd: – A *Poker After Darkban* a lapjukat is mutatják, úgyhogy lehet tudni, mi történik. Szerintem így elég uncsi lesz.

☼

HARRY: – KÉRTEK VALAMI HÁTTÉRZENÉT?

Vanessa: – Van valami olyasmi, ami illik a pókerhez?

Leanne: – Én azt szeretem, ha csönd van, úgy tudok gondolkodni.

Vanessa: – Én Taylor Smithtől beindulok.

Dude: – Attól a kiscsajtól?

Vanessa: – Stadionokat tölt meg a hangjával.

Dude: – Brad Paisley-t egészen bírnám, ha megváltoztatná ezt a buzis hangzású nevét. Ha nevet cserélne Kenny Chesney-vel, akkor minden rendben lenne.

Vanessa: – Miről beszélsz?

Dude: – Az a Zellweger tyúk egy hétig volt Kenny felesége, aztán lelépett.

Harry: – Miért nem osztunk?

Boyd: – Úgy látszik, Kenny nem Dude esete. Ez a Vanessa viszont úgy néz ki, mint aki megenné Taylor Swiftet reggelire. Szerintetek mennyi idős lehet, huszonéves?

Liz: – Ezek a lányok mind nagyon fiatalok. Kér valaki egy italt?

Raylan: – Még nem, kösz.

Boyd: – Tudja, hogy kell Sazeracot készíteni?

Liz: – Akár csukott szemmel is.

Boyd *(Raylannek)*-. – A kis barátnőd egy szót se szól.

Raylan: – Arra vár, hogy mindenki befogja végre.

Vanessa *(Dude-nak, aki egy újabb whiskey-vel jön a bárból)* – Egész este inni fogsz?

Dude: – Amikor nőkkel játszom, mindig iszom.

Leanne: – Fogjátok már be. Nem tudok koncentrálni.

Dude: – Drágám, még el se kezdtük, *(Harrynek):* – Mennyi a vak tét?

Harry: – Mit szólnátok négy- és hatszáz dollárhoz?

Dude: – Hol vagyunk, a játszótéren? Egy kicsit mehetnénk feljebb,

Vanessa: – Te hülyébb vagy, mint amilyennek látszol, ahogy ülsz itt ebben a cowboykalapban. Annyira kiszámítható vagy, te és a karkötőid. És a parti után mit csinálsz, összetereled a csordát? Ti pasik, meg a kalapjaitok.

BOYD *(RAYLANNEK)* – A TIÉDET LÁTTA MÁR?

Raylan: – Eldugtam.

Liz: – Most játszanak, vagy nem?

Raylan: – Fogadok egy dolcsiba, hogy egy lapot sem fognak felfordítani.

DUDE: – HA EGY FÉRFI KALAPOT VISEL, AZ RÉSZE AZ EGYÉNISÉGÉNEK.

Vanessa: – Legalább eltakarja a kopasz fejedet, ha nincs rajtad paróka.

Dude *(leveszi a Stetsonját, hogy megmutassa Vanessának sűrű, fekete haját, aztán felé hajol az asztal mellett)*-. – Van benne pár ősz tincs – de tessék, cibáld csak meg, és dugd bele az orrodat: csak hogy biztos legyél benne, hogy mind az enyém. *{Dude kihúzza magái)* – Látom, neked rózsaszín a hajad. Máshol is rózsaszín vagy?

Vanessa: – Nem vagyok hajlandó tovább egy asztalnál ülni veled. Te kurvára nem vagy magadnál. Csak azért nyersz, mert senki sem tudja tartani a tétjeidet. A karkötőket is így szerezted?

Dude: – Mind a kettőt. Édesem, a fiúknak, akikkel általában játszani szoktam, mind van annyi pénzük, hogy tartsák a hívást. Egy hetes-kettessel is simán megverlek, bármekkora is a tét.

Vanessa: – Hogy neked mekkora pofád van...

Dude: – Néha.

Vanessa: – Lady Gagáról meg biztos azt hiszed, hogy Gagarin felesége.

Dude: – Úgy érted, hogy aki nyers húst visel a testén, az egy marslakó? Szerintem szimplán gusztustalan.

Vanessa *(gyilkos pillantást vet Dude-ra):* – Miért nem köpöd már ki azt a büdös szivart, és mosod meg a sárga fogadat. Rád sem bírok nézni.

Dude: – Ha továbbra is csak cseverészünk, akár el is felejthetjük az egészet. Hacsak nem akarod az összes pénzedet felrakni egy játszmára.

Dude elhallgatott.

Látta, hogy Vanessa és Leanne összedugják a fejüket egy pillanatra. Aztán mindkét lány felállt az asztaltól, és elhagyták a pókertermet.

BOYD *(RAYLANNEK, MINDKETTEN SAZERACOT KORTYOLGATVA):* – KÉREM A PÉNZEM, CIMBORA. A kis hölgyeknek ma este nem terem babér.

Liz: – Jackie még ott ül.

Raylan: – Szeretne játszani, a zsetonjaival babrál, de nem szól egy szót sem.

Dude: – Na megmondom, mi legyen. Próbáljunk meg udvariasak lenni egymással, és fejezzük ezt be. *(Jackie-nek):* – Mi volt a legtöbb, amit vesztettél?

Jackie: – Egyszerre? Húsz lepedő.

Dude: – Eltapsoltad?

Jackie: – Ideges lettem.

Dude: – Igazi játékosokba botlottál, mi?

Jackie: – Szivaroztak. Kibillentettek a ritmusból. De aztán visszaszereztem a pénzt, ha érdekel.

Dude *(megveregetve Jackie vállát):* – Lássuk csak, ez a vagányság mire elég.

Az erre az alkalomra felvett osztó a mellényében és csokornyakkendőjében végre leül az asztalhoz, és minden játékosnak két-két lefelé fordított lapot oszt.

Jackie beleles a lapjaiba: egy ász és egy hetes.

Dude: – Százezer nyitásnak *{zsetonokat dob be),* ha részetekről oké.

Jackie és a szaúdiak tartják a tétet, a szaúdiak csendesek, ma este nem tűnnek valami boldognak.

Az osztó most félreteszi a legfelső lapot, és leosztja a flopot: egy ászt, egy ötöst és egy négyest.

Jackie-nek már megvan a párja.

Dude újabb zsetonokat hajít középre, és újabb százezerrel emeli a tétet.

A szaúdiak dobnak, és felállnak az asztaltól. Elég ebből az őrültségből.

Jackie megadja.

Osztó: – A pót hatszáznegyvenezer.

Kicsapja a következő lapot, a turnt, egy kör nyolcast.

Dude: – Vagány kisasszonyra bízom a folytatást. Halljuk, mit mond.

Jackie: – Emelek százezerrel.

Dude a lányra bámul, aztán újabb zsetonokat tol az asztalon álló kupachoz.

Osztó: – A pót nyolcszáznegyvenezer. *(Kicsapja a rivert az asztalra)* – Egy treff ász.

Dude: – Hohó, mindkettőnknek van egy ász párja. Van egy jó kíséőd?

Jackie: – Csak hívjál, majd meglátod.

Dude: – Rendben, bár nem hinném, hogy elég pénzed lenne tartani. Szívem, nem akarom elszedni az összes ebédpénzedet.

Jackie *(csekkfüzetet és tollat vesz elő a farmeréből)'*. – Ha licitálni akarsz, csak rajta.

Dude: – Passz, itt megállok.

Jackie kitölt egy készpénzes csekket, és bedobja a pótba.

Jackie: – Tessék, nyolcvanezer, Mr. Moody.

Dude *(habozva)*. – Kemény kis csaj vagy, hallod-e.

Osztó: – Nyolcvanezer Mr. Moodynak.

Dude: – Mennyi a pót?

Osztó: – Egymillió dollár, ha tartja a tétet.

Dude *(Jackie-re bámulva).* – Életed nagy pillanata, mi? Arra számítottál, hogy a river majd meghozza a szerencsét? Hát nem így lett, de úgy kell játszanod, mintha mégis. Megadom a blöffödet, szivi. *(Zsetonokat dob a pótba, és megmutatja a lapjait)* Két pár: két ászon két koronás cowboy.

Jackie *(felfordítja a kezében lévő ászt)'.* – Ez pedig egy set, Mr. Moody: három golyó a fejükbe.

Harminckettedik fejezet

HA RAYLAN AKART IS VOLNA MONDANI VALAMIT Boydnak és Liznek, meg kellett volna várnia, amíg abbahagyják a csevegést. Raylan látta, hogy Jackie a pókerasztalnál várakozóan néz fel Dude Moodyra, és mosoly bujkál az arcán. Valahányszor Dude elfordult, és mondott valamit Harrynek, Jackie láthatóan elveszítette az érdeklődését.

Boyd éppen Ms. Conlan haláláról mesélt Liznek, aki minden egyes szó után megkérdezte:

– Komolyan...?

Raylan valahogy túlzásnak érezte, hogy Carol gyilkosság áldozata lett. Tíz év börtönt inkább megérdemelt volna. És Boyd, el kell felejtenie Boyd szerepét a dologban, még ha ő is adta a töltényeket az öregasszonynak. Lerágott csont az egész.

Úgy érezte, belegabalyodott – vagy legalábbis nem bánná – Jackie Nevadába, aki ott ült, és hátravetett fejjel nézte ezt a Dude-ot. Dude most fölé hajolt, és csókot nyomott a lány feje búbjára, aki közben behúzta a nyakát. Most Harry valamit nagyon magyarázni kezdett Dude-nak, Jackie pedig felállt az asztaltól, és egyenesen Raylanhez ment.

– Hallom, megverte a profikat – mondta Raylan.

– Mind a hármat. Tudja, mennyit nyertem?

Raylan megrázta a fejét.

– Egymillió dolcsit – mondta Jackie.

– Ne már...

– Kettőhúszat a szaúdiaktól, a többit pedig Dude-tól. Egymillió dollár, basszus!

– Egyetlen parti alatt?

– Dude fáradt volt, hál' istennek, különben valószínűleg tovább játszottunk volna. Azt mondta, ügyes voltam, szép játék volt egy lánytól, aztán adott egy puszit a fejemre.

– Azt a részét láttam.

– Harry átutalja a számlámra a csekkjeiket.

– Izgult?

– Egy kicsit. De tudtam, hogy nyerni fogok.

– Honnan tudta?

– Azt mondtam magamnak, a river majd beadja a lapot, és így is lett.

Majd máskor megkérdezi, mi az a „river".

– Szóval akkor nincs szüksége testőrre – mondta Raylan. – Pedig számítottam rá.

– Sejtettem, hogy vigyázni akar rám, nehogy megint megszökjek – felelte Jackie.

– Akár egymáshoz is bilincselhetném magunkat – mondta Raylan.

Jackie a férfi szemébe nézett.

– És aztán eldobjuk a kulcsot?

– Néha azért lehetünk külön is – mondta Raylan – ha vécére megyünk vagy ilyesmi. Az összebilincselés mindenesetre jó próbája annak, hogy két ember összeillik-e.

– Ki kell próbálnunk, hogy jövünk ki egymással?

– Így van – mondta Raylan. – Most például mihez lenne kedve?

A lány továbbra sem vette le róla a szemét.

– Elmenni valahová bulizni.

Raylan elképzelte magukat a Two Keysben, amint felmennek a szerzetesi cellájába az emeletre.

– Tudja, mi van ma a kocsmában, ahol lakom? Diliparádé – mondta végül. – Szeret dilisen viselkedni?

– Imádok – felelte Jackie.

DELROY BELESZÓLT A TELEFONBA:

– Kennet, senki sem látta őt abban a bárban. Ha tényleg ott lakik, nem kellett volna már találkozniuk vele?

– Szerinted elég éberek az embereid? – kérdezte Kenneth.

– Mindent megkaptak, amire szükségük volt, hogy ott ácsorogja-nak egész éjjel. Szeretnek egy kicsit ellazulni.

– És amíg be vannak állva, a mi Magányos Cowboyunk szépen hazajön, és felmegy a szobájába, Delroy, te megnehezíted a saját dolgodat. Felejtsd már el a fickót. Jézusom, hét vagy nyolc év telt el azóta, hogy letartóztatott.

– Már eldöntöttem – mondta Delroy. – Szereztem egy cowboykalapot, beraktam egy vödör vízbe, és megcsináltam olyanra azt a szart, ahogy nekem tetszik. Odaállok Raylan Givens elé a Two Keys ivóban, és jöhet a nagy leszámolás.

– És szerzel valakit, aki majd háromig számol, mielőtt a pisztolyotokért kapnátok? – kérdezte Kenneth. – Delroy, folyton ilyen drámázásra pazarolod el az életedet.

– A kalapom fekete. Jól a szemembe húzom... Érted, nem akarom, hogy egyből felismerjen.

– Del, te elég magas vagy.

– De azt akarom, hogy csak abban a pillanatban jöjjön rá, ki vagyok, amikor rám ismer az alakomról, én pedig már fejbe is lőttem. A legkevésbé sem fog számítani rá. Kennet, mi a legutolsó dolog, ami átfut a bogár agyán, amikor nekicsapódik a szélvédőnek? A bogár segge. Aztán lelépek Dél-Amerikába, vagy valami. Amint kipucolok egy bankot, hogy meglegyen az útiköltség. Vagy szerzek pár csajt, akik megcsinálják helyettem. Tudod, hogy miért működött a dolog a csajokkal? Mert ilyet még senki se látott.

– Delroy, figyelj rám. Nem működött. Gyilkosságért köröznek. El fognak kapni, és mehetsz a börtönbe. Ezúttal legjobb esetben is tényleges életfogytiglanra számíthatsz. Tudod, miről híres ez a Raylan Givens?

– Sokat iszik?

– Pontosan céloz.

– Odalopakodik hozzájuk, ahogy velem is tette, pisztolyt ránt, azok meg eldobják a fegyvert. De hallod, ezúttal én diktálom a játékszabályokat. És tudom, hogy a végén fejbe fogom lőni a szemét stricit. Aztán megemelem a kalapomat a nézők felé, és szépen kisétálok az ivóból.

– És irány Dél-Amerika, vagy valami.

– Én Háváájra gondoltam.

– Delroy, figyelj, van ez a Diliparádé a Two Keysben, a diákok ilyenkor kicsit megőrülnek, és mindenféle bolondos jelmezbe bújnak. A leányegylet tagjai fűszoknyát vesznek. Sőt, hallottam, hogy egyszer még *Playboy-nyuszinak* is öltöztek.

– Én meg kalapban leszek.

– Hagyd már azt a kurva kalapot. Valami olyasmit kell felvenned, amiben nem ismer fel.

– Öltözzek be én is nyuszinak?

– Na, az nem is rossz ödet – mondta Kenneth ujjhegyét az ajkához érintve. – Vagy ha nem is nyuszinak, de valami olyasminek... Lehetnél egy szörnyen magas spiné valami csillogó hacukában. Vagy... Nem is tudom, valami más.

– Haver, hozzám állandóan magas csajok dörgölőznek. Tudod, hogy azokat csipázom, akik nem tűnnek el a karjaim között.

– Már látlak is magam előtt, mint valami kikent-kifent, szoborszerű travi ringyó az *Örült nők ketrecében* egy hórihorgas, mocskos szájú ribanc.

– El tudod képzelni, hogy női ruhába bújjak?

– Valami kis ruciba.

– És mi lesz a cicimmel?

– Gyere át, addig kitalálom.

Kennethnek eszébe jutott: lehet, hogy Delroy egész testét le kell majd borotválni, de úgy döntött, inkább nem említi meg neki a dolgot.

– Azon töröm a fejem, hogy mi van itt még nekünk kéznél a Coozban a tangákon kívül. Majd körülnézek. Delroy? Áthívom Bobbyt, hogy megcsinálja a sminkedet. Az összes fekete transzvesztita imádja. Bobby majd igéző szemeket varázsol neked és hosszú szempillát, amit majd rebegtethetsz Raylannek.

– De mi lesz a cicimmel?

– Ha Bobby szerint kell dekoltázs, majd meglesz az is.

– Az jutott eszembe, hogy lehetnék arab is – mondta Delroy. – Akkor lehetne rajtam valami lepel.

– Nem, szerintem neked az egzotikus RuPaul-külsőre kéne rámenned.

– Kennet, és hová tegyem a stukkert?

A csávónak mindig volt valami problémája.

– Tényleg – mondta Kenneth pisztolyra is szükséged lesz, igaz?

KÉT ÉS FÉL ÓRÁVAL AZUTÁN, HOGY BOBBY MEGÉRKEZETT egy sminkes bőrönddel és egy rakás ruhával, amiket a barátaitól, „a város két legnépszerűbb nőimitátorától” vett kölcsön, Delroy egy egész alakos tükörben bámulta magát Kenneth hálószobájában, miközben Bobby és Kenneth izgatottan várta, mit szól majd az eredményhez.

– Még mindig szörnyen magas lánynak – mondta Kenneth –, de amúgy csodásán néz ki. Fantasztikusak ezek az élénk, telt ajkak ezzel a világosabb alapozóval, meg a szempillák... Delroy, pislogjál, légyszi. Rebegtesd a pilláidat.

– Fogalma sincs, ez mit jelent – súgta neki Bobby.

Delroy csak bámulta magas, nyurga alakját a tükörben, és fejét hol erre, hol arra fordítva mustrálgatta a végeredményt.

– Még mindig nem mondott semmit – súgta Bobby Kennethnek, miközben a szája elé tette a kezét. – Pedig tényleg szexi az alakja. Féltem, hogy nagyon szögletes lesz.

– Azon gondolkodom, vajon nem lenne-e jobb egy egyszerűbb ruha, a csillogó-villogó flitterek nélkül. Ez valahogy már túl csiricsáré. De azt kell mondanom, nekem nagyon tetszik. „Delroy in the Sky with Diamonds…”

– Kicsit rövid a ruha – mondta Bobby –, de a térde egész formás, nem? És hogy tetszik a fülbevaló? Annyira édesen himbálózik, ahogy mozgatja a fejét. Viszont tusarkúból sajnos ez volt a legnagyobb, amit találtam.

– Tényleg olyan, mintha mindjárt szétrepedne a lábán – mondta Kenneth de nem tudunk mit csinálni. Nem viselheti a saját cipőjét, a szandálja pedig nagyon béna lenne ezzel a ruhával. Bár végül is, ki nézi a lábát? Delroy, te mit gondolsz?

– Úgy nézek ki, mint egy buzernyák.

– Csak női ruhába bújtál – mondta Kenneth. – Nem mindenki meleg, aki szeret női holmikat viselni. Egy bizonyosfajta érzéket sugall. Azt mutatja, hogy nem állsz be a tömegbe.

– Szóval szerintetek jól nézek ki, hm? Nem túl extravagáns?

– Lélegzetelállító.

– De hova rakjam a stukkert?

☼

FÉL TÍZKOR MÁR A CHEVYBEN ÜLTEK, ÉS A TWO KEYS FELÉ TARTOTTAK a South Limestone Streeten, miközben Delroy Lewisról beszélgettek. Raylan arra gondolt, hogy nem kellett volna szóba hoznia, de Jackie-t nagyon érdekelte, és már itt tartott:

– Maga szerint kiválaszt egy helyet, és ott fog lesben állni?

– Bármikor mögém léphet egy zsúfolt utcán, és a hátamba nyomhat egy pisztolyt. Vagy kideríti, hogy egy bár fölött lakom, az emeleten.

– Hogy deríti ki?

– Nagy attrakció vagyok a TWo Keysben, én őrzöm most ott a rendet kosztért és kvártélyért cserébe. Valaki jó pénzért akár el is adhatja neki ezt az információt.

– Szerintem maga igazából szeretné, ha ez a hogy is hívják, Delroy megtalálná.

– Könnyen lehet, hogy ez az egyetlen módja, hogy túlessünk rajta. Meglehetősen fárasztó dolog állandóan az arcokat fürkészni a tömegben.

– Nem muszáj a Two Keysbe mennünk – mondta Jackie. – Harry kivett nekem egy lakosztályt a Hiltonban, amit azóta se használtam. Ellehetünk ott egy darabig, rendelünk a szobaszerviztől egy üveg pezsgőt Harry számlájára, hogy ünnepeljünk.

– A pezsgőtől könnyen megfájdul az ember feje – mondta Raylan.

– Nem muszáj meginni egy egész üveggel.

– Nem?

– Mindent csak mértékkel.

– És akkor maga sem kerül többé bajba?

– Ha fiú lennék – mondta Jackie —, azt hiszem, nagyon hasonlítanék magához.

– Szerintem maga inkább olyan, mint Reno.

– A szerencsejáték miatt? Csak kicsit hasonlítok rá. Én okosabb vagyok nála, ő viszont többet tud az emberekről. De tudja, kihez próbálok hasonlítani? Magamhoz, amikor jó napom van. Jó fej vagyok, ha megnyerem a potot.

– Egymillió dollárral? Magának kéne lennie a legboldogabb lánynak a városban.

– Nem szoktam azon gondolkodni, hogy vajon most boldog vagyok-e. Azt hiszem, a legtöbbször az vagyok. De ez változó.

– De szereti, ha fel van dobva. Tudja, hogy lehet ezt az állapotot szinten tartani?

– Na...?

– Ha rendőrbírónak áll.

– Ezt most komolyan mondja?

– Nem tudom, lehet.

– Számomra egymillát nyerni azt jelenti, hogy képes vagyok rá – mondta Jackie. – Szinte rögtön tudtam, hogy le tudom győzni ezt a hogy is hívják, Moodyt.

– Láttam, hogy előveszi a csekkfüzetét – mondta Raylan. – Mi lett volna, ha azért kellett volna írnia egyet, hogy játékban maradhasson? Nem kellett, mert ez a Dude, öt vagy hat Makers Mark után arra gondolt, hogy maga egy lány...

– *Csak* egy lány. De aranyos lány. Amúgy megírtam volna, ha úgy adódik. De tudtam, hogy megvertem, amint megláttam az ászt a kezemben.

– Jó lapjai voltak, Jackie.

– Szuper lapjaim voltak. Hogy lehetne három ásszal veszíteni?

– De nem tudhatta, csak amikor már felbukkant az ász a riveren.

Mindketten elmosolyodtak, jól érezték magukat egymással.

– Akár most is elmondhatom, mert tudom, hogy úgyis el fogom: eléggé belezúgtam magába. Nagyon bejön, hogy ennyire vagány. Pisztolya van, és már használta is – mondta a lány.

– Ez így van.

– De nem jár kocogni minden reggel, és nem csinál semmi olyasmit, amihez nincs kedve. És nem nős.

– És mi van, ha az voltam? – kérdezte Raylan.

– Nem tudom. Akkor is le akarnék feküdni magával.

– Szóval ha elkezdünk virgonckodni a takaró alatt, az nem azért lesz, mert kényszerítettem.

– Hát, dehogynem – mondta Jackie. – Előtte akár le is zuhanyozhatnánk együtt.

– Na, mielőtt szívdobogást kapnék, és nekimennék valaminek...

– ... meg akar állni a Two Keysben – fejezte be Jackie.

– Csak egy percre bekukkantok.

– Azt hiszi, ott lesz.

– A megérzéseim fele be szokott jönni. Várjon a kocsiban, rendben? Nem akarom kockáztatni, hogy elveszítem, mielőtt a hotelbe érnénk.

Jackie szinte nevetve mondta:

– Mondja, hogy maga is alig várja.

– Megesküszöm rá – mondta Raylan, és megállt a Two Keys előtt. Eszébe jutott, hogy itt, a kocsiban megcsókolja Jackie-t, de lehet, hogy később ezt rossz jelnek venné, ezért inkább nem tette meg. Járni hagyta a motort, és azt mondta:

– Öt perc se lesz. – Azzal kiszállt a kocsiból.

A lány látta, hogy Raylan átbújik a korlát alatt, felmegy a verandára, és belép az ajtón. Jackie kivette a kulcsot az indítóból, kiszállt az autóból, és az új pasija után eredt.

DELROY EGY ASZTALNÁL ÜLT, HÁTTAL A FALNAK, ÉS MIKÖZBEN a két kábós haverja a helyet figyelte, üdítőt iszogatott, bal kezében pohár, jobbjában pedig a retikülje, amiben egy 357-es Smith & Wesson lapult,

– Semmi más dolgotok nincs, köcsögök, mint elvonni a figyelmét, amikor megérintem a platinaszőke sörényemet. Tetszik nektek, skacok? Én is kezdem megszeretni. Szerintem azt se fogja tudni majd, hová nézzen, amikor megjelenek. Hány óra van? Kennet annyira összepréselte a cicimet, hogy azt mondtam,

na ezt nem, inkább deszka leszek. Még így is úgy nézek ki, amilyet még nem látott a világ.

Delroy füves haverjai is nagyjából annyi idősek voltak, mint a legtöbb vendég a bárban, de gangsztás ruhájukban így is könnyen ki lehetett szúrni őket a tömegben.

Amikor Delroy megérkezett, az emberek vetettek rá egy pillantást, aztán tapsolni meg fütyülni kezdtek – bazmeg, nézd már meg ezt a csávót! Értő közönség: Delroy elégedett volt, úgy érezte, mintha közéjük tartozna.

Aztán nézte őket, amint vízipisztollyal aranyhalakra lőnek, elolvasta a feliratokat a falakon, mennyibe is kerül nekik, hogy berúgjanak. Lehet, hogy korán érkezett, de egy órát még ül itt, mielőtt feladná.

A haverja, aki vele ült, elsomfordált, és a bár felé indult az asztalok között. Most nem is látta, hol van, túl alacsony volt a csávó. Meglátott viszont egy kalapot a tömegben, éppen azt a fajta cowboykalapot, amire várt.

Ekkor visszatért a haverja, a szeme most már nyitva volt, és egészen elkerekedett. Épp csak addig állt az asztalnál, hogy biccentsen egyet, az arca nem árult el semmit. Aztán elindult Delroy másik haverja felé, el az útból.

Raylan ott állt az asztalok között, és körbenézett a helyiségben. Delroy látta, hogy a férfi tekintete végigpásztázza a termet, lassan felé fordul, és a platinaszőke parókás, csillogó transzvesztita maskarához érve megpihen.

AMIKOR RAYLAN BELÉPETT, ELŐSZÖR ODAMENT A BÁRPULTHOZ EGY POHÁR BOURBONRE, ha már itt volt. Azonnal kiszúrta Delroy haverját, aki őt bámulta. A csávó megfordult, elindult az asztalok között, Raylan pedig követte a folyosón, amíg meg nem pillantotta a transzvesztitát egy asztalnál a fal mellett. Raylan

elindult felé, miközben Delroy haverja továbbment, de Raylan látóterében maradt.

– Bocsásson meg, de ha maga nem Delroy Lewis, akkor bizonyára a rusnya ikernővéréhez van szerencsém.

Delroy meglepődve ráncolta a homlokát.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok?

– Rám vársz, nem? – kérdezte Raylan. – Láttam a filmedet, tudom, mire készülsz. Akár most rögtön lelőhetnélek. Mielőtt kinyitnád a retikülödet.

Látta, hogy Delroy megérinti a parókáját.

A következő pillanatban Delroy haverjai elkezdtek üvölteni egymással.

De Raylan továbbra se vette le a szemét Delroyról.

– Még ha oda is néztem volna, hogy mit művelnek ezek, akkor se tudtad volna időben kinyitni a retikiilödet – mondta Raylan. – Itt akarod csinálni, ennyi ember előtt?

– Egy cseppet sem zavarnak – mondta Delroy.

– Engem viszont igen – felelte Raylan, azzal elővette a Glockját, egyenesen föltartotta, és a plafonba lőtt.

Eddig a bárban egy hang se hallatszott. Most viszont annál inkább: emberek sikítottak, székek csikorogtak, poharak törtek össze, ahogy a Two Keys vendégei a földre vetették magukat, néhányan pedig a kijárat felé kezdtek rohanni.

Raylan a lábához eresztette a fegyverét.

– Pont, mint múltkor – mondta Delroy, és ujjai benyúltak a retikülbe, ami már ott hevert előtte az asztalon.

– Most máshogy vagy felöltözve – mondta Raylan.

– Pont ugyanúgy tartod a fegyveredet – mondta Delroy.

– És ugyanazt a fegyvert – felelte Raylan.

– Nálam egy puska volt – mondta Delroy – és azt hittem, fel tudom emelni, mielőtt rám lőnél.

– Néha belefutok ilyen helyzetekbe a munkám során – mondta Raylan. – Végül úgy döntöttél, hogy megadod magad, és még életben vagy. De vajon meddig?

Látta, hogy Delroy a bal kezével felemeli a retikült, és egyenesen rá céloz. Raylan csípőből tüzelt, Delroy hátrarogyott a székében, de a retikült továbbra is Raylanre fogta, Raylan pedig újra lőtt.

Raylan lassan odalépett hozzá, Delroy az asztalra borult, a táskát még mindig maga előtt tartva. Raylan a két csávóra pillantott, akik őt bámulták, és közölte velük, hogy lépjenek le, mielőtt a rendőrség megérkezik, azok meg elrohantak. Csak ekkor hallotta meg a halk morajlást a bárban, odalépett Delroyhoz, hogy kitapintsa a torkán a pulzusát, de nem érzett semmit. Megfordult, és miközben az iroda számát ütötte be a mobilján, meglátta Jackie Nevadát, amint ott áll, és nézi őt. Most valahogy másnak tűnt a lány, úgy nézett rá, mintha nem is ismerné. Odalépett hozzá, egészen közel, és azt mondta neki:

– Emlékszel rám?

A lány ránézett, és mosolyogni próbált, de aztán fogta magát, és megölelte a férfit, szorosan hozzá simult, és úgy tűnt, minden rendben van.

– TUDOD, AMIKOR BELELŐTTEM A PLAFONBA, lehet, hogy eltaláltam a szobámat az emeleten – mondta Raylan Jackie-nek. – De valószínűleg nem történt semmi baj, hacsak nem lyukasztottam ki a tartalék nadrágomat, ami az egyik csövön lógott.

Már a Hilton lakosztályában voltak, amit Harry vett ki Jackie-nek. Tökéletes volt. Senki sem tudta, hogy ott vannak.

Megszólalt a telefon.

Art Mullen szólt bele:

– El akartad mesélni, mi történt, vagy meg akartad tartani magadnak?

Raylan hallotta, hogy Jackie megereszti a zuhanyt.

– Nem akartalak felébreszteni – mondta Raylan, aki már levette a cipőjét és a nadrágját. – Hogy találtál meg?

– Bill Nichols. Ő mondta, hogy lelőtted Delroyt, most pedig a Hiltonban vagy a lánnyal, akit kerestél. Így van?

– Vigyázok rá, amíg vissza nem viszem Indianapolisba.

– Most is ott ül melletted?

– Várj egy kicsit – mondta Raylan. – Nem, úgy hallom, épp megnyitotta a zuhanyt. Art, nem én fizetem a szobát. Mr. Burgoyne vette ki Jackie-nek. Én a heverőn alszom.

– Életedben először, igaz?

– Art, nem vihetem oda, ahol most lakom. Ez a lány most nyert egymillió dollárt. Nem fogok egy széken ülni egész éjjel kint, a folyosón.

– Láttad, ahogy nyert egymillió dolcsit?

– Egy parti hold'em volt az egész. A lány huszonhárom éves, épp a diploma előtt áll, és a póker az élete. A legkevésbé sem érdekli egy ilyen öreg faszi, mint én.

– Fő a szerénység – jegyezte meg Art. – Nem akarom megmondani neked, hogyan hozd vissza. Csak ne szökjetek el valami lakatlan szigetre. Már beléd szeretett?

Raylan hallotta a zuhany hangját, a fürdőszoba ajtaja nyitva volt.

– Ms. Nevadát kizárólag a póker érdekli – mondta. – Megvan mindene, hogy jó... játékos legyen belőle.

– Nem pont ezt akartad mondani, ha jól sejtem, igaz?

– Art, szeretnék kivenni egy hetet, miután visszaviszem a suliba. Helyes lány, és van egy háromhetvenötöse is. Art, mondd, hogy végeztünk.

RAYLAN LERAKTA A TELEFONT, MEGSZABADULT A MARADÉK RUHÁITÓL, és berohant a fürdőszobába. Egy pillanatra megállt, hogy felkészüljön, Aztán kinyitotta a zuhanyzó ajtaját.

– Szia, rendben vagy? A mindenit, de még mennyire, hogy rendben vagy.

Jackie feltartotta a kezét,

– Olyan régóta vagyok itt, hogy kezdek megráncosodni.

– Az lehetetlen – mondta Raylan, és ágyékát hozzá nyomta a lányhoz.

– Beindultál a főnöködtől?

– Inkább valamitől errefelé. Csak nem ettől a pucér lánytól itt mellettem?

– Rajtam tartod a szemed, hogy ne szökjek el. Hátmosást vállalsz?

– Hasat, csípőt... Hadd szappanozzalak be.

– Nem, inkább én téged – mondta a lány.

Raylan azon gondolkozott, hogyan lehetne ezt még fokozni, miközben Jackie mindenhol alaposan beszappanozta.

Szaladj ki, és hozz egy kis pezsgőt.

Mondd, hogy szól a mobilod, és szaladj ki.

Vegyél egy nagy levegőt, és gondolj arra, hogy megtisztítod a fegyveredet. A pisztolyodat. Aztán menj vissza. Csak a játék kedvéért.

– Ha beállók rendőrbírónak, lehetek a társad?

– Megoldanánk – mondta Raylan, és egészen közel simult új társához.

☼

– EMLÉKSZEL *AZ IFJÚ FRANKENSTEINRE?* – KÉRDEZTE JACKIE. – AMIKOR A SZÖRNYETEG lefekszik azzal a hogyishívják nővel, és a nő énekelni kezd, hogy megtalálta az élet édes titkát?

– Ez most hogy jutott eszedbe?

– Nem tudom – felelte Jackie.